

Εβδωμιάς



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 9^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 433

ΑΝΘΩΝ
ΕΛΚΑ
ΔΕ



ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ

Καλοτυπωμένο, κομψότατο, κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες ένα πολύτιμο βιβλίο, το «Γκιουλίσταν» του Σααδής, μεταφρασμένο από τον έκλεκτο συνεργάτη μας και φίλο, ποιητή κ. Αργυρόπουλο. Λέγομε πολύτιμο, γιατί δεν πρόκειται για μία οποιαδήποτε μεταφραστική προχειρολογία, και αυθαίρεσία σάν αυτές που μας έχουν συνηθίσει τα τελευταία χρόνια, αλλά προϊόν μελέτης και εργασίας έτών.

Πολυάσχολος ο κ. Αργυρόπουλος, άνθρωπος μέσα στ' άλλα και της πολιτικής—επολιτεύθηκε επανειλημμένως ως γνωστόν, χρηματίσας και αντιπρόεδρος της βουλής—είναι από τις πιο πλούσιες ποιητικές φλέδες. Έτσι ύστερα από την τόση πρωτότυπη του εργασία μας δίνει τώρα και ένα Σααδής που δεν είναι μία ξερή κατά λέξιν μετάφρασις, αλλά μία δημιουργική εργασία που ξαναζωντανεύει τους περίφημους στίχους στη γλώσσα μας, μεταδίδοντάς μας ύλο τους το ανατολίτικο έρωμα.

Παραθέτουμε σ' άλλη σελίδα ένα δείγμα: τον «Γυρισμό»—του ποιητικού αυτού άθλου του κ. Αργυροπούλου.

Γιατί περί άθλου, χωρίς υπερβολή, πρόκειται.

Εύχόμεθα, και μαζί μας όλος ο διανοούμενος κόσμος, τώρα που θρискόμαστε στίς παραμονές εκλογών, να ιδούμε τον κ. Αργυρόπουλο πρωταθλητή—άλλη μία—και στόν πολιτικό στίβο, όπως είναι και στόν πνευματικό.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ

Ο Τζών Τζιλμπερτ πέθανε... Έκείνος που υπήρξε «κάποτε» το είδωλο χιλιάδων γυναικών κάθε ηλικίας και τάξεως, δεν ζή πιά...

Ο Τζιλμπερτ γεννήθηκε στο Όγκντεν στις 10 Ιουλίου του 1894. Αφού ακολούθησε διάφορα χειρωνακτικά επαγγέλματα προσελήφθη ως «φυγκυράν» στα στούντιο του Τόμας Άινς. Γρήγορα όμως ανεδείχθη ως πρωταγωνιστής με το φιλμ «Ωρα» της Γκλίν.

Εκτοτε σημείωσε καταπληκτικές επιτυχίες με την «Γυναίκα του Κενταύρου», «Δάκρυα Κλόουν», την «Εύθυμη Χήρα» κ.τ.λ. Οι ταινίες όμως στίς οποίες εθριάμβευσε είναι ή «Σάρκα και διάβολος», ή «Άννα Καρενίν» και οι «Ραδιουργίες», όλες με την άχώριστη του τώρα τελευταία Γκρέτα Γκάρμπο.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Έπειγον τηλεγράφημα:
«Απ' το Δρομοκαίτι,
δραπέτευσε κάποιος τρελλός
και — πρόβατον άπολωλός —
έφθασε στο "Άστν κι" άπειλεί
του καθενός το σπίτι.»

Όλα είναι έν έπιφυλακή...
Συμβούλιον Άμύνης,
όχύρωσις των οικιών,
πρόσκλησις πέντε ήλικιών —
πολέμου αναστάτωσης...
πλήν, έν καιρώ ειρήνης!

Είς μάτην ή άγωνία αυτή
του κάθε συμπολίτου:
άφου ό παράφρων έν σπουδή,
τά χάλια μας μόλις ιδή,
θά πάη εύθους, λογικευθείς,
ξοπίσω... στο κελλί του!

Πεντέξη γασομέρηδες,
λιαζόμενοι στόν πάγκο,
μέ πονηρίαν άλεπούς,
έκόθαν που και που καρπούς
του κήπου του Βασιλικού
χωρίς να δίνουν φράγκο!

Νεράντζι δεν άφήσανε,
λεμόνι, πορτοκάλι...
και ύστερα στήν «λαϊκή»
τά πήγαιναν μέ το σακκί,
τά πούλαγαν μισοτιμής—
και κόβαν άλλα άλνι.

Οι άνθρωποι έμπορεύονταν
χωρίς κακούς σκοπούς:
μά το παραξυλώσανε
γι' αυτό και τους τσακώσανε—
και τώρα δρέπουν στήν «ψυρρού»
των άθλων τους καρπούς!

Στο Λαύριο έγινε κακό,
μεγάλη φασαρία
είς το νερό των άγιασμών
που σύντομα κατέληξε...
μέ του Σταυρού τόν βαπτισμό—
και σέ Σταυροφορία!

Ένώ ό ψαρέψας τόν Σταυρό
έπινε «στίς ύγείες»:
φίλοι του κλέβουν τόν Σταυρό...
Τους λέει: «Άλλοι σ' άποιον τόν έρω!»

κι' άρχίζει ύβρεολόγιον—
Σταυρούς και Παναγίες!

Έπέσανε και πιστολιές,
σέ λίγο, μετά κρότους
μαζί μέ ύλο—έν άγαπής...
Είδε κι' άπόειδε ό παπάς:
και μόλις πήρε τόν Σταυρό...
έκανε τάν σταυρό του!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Αυτές τις τελευταίες ήμέρες κάθε και τάλληλη αίθουσα μεγάλου ξενοδοχείου και κάθε γκαλερί φιλοξένησαν (οι περισσότερες φιλοξενούν άκόμη) έκθέσεις ζωγραφικής.

Μερικές από αυτές παρουσίασαν άξιολογώτατη εργασία και πλούσιο ύλικό.

Η ανάδρομική έκθεση των έργων του μακαρίτη ζωγράφου Στεφανοπούλου στίς αίθουσες του Άτελιέ που έγινε μέ τη φροντίδα της έπίσης ζωγράφου κ. Στεφανοπούλου, παρουσίασε μία πρώτης τάξεως εργασία. Καλό φως, προοπτική τελεία, άπαλότητα χρωμάτων, πρό πάντων στή ταπειά της Σαντορίνης και της Σκύρου. Το πιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Στεφανοπούλου είναι ή μεγαγχολία που υπάρχει και στους πιο χαρούμενους πίνακές του.

Τά σμάλτα της κ. Διαμαντοπούλου στο ξενοδοχείον «Άγγλίας» πλούσια και καλλιτεχνικότατα. Η λεπτή εργασία, τά άρμονικά χρώματα και ή μοντέρνα τεχνολογία είναι τά κυριώτερα χαρακτηριστικά της τέχνης της. Έξαιρετική εργασία πρέπει να θεωρηθή και ή Παναγία που είναι εργασμένη επάνω σέ χρυσό.

Η έκθεση των πλαστικών της διδος Γεωργαντά στο ίδιο ξενοδοχείο παρουσιάζει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον ότι ή νεαρά καλλιτέχνης, κόρη γλύπτου πατέρα και ζωγράφου μητέρας έκανε για πρώτη φορά έκθεση δική της και ότι τά εκθέματά της συνεδύαζαν μέ ένα ωραιότατο τρόπο τά ταλέντα που φαίνεται να έχη κληρονομήση. Οι πλέον σημαίνοντες πολιτικοί, οι γνωστότεροι συγγραφείς και καθηγηται του Πανεπιστημίου βρίσκοντα εκτεθειμένοι εκεί στά «πουπέ-μακέτα». Και εκείνο που κάνει εντύπωση στήν εργασία της δεν είναι τόσο ή καταπληκτική όμοιότης πού κατέρθωσε να επιτύχη μέ τά πρωτότυπα, όσο ή χαρακτηριστική έκφραση που έχει κατορθώσει να τους άποδώσει, και ή όποια τά γεμίζει από ζωή. Γενικά ή έκθεση της νεαρής καλλιτέχνιδος άφισε την εντύπωση ότι ή εξέλιξη της θα είναι γρήγορη και δημιουργική.

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΩΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ."

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΪΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΘΡΕΑ 1. Τ. 1082

ΗΜΕΡΩΜ 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282



Ξυπνά καὶ κουτά

ΥΨΟΣ... ΚΑΙ ΦΑΣΟΛΙΑ!

Στὸ Λουῖθο.
"Ὁ δὴ γόος (στοὺς ξένους περιηγητάς).—
Μάλιστα, κυρίες καὶ κύριοι, σ' αὐτὴν ἐδῶ
τὴν αἴθουσα ποὺ ὁ, τι μᾶς περιστοιχίζει μᾶς
γεννᾷ συνέψεις ποὺ ἐξήντισαν τὸν ἄνθρω-
πο... (στὸ παιδάκι του). Δὲν πᾶς λέω γὰρ,
νὰ πῆς τῆς μητέρας σου νὰ προσέξῃ μὴν κα-
σὺν τὰ φασόλια!

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ...

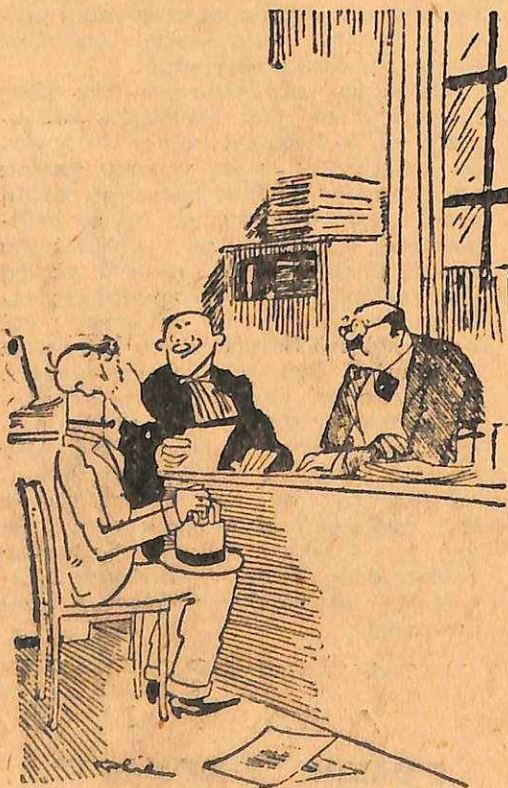
—Γυρίζω ἀπὸ τὸ χορὸ. Χόρεψα ξέρετε
μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ φοροῦσε ἕνα ὑπέροχο
διαμάντι.
—Ἀλήθεια! Γιά δεῖξτε μου.

ΠΥΓΜΑΧΙΚΟ ΜΑΤΣ

"Ὁ ἕνας πυγμάχος εἶναι πεσμένος χάμω.
"Ὁ διαιτητὴς μετρά:
—Ἐνα... δύο... τρία... τέσσερα...
—Δὲν μετράτε λίγο πὺρ γρήγορα, λέει ὁ
ἄλλος πυγμάχος, νὰ προλάβω τὸ τραῖνο τῆς
μῆς παρὰ δέκα!

ΠΑΖΑΡΙΑ!

Στῆς καφεμάντιδος.
Καφεμάντις.—Γιὰ νὰ σᾶς ἀποκαλύ-
ψω τὸ μέλλον, θέλω ἐκατὸ φράγκα.
Πελάτης.—Λαμπρά. Καὶ πόσα μοῦ
δίνετε νὰ σᾶς πῶ τὸ παρελθόν μου;



ΣΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

"Ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν ὑπαγο-
ρεῖ τὴν ἀπολογία του:
—Κατόπιν αὐτοῦ, κόμμα, κύριε εἰσαγ-
γελεῦ, κόμμα, τὸν ἐσκότωσα! Τελεία
καὶ παράγραφος. Μετὰ τὸν φόνον...

Ἡ πράσινη ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μέσα στὴν μεγάλη ἀγρέπαυλη ποὺ
δρόσιζε ὁ θραυδὸς ἀγέρας, οἱ ὑ-
πνέτες σεργιῶν τὸ στρωμένο
τραπέζι.
"Ὁ Ζάν Νταμπριὲ μαζί με τὴν γυναί-
κα του καὶ τὸ παιδί του κατοικοῦσαν
στὴν Χανόϊ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Ἀγα-
ποῦσαν τὸ Τουκίνο, τὸν «κιτρινότοπο» ὁ-
που ὁ Ζάν εἶχε κάνει περιουσία, σὰν δεύ-
τερη πατρίδα τους.

"Εκείνη τὴν μέρα ὁ Ζάν φιλοξενούσε
σπίτι του ἕναν παλιὸ συμμαθητὴ του,
παράξενο τύπο, τὸν Γκαμπριέλ Λανζό,
ψηλὸ, λιγνὸ, μύωπα ποὺ ὅλη του τὴν ζωὴ
τὴν εἶχε ἀφιερώσει στὴν μελέτη καὶ τὴν
συγγραφή πραγματεϊῶν γιὰ τίς ἀνατο-
λικές θρησκείες. Εἶχε ταξιδέψει στὴν
Συρία, στὸ Ἀφγανιστάν καὶ στὴν Περ-
σία καὶ κατέληξε στὸ Χανόϊ, ὅπου τὸν
καλοῦσε ὁ παλιὸς συμμαθητὴς του.

Στὴν ἀγρέπαυλη τὸν εἶχαν ὑποδεχτῇ
μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐγκαρδιότητα. Ἡ
κ. Νταμπριὲ, καμμιὰ τριανταριά χρο-
νῶν γυναίκα, ἀνοιχτόκαρδη καὶ πάντα
γελαστή, τοῦ εἶχε φερθῇ μὲ τόση εὐχέ-
νεια ποὺ ὁ σοφὸς Λανζό ἦταν κατα-
σκαβωμένος καὶ μολονὶ δὲν χώνευε
τίς γυναῖκες, ἀργίσε νὰ ἐξαιρή τὴν χα-
ριτωμένη οἰκοδέσποινα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Λανζό βγήκε θόλτα
στὰ καταστήματα μὲ τίς πολυχρώμες ἐ-
πιγραφές. Οἱ ἔμποροι τοῦ παρουσίαζαν
διάφορα φανταχτερά ἀγαθματάκια καὶ
κομψοτεχνήματα ποὺ δὲν μπορούσαν ὁ-
μῶς νὰ κάνουν ἐντύπωση σ' ἕναν γνώ-
στη τῆς ἀνατολικῆς τέχνης.

Τέλος ἕνας ἐβραῖος, σὰν νὰ κατάλαβε
τὴν ζήτησιν ὁ πελάτης του, τοῦ ἔδειξε
ἕνα παρόξενο κομψοτεχνήμα, κατὰ σὰν
παντατὶ ποὺ παρίστανε μιὰ πράσινη
χιμαῖρα στολισμένη μὲ πολυτίμους λί-
θους. Τὸ πὺρ περιέργου ὅμως ἦταν τὸ μά-
τι ποὺ ἦταν καμωμένο ἀπὸ ἕνα ρουμπί-
νι. "Εμοίαζε σὰν ζωντανὸ καὶ κίτταζε
μ' ἕνα σκληρὸ βλέμμα...

—Ποῦ καλὸ! εἶπε ὁ Γκαμπριέλ.
—Δὲν λέτε ὑπέροχο!

Στὴν τιμὴ δὲν συμφώνησαν στὴν ἀρ-
χή. "Ὁ νέος ὅμως ἤθελε καλὰ καὶ σώνει
νὰ τὸ ἀγοράσῃ γιὰ νὰ τὸ προσφέρει
στὴν οἰκοδέσποινα ποὺ τὸν φιλοξενούσε.
Ἐπὶ τέλους ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παζά-
ρια δυὸ ὥρες ἀργότερα, ὁ Λανζό ἐβγαί-
νε ἀπ' τὸ κατάστημα μὲ τὸ κόσμημα
στὴν τσέπη.

"Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι, ἀντελήφθη
πὺρ ὅρα τοῦ γεύματος εἶχε περάσει
τὸ πολλοῦτο.

—Ἀδελφῶτε! ὄνειροπόλε! εἶπε ὁ Ζάν.
Διαρκῶς αἰθεροβατέεις! Εἶναι τέσσερις
παρὰ τέταρτο!

—Περίεργο! ποτὲ δὲν θὰ πίστευα πὺρ
περνᾷ τόσο γρήγορα ὅρα! Κυρία μου,
μὲ συγχωρεῖτε... Πιστεύω δέ, ἐπὶ τῇ εὐ-
καιρίᾳ πὺρ βρῆκα τὸν τρόπο νὰ συγχω-
ρηθῇ ἡ ἀφηρημάδα μου.

Κι' ἐνῶ τοῦ ἔστρωναν τραπέζι πῆρε
ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ κουτί.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία μου, εἶπε, νὰ
σᾶς προσφέρω αὐτὸ τὸ ταπεινὸ σουβενίρ
εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης καὶ μετα-
νοίας;

Ἡ Σουζάνα πῆρε τὸ κόσμημα κι' ἐ-
βγαλε μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ:

—Τι ὠραῖο! "Εξοχο! Ζάν, ἔλα νὰ δῆς!
"Ὁ Νταμπριὲ πλησίασε.

—Κύριε Λανζό συνέχισε ἡ Σουζάνα, τὸ
κόσμημα αὐτὸ θὰ εἶναι μεγάλης ἀξίας.
Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ...

—Θὰ μὲ κάνετε νὰ λυπηθῶ πολὺ. Δὲν
εἶναι ἔτσι, φίλε μου, πὺρ ἐπιτρέπεις
στὴν σύζυγό σου νὰ μὴν τὸ δεχθῇ;

—Τὸ δῶρο εἶναι ὑπέροχο καὶ ἀνάλογο
μὲ τὴν ἀφηρημάδα σου. Δέξου το, Σου-
ζάνα, νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν φίλο μου.

—Κύριε Λανζό, σᾶς εἰμαι εὐγνώμων.
Ἔχω στὸ δωμάτιό μου μιὰ χρυσὴ ἀλυσ-
σίδιτσα. Σ' αὐτὴν θὰ περάσω τὴν χιμαῖ-
ρα.

Σὲ λίγο ἐπέστρεψε μὲ τὸ κόσμημα πε-
ρασμένο στὸν λαϊκὸ της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἔμπαινε ἡ μικρὴ ἱ-
θαγενὴς ὑπηρετριά της Λία-Πούγκ μὲ μιὰ
ἀγκαλιά πιάτα. Μόλις ὅμως ἔκανε δυὸ
θήματα καὶ τὰ πιάτα κυλοῦσαν μὲ θό-
ρυθο στὸ πάτωμα καὶ γινόνταν θρύματα.
Ἡ κυρία τῆς τὴν μάλωσε κι' ἡ Λία-
Πούγκ ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀπ' τὴν τραπε-
ζαρία.

Τὸ περιστάτικὸ ξεχάστηκε γρήγορα.
Ἐνῶ τὸ μικρὸ ἀγὸρι τῶν Νταμπριὲ, ἔ-
παιζε στὸν κῆπο, οἱ τρεῖς φίλοι, μαζε-
μένοι στὴν βεράντα, περιμέναν νὰ βρα-
δυάσῃ παίρνοντας διάφορα ἀναψυκτικά.

Τὸ βράδυ, συνέβη κατὰ τὸν περίεργο.
Ἡ Σουζάνα τὴν στιγμὴν ποὺ πῆγαινε νὰ
κοιμηθῇ τὸν Λουί, εἶδε τὴν Λία-Πούγκ
νὰ τὴν πλησιάζῃ.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε σιγανὰ, μὲ μυ-
στηριώδες ὕφος, δὲν πρέπει νὰ φορᾶτε
αὐτὴν τὴν πράσινη χιμαῖρα.

Ἐκπληκτὴ ἡ Σουζάνα στράφηκε.
—Γιατὶ νὰ μὴν τὴν φορέσω;

—Κρύψτε τὴν γιατί ἡ χιμαῖρα φέρνει
δυστυχία!

Καὶ ἔφυγε διασπαστικά.
«Κουταμάρες» σκέφθηκε ἡ Σουζάνα
καὶ προχώρησε πρὸς τὴν βεράντα ὅπου
οἱ δυὸ ἄνδρες, καθισμένοι, συζητοῦσαν:

—Ἐξέρετε τί μοῦ εἶπε ἡ Λία - Πούγκ;
εἶπε. Μοῦ μίλησε γιὰ τὴν πράσινη χιμαῖ-
ρα κι' εἶπε νὰ φυλαχθῶ γιατί φέρνει δυ-
στυχία.

—Δυστυχία; Πὺρ αὐτό; εἶπε ὁ Λανζό.
—Δὲν θαυμάσαί! Βλακείες τῶν προ-
ληπτικῶν αὐτῶν ἀνθρώπων! ἀποκρίθηκε
ἐξγνοιαστὰ ὁ Ζάν.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς μέρες χωρὶς τί-
ποτα τὸ ἐξαιρετικὸ. Ὁ Λανζό πῆγαινε
καθεμέρα στὴν Σχολὴ Ἀνατολικῶν
Γλωσσῶν, μιλοῦσε πιά καλὰ τὴν κινεζικὴν
καὶ τίς διαλέκτους. Ἡ Σουζάνα ἀδιαφο-
ρῶντας γιὰ τὴν προειδοποίησιν τῆς ὑπη-
ρετριάς, ἐξακολουθοῦσε νὰ φορᾷ τὸ παν-
τατὶ μὲ τὴν χιμαῖρα.

Τὸ βράδυ τῆς ὀγδοῆς μέρας ἐνέσκυψε
συμφορά. Ὁ Ζάν, ἐπιστρέφοντας στὸ σπι-
τι δὲν εἶδε τὴν σύζυγό του νύρχεται, ὁ-
πως πάντοτε, εἰς προϋπάντησιν του μὲ
τὸν Λουί. Εἶδε ὅμως τὴν Λία - Πούγκ νὰ
τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ λέῃ:

—Κυρία μου, ἡ κυρία δὲν εἶναι πὺρ
ἐδῶ!

—Μήπως βγήκε ἔξω;

—Δυὸ ὥρες τὴν ζητοῦμε, κύριέ μου!

—Μήπως ἔφυγε στὴν πόλη;

—Οὔτε ἀμείβετ' ἐπὶ τῇ πόλιν, οὔτε ποῦφ-πούφ.
Ἡ κυρία διάβασε στὴν βεράντα, τῆς

Χίμαιρα ΤΟΥ ΖΥΛ ΕΡΣΑΝ

πῆγα λεμονάδα...
—Κι' ὁ Λουλού; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ
Ζάν.

—Παίξει στὸ δωμάτιό του μὲ τὴν Τιό-
Λέγκ, τὴν παραμύνα του.

Τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία, ὁ ἄνθρωπος συμ-
πέρανε πὺρ θὰ ἦταν στὴν μέση καμμιὰ
ἀπαγωγή. Γιὰ πὺρ λόγο ὅμως; Γιὰ λύ-
τρα;

Τὴν στιγμὴν ποὺ πῆγαινε νὰ τηλεφωνή-
σῃ στὴν Δημοσίαν Ἀσφάλειαν, εἶδε μπρο-
στὰ του τὸν Λανζό.

—Ζάν, τοῦ φώναξε ὁ φίλος του, ποῦ
εἶναι ἡ γυναῖκά σου.

—Ἀφαντῇ! ψιθύρισε μὲ λυγμοὺς ὁ
Νταμπριὲ καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα.

—Εἶμαι κακοῦργος! Εἶναι δικό μου
τὸ λάθος! στέναξε ὁ Γκαμπριέλ. Σήμε-
ρα τὸ ἀπόγευμα ἔμαθα τὴν ἀλήθειαν.
Εἶναι ἡ πράσινη χιμαῖρα... Ἀκούσε: ἡ
γυναῖκά σου ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς ἐπι-
κίνδυνης σπεῖρας: τοῦ Θεοῦ - Δράκον-
τος...

—Τι εἶναι αὐτὰ ποῦ λές; Πάω νὰ τη-
λεφωνήσω στὴν Ἀστυνομία.

—Μὴ! γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! "Αν τη-
λεφωνήσῃς στὴν ἀστυνομία, ἡ γυναῖκά
σου θὰ πεθάνῃ, προτοῦ ἀνακαλυφτοῦν
τὰ ἴννη της!

—Τότε... τί νὰ κάνουμε; ρώτησε μὲ
φριχτὴ ἀνώνια ὁ Ζάν.

—Νὰ μὴν φέρνῃς μόνον μας νὰ τὴν βοοῦ-
με, χωρὶς νὰ χάσουμε οὔτε λεπτό! "Ε-
γομε νὰ ἀγωνιστοῦμε, εἰμαι ὅμως προ-
θυμος νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴν ἀπε-
λευθερώσω!

—Πᾶμε λοιπὸν! Τί πρέπει νὰ γίνῃ;
—Νὰ πάσουμε τὰ ρεβόλβερ μας ποὺ
ἀσφαλῶς θὰ μᾶς χρειαστοῦν. "Υστερα
θὰ φύγουμε νύκτ' ὅλη τοῦ Θεοῦ - Δρά-
κοντος ποὺ ἀπένει καμμιὰ δεκαριά χι-
λιόμετρα ἀπ' τὴν πόλιν.

—Ἐξέρω τὸ πῆρος, εἶπε ὁ Ζάν. Εἶναι
ἐνὰ ἐνκαταλειμμένος ναὸς ποὺ ἔπα-
ψε νὰ νοσηριοποιήτῃ πιά.

Ἀφοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὸν μικρὸ Λου-
λοῦ στὴν παραμύνα καὶ τὴν Λία-Πούγκ
οἱ δυὸ ἄνδρες ἔφυγαν.

—Εἶσαι σίγουρος γιὰ τοὺς ὑπνέτες
σου; ὡπότε στὸν δρόμο ὁ Λανζό.

—Ἀπολύτως. Τοὺς ἔχω δέκα γρόνια
στὴν ὑπηρεσίαν μου. Μόνον ἡ Λία - Πούγκ
εἶναι λίγο καιὸ στὴν ὑπηρεσίαν μου:

πάντα ὅμως μᾶς ὑπηρετεῖ μὲ ἀφοσίωσιν.
"Ὁ σωφὸς ἦταν λευκός.

—Τόσο τὸ καλλίτερο εἶπε ὁ Λανζό.
"Ὁ ναὸς θρισκόταν ἀπάνω σ' ἕνα μι-
κρὸ ὕψωμα, πῶς ἀπ' τὸ δάσος. Τὸ αὐ-
τοκίνητο σταμάτησε λίγο μακρύτερα,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτό.

Ὁ Γκαμπριέλ ἀνέβη ἕνα κλεφτοφά-
ναρο. Μπήκαν μέσα στὸ ναό. Βρισκό-
ταν μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πλακόστρωτη
αἴθουσα, χορταριασμένη. Στὸ βάθος
ἕνα κακοφτιασμένο πέτρινο ἀγαλμα πα-
ρίστανε τὸν Θεὸ - Δράκοντα — μισὸ ἄν-
θρωπο καὶ μισὸ φίδι. Ὁ Λανζό προχώ-
ρησε χωρὶς νὰ διστάσῃ, φωτιζόμενος
ἀπὸ τίς ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ.

—Ἐδῶ εἶναι, εἶπε.
Γονάτισε καὶ ἔσπρωξε μιὰ πλάκα.

Ἀπ' τὸ ἀνοιγμὰ εἶδε μιὰ στενὴ σκάλα
ποὺ κατέβαινε στὰ ἔσχατα τῆς γῆς.

Ἡ ΠΡΑΣΙΝΗ ΧΙΜΑΙΡΑ

Κατέβηκαν μὲ χίλιες δυὸ προφυλά-
ξεις. Σὲ λίγο, ἔφθαναν σ' ἕναν διάδρομο.
Τέσσερις κολόννες τοὺς χώριζαν ἀπὸ μιὰ
εὐρύχωρη αἴθουσα ποὺ ἦταν ἀκριβῆς ἀ-
ναπαράστασις τῆς πρώτης αἰθούσης.
Μόνον ποὺ δὲν ἦταν ἀδειανή: πέντε ἄν-
δρες κινούνταν ἐκεῖ-μέσα γύρω ἀπὸ ἕνα
μακρὸ δέμα ποὺ κοίτονταν ἀπάνω σ' ἕνα
μαρμαρίνο τραπέζι.

Οἱ δυὸ φίλοι ἀνατρίχισαν.
"Ὁ Νταμπριὲ μὲ τρελλὴ χαρὰ καὶ
φρίκη μαζὶ ἀναγνώρισε τὴν Σουζάνα!

"Εκανε νὰ ὀρμήσῃ, τὸ σιδερένιο ὅμως
χέρι τοῦ συντρόφου του τὸν σταμάτησε.

—Ἐνα λεπτό! Ἀλλοῶς πᾶμε χαμένοι!
Οἱ δυὸ κίτρινοι σήκωσαν τὴν κ. Ντα-
μπριὲ καὶ τὴν ἐξάπλωσαν διὰ τῆς θίας
ἀπάνω στὸ μαρμαρίνο τραπέζι, ἐνῶ ὁ
παπᾶς τέλειωνε τίς γονυκλισίες του. Ὁ
Ζάν κατάλαβε: θὰ θυσίαζαν τὴν γυναί-
κα του στὸν Θεὸ - Δράκοντα! Ὁ παπᾶς
εἶχε στραφῇ καὶ στὸ χέρι τοῦ ἑλαμπε
ἕνα ἔγχειριδιο.

—Προσοχή! ψιθύρισε ὁ Λανζό. Πῦρ!
Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Δυὸ κί-
τρινοι σωριάστηκαν. Οἱ τρεῖς ἄλλοι
τινάχτηκαν πίσω μὲ οὐρλιάσματα φρί-
κης. Ὁ Ζάν μὲ τὸν Γκαμπριέλ ὤρμησαν.

"Ὁ Νταμπριὲ σήκωσε τὴν γυναῖκα του
λιπόθυμην στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ὁ Λαν-
ζό πυροβολοῦσε καὶ πάλι ἐναντίον τῶν
κίτρινων.

Σὲ λίγο, τὸ ταξὶ τοὺς ἔφερνε πίσω
στὴν ἀγρέπαυλη.

Ἡ Σουζάνα μόλις συνῆλθε, εἶπε πὺρ
ἦταν ἐξαπλωμένη στὴ βεράντα καὶ λαγο-
κοιμώταν, ὅταν ἔαφνικα ὤρμησαν δυὸ
κίτρινοι καὶ τὴν ἀπήγαγον.

Ἡ λεμονάδα ποὺ ἔφερε ἡ Λία-Πούγκ
θὰ εἶχε ναρκωτικὸ, εἶπε ὁ Λανζό.

Ἡ Λία! Δὲν εἶναι δυνατόν! εἶπε ἡ
Σουζάνα. Ἡ πὺρ ἀφωσιωμένη...

Μὴν ξεχνᾶτε πὺρ αὐτὴ σᾶς εἶπε πὺρ
ἡ πράσινη χιμαῖρα φέρνει δυστυχία...

—Μὰ πὺρ τὰ καταφέρατε ἔτσι γρήγο-
ρα;

—Τὸ ἀπόγευμα εἶπε ὁ Λανζό, ἀγόρα-
σα μιὰ κινεζικὴ περγαμινὴ ποὺ γράφει
γιὰ τὰ ἔθιμα τῶν ὁπαδῶν τοῦ Θεοῦ-Δρά-
κοντος... τοῦ ὁποῖο τὸ ἐμβόλημα φέρετε
στὸ στήθος σας...

—Ἡ πράσινη χιμαῖρα;

—Ναί. Ὁ Θεὸς-Δράκων ἀπαιτεῖ ἄν-
θρώπινες θυσίες... Λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὴν
πανσέλιον, στέλνουν τὸ συμβολικὸ
αὐτὸ κόσμημα σὲ μιὰ γυναῖκα διαλεγ-
μένη γιὰ τὴν ἀρετὴ της καὶ τὴν ὁμορ-
φίᾳ της. Αὐτὴ θὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Θεοῦ
- Δράκοντος. Θυσιάζεται στὸν ναὸ τοῦ

Ἡ μοῖρα μ' ἔκανε νὰ ἀγοράσω τὸ
κόσμημα. Ἡ Λία - Πούγκ, ποὺ εἶναι μέ-
λος τῆς ὁργανώσεως, προσπάθησε νὰ
σᾶς σώσῃ... ἴσως νὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ
εἰδοποίησε τὸν ἀρχιερέα... Πάντως ἦσαν
καταδικασμένη...

Ἡ Σουζάνα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Λία-Πούγκ
βρέθηκε ἀπαγορευμένη σ' ἕνα δέντρο
τοῦ γειτονικοῦ δάσους. Αὐτοκτονία; Δο-
λοφονία; Νὰ ἐκδικήθῃκαν ἄραγε οἱ ὁ-
παδοὶ τοῦ Θεοῦ - Δράκοντος; ἴσως νὰ
σκοτώθηκε ἀπὸ τύψεις; Ποῖος ξέρει!

ΖΥΛ ΕΡΣΑ!

Ξυπνά καὶ κουτά

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ

—Μαρία, λέει τῆς καμαριέρας του, ὅσους
ἔρθουν μὲ πακέτα νὰ τοὺς ἀφήσετε νὰ μποῦν
ὅσους ὅμως ἔρθουν μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια, νὰ
τοὺς πῆτε πὺρ δὲν δέχομαι!

ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΣΕ

—Τὴν ἀγάπησε ὅταν τὴν πρωτοεῖδε;
—Ὁχι τὴν ἀγάπησε τὴν δευτέρην φορὰ
ποὺ τὴν εἶδε. Τὴν πρώτη δὲν ἤξερε ἀκόμα
ὅτι εἶχε λεφτά.

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πελάτης.— Τί ὠραῖος πίναξ! Τί νὰ
παριστάνῃ. ἄραγε;
Ζωγράφος.— Θὰ δώσω ἕνα ἐπεξηγη-
ματικὸ σημεῖωμα στὸν ἀγοραστὴ τοῦ πίνα-
κος.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΡ

—Ἀλλά, κυρία..., ἐξήγησε ὁ ὑπάλληλος
τοῦ ληξιαρχείου στὴν ἡθοποιὸ τοῦ κινημα-
τογράφου, ὁ νόμος μὲ ἀναγκάζει νὰ κατα-
γράψω ὅλους τοὺς τυχόν προηγουμένους γά-
μους σας πρὶν σας ἐκδώσω αὐτὴ τὴν ἀδεια
ποὺ ζητάτε...

—Ὑψιστε Θεέ! ἀνεφώνησε ὁ ὑποψήφιος
σύζυγός της ὁ ὁποῖος τὴν συνόδευε. Καὶ
ἔχω τὸ ταξὶ ἔξω καὶ περιμένει!

ΔΙΚΗΟ ΕΙΧΕ



—Καὶ τί εἶπε ὁ ἀντρας σου ὅταν ἐμ-
θε πὺρ εἶμαι ἐραστής σου;
—Εἶπε: "Α' τὸ καυμένο τὸ παιδί.

Η ΜΟΥΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ι. Κ. Δ. ΨΑΘΟΥ



Ο Παντελόπουλος, ο διευθυντής, θγάζει μία φωνή:
—Μπρέ, μπρέ!...

Κι' ύστερα άφίνει την έφημερίδα. Στο πρόσωπό του είναι ζωγραφισμένη η κατάπληξη. Τα μάτια του, δυο χάντρες γυαλιστερές, που κυλούν ανήσυχα μέσα στις βαθιές κόγχες τους, κυττούν ένα γύρω κι' ύστερα ξανασταματούν μ' επιμονή στην έφημερίδα.

—Μπρέ, μπρέ!...
Ο γαμπρός του, ο Λουκίδης ο εισηγητής, σταματά το διάβασμα. Σηκώνει το κεφάλι του άργα και κυττά έρωτηματικά. Είναι άνθρωπος σιωπηλός κι' αντί να έκφρασθί με το στόμα ρωτά με τους χοντρούς φακούς των γυαλιών του που μεγαλώνουν τα μάτια του τόσους πόντους όση κι' η μυωπία του: —Τι συμβαίνει;

Αυτό λέει χωρίς ν' άνοιξη το στόμα. Ο Παντελόπουλος ο διευθυντής δεν είναι κι' αυτός φλύαρος άνθρωπος. Συχνά τις ιερές στιγμές της ύπηρεσίας θρίσκει έουτηγμένος στα έγγραφα, ύπογράφει, σβύνει, γράφει ακίνητος και σιωπηλός σαν φακίτης. Και στο στίτι τα θράδνα, γαμπρός και πεθερός πολύ συχνά κάθονταν ώς τα μεσάνυχτα ξεκοκκαλίζοντας τις έφημερίδες δίχως μιλιιά. Η γυναίκα του Λουκίδη του εισηγητή, στρώνει το τραπέζι, ψήνει τον καφέ, μπαينوβγαίνει στη σάλα σιγοτραγουδώντας από πληξί — είναι ένα δροσάτο λουλούδι μέσα σε θαρειά χειμωνιά, που ζητά άέρα, φώς. Διψά λίγο θόρυβο — Θεέ μου, νεκροταφείο είναι εκεί μέσα; Γι' αυτό καθώς βλέπει τον γέρο να χτυπά τα χέρια στα γόνατα και στο πρόσωπό του να περνούν αδιόρατοι ίσκιοι, που πάνε να γίνουν χαμόγελο μιά πνίγονται μέσα στις βαθιές ρυτίδες, ρωτά με καθαρή τραγουδιστή φωνή:

—Τι συμβαίνει, μπαμπά;
—Απίστευτο, άπίστευτο!
Ο Λουκίδης ο εισηγητής κρατά ακόμ η τη σιωπή μιά τα μάτια του λές και χοντραίνουν άκόμα μερικούς πόντους από περιέργεια. Ένας όπαδός της μετεμψύχωσης θά θυμόταν τούτη τη στιγμή βλέποντάς τον, τις ψυχές των ανθρώπων που κρύβονταν μέσα σε θάδνα. Ο Παντελόπουλος, ο διευθυντής λέει το νέο.

—Ξέρεις ποιόν θά έχουμε από αύριο ύπουργό;

—Ποιόν, μπαμπά; κάνει η νέα γυναίκα.

—Ποιόν; ρωτά κι' ο Λουκίδης ο εισηγητής.

—Τόν Νικόλαο Μουράκη!
Αυτό το όνομα πέφτει μέσα στην γαλήνη του σπιτιού σαν θαρυά πέτρα μέσα σε τέλμα. Τεντώνει τ' αυτιά του ο Λουκίδης ο εισηγητής σαν άλογο που άκουσε θόρυβο δυνάτο και σηκώνεται π' την καρέκλα του:

—Τόν Μουράκη; Έγινε ύπουργός;
—Ύπουργός! Άρκίστηκε άπόψε!
Η νέα γυναίκα άφίνει ένα γέλιο αθαρό, σαν γάργαρο νερό που άναρύζει άπ' άνοιξιάντικη πηγή:
—Ο Νικολάκης ο Μουράκης; Σωπάτε παμπά!
—Ναί, παιδί μου! Έχει και την φωτογραφία του.

Σκύβουν κι' οι τρεις έπάνω στην έφημερίδα, όπως σ' ένα έπιτελείο οι αξιωματικοί έπάνω στον χάρτη των έπιχειρήσεων. Το πράσινο φώς της τροπαζορίας πέφτει ίσια και φωτίζει την φωτογραφία ενός νέου ανθρώπου, που χαμογελά μ' έξιοπρέπεια, αυτό το πονηρό χαμόγελο των πολιτευμένων που ύώνει τον πάνο των ψηφοφόρων. Οι δυο άντρες μένουν σκεπτικοί, πολύ σκεπτικοί. Ο Παντελόπουλος ο διευθυντής άναστενάζει σιγά - σιγά, ύστερα άπ' την κατάπληξη έρχονται μερικές σκέψεις, μιά δεκαετία δλόκληρη, μιά είκοσαετία, μιά είκοσιπενταετία, ξεδιπλώνουν μπροστά του το περιεχόμενό τους το βλέπει κούφιο, μελαγχολικό και γίνεται όλο και πιο σκεπτικός. Ο Λουκίδης ο εισηγητής ξαναμπαίνει στο καβούκι της σιωπής, σαν την χελώνα που θέλει να φυλάχθί, όχι από κίνδυνο, μιά από κάτι άναμνήσεις που τον κάνουν να στενοχωριέται, να ντρέπεται. Μόνο η νέα γυναίκα κρατά το κέφι της. Στα καστανά της μάτια λάμπει ένα φώς χαρής που δεν κρύβεται, ούτε προσπαθεί ν' κρυφθί.

—Μπαμπά δεν χαίρεσαι;
Ο Παντελόπουλος ο διευθυντής, κιν

τά άρηρημένα:

—Τι να χαρώ, παιδί μου;
—Τό ζητήμά σου! Δεν θά λυθί τώρα τό ζητήμά σου; Δικός μας ά θρωπος είναι. Τι διάβολο, παλός γνώριμος, δεν θά μας κάνει τό συνσφετάκι;
—Ύστερα γυνά σόν άντρα της;
—Κώστα ή προαγωγή σου! Νά του ήτε, να του μιλήσετε. Παλός συνάδελφος είναι!
—Ο άντρας της κουνά το κεφάλι του: —Σωστά!
—Ύστερα:
—Άν δεν θυμάται εκείνα εκεί... Πάλι ήσυχία. Ο Παντελόπουλος ο διευθυντής, όλο και γίνεται πιο μελαγχολικός:
—Μπορεί να μη θυμάται;
Κι' ύστερα:
—Διάβολος, μωρέ παιδί μου! Διάβολος σπασθεί! Άμέ κι' έρείς που τον διώχνεις άπ' τό ύπουργείο έπ' άνικανότητι! Άς πέρασε όλους με τό δέκα και τό έκοσι και τό τριάντα χρόνια της ύποταγμένης ύπηρεσίας μας. Από αύριο θά μας έχη όλους ύπαλλήλους του.

Ο Λουκίδης ο εισηγητής μουρμουρίζει:
—Ύπουργός!
Κι' η γυναίκα του ξεσπά έξαφνικά σ' ένα γέλιο δυνατό που γεμίζει το ήσυχο δωμάτιο σαν καταρράχτης:
—Γιά σκέψου, Κώστα, θά ήμουν τώρα κοία ύπουργού!...

Μά στην κουβέντα αυτή οι δυο άντρες συννεφιάζουν άκόμα πιο πολύ και τολμούν να κυτταχθούν...

Τόν θυμόταν σαν τώρα ο Παντελόπουλος ο διευθυντής. Ήταν τότε τηματάρχης κι' άπέναντι στο γραφείο του φαινόταν τό τμήμα όπου εργαζόταν ο Μουράκης. Ήταν ένα στενόμακρο γυμνό γραφείο που τό έλεγαν «Σιδηρία», οι ύπαλλήλοι, γιατί τον χειμώνα το κρύο έφθανε ύπό τό μηδέν κι' εμαύριζε τα χέρια όλων των έξοριστών. Μιά σόμπα του πετρελαίου χρησίμευε μονάχα ν' γεμίξη καπνό την θαρειά άτμοσφαίρα του και τίποτε άλλο. Ήταν εκεί ο γα

φίας ο Ταγκόλης με τό ένα μάτι που τώρα έχει φτάσει τον θαμό του γραμματέως άλφα, ο Πανόπουλος ο φιλόλογος που έγραφε μυθιστορήματα και τον έλεγαν Δοστογιέφσκυ, ο Σαπουντζής ο κουφός γραμματέας που είχε γίνει πριν από λίγα χρόνια εισηγητής, ή γεροντοκόρη ή Τσουπλάκου που πέθανε κι' ο Μουράκης. Καθόταν στο γωνιακό γραφείο, έλεγε ιστορίες, φλυαρούσε πάντα, συζητούσε πολιτικά κι' έδειχνε τά άρθράκια που έγραφε σε κάποια έφημερίδα χωρίς κυκλοφορία. Όταν έμπαινε γιά έπιθεώρηση ο τηματάρχης ο Παντελόπουλος, που έτρεμαν όλοι, πεταγόταν άπάνω οι ύπαλλήλοι με σεβασμό και φόβο, έξω από τον Μουράκη που σηκωνόταν σιγά - σιγά σαν γιά άγγαρεία. Έλεγε την «καλημέρα» ξερή κι' άύστηρη σαν έντολή! Κι' άπαντούσε ο Μουράκης:

—Καλημέρα τηματάρχα μου!
Τούκανε ο τηματάρχης, πειραγμένος, συχνά την παρατήρηση πως δεν ήταν τρόπος αυτός και πως έπρεπε να χαιρετά σαν τους άλλους ύπαλλήλους, με σεβασμό δίχως τόση οικειότητα. Μά ο Μουράκης χαμογελούσε χωρίς να στενοχωρηθί:

—Έτσι είναι μεγαλύτερος ο σεβασμός, τηματάρχα μου! Πώς λέμε στρατηγέ μου, γιαντρέ μου; Δεν είναι οικειότης αυτή, κ. Παντελόπουλε!

Ο τηματάρχης κοκκίνιζε ως τ' αυτιά: —Δεν είμαι στρατηγός, ούτε γιαντρός! Άκούτε; Θά σας καλέσω εις άπολογίαν άν τόν ξανακούσω!

Δεν τόν έχωνε. Γιατί δεν είχε μονάχα θράσος πολύ κι' άσέβεια στους άνωτέρους του μά ήταν κι' ο πιο άκατάστατος άπ' όλους τους ύπαλλήλους. Έφευγε όταν του κατέβαινε, έλειπε μέρες, δεν έβγαζε ούτε την μισή δουλειά των πιο χειροτέρων, κι' ήταν, τό χειρότερο άπ' όλα, άδύνατο να τον κουνήση κανείς άπ' την θέση του. Δυο φορές ο τηματάρχης ο Παντελόπουλος εισηγήθη στο συμβούλιο του Ύπουργείου την άπόλυσή του, μά ή πρότασις σκόνταφε πάντα στον ύπουργό, γιατί ο γραμματέας είχε γερά πολιτικά μέσα και δεν λογάριαζε κανένα.

Κι' ένώ έτσι ήταν τα πράγματα τό θράσος του γραμματέα του Μουράκη έφτασε στο πιο άπίστευτο σημείο. Ένα πρωί χτύπησε την πόρτα του γραφείου του διακριτικά και με ύφος σεμνό, γιά γιά πρώτη φορά, έζήτησε να του μιλήση.

—Ορίστε, κ. Μουράκη.
Κι' ο τηματάρχης κάρφωσε με πολλή άυστηρότητα κι' έχθρα τα μάτια του έπάνω του: —Είναι, θέδαι, λιγάκι τολμηρό από μέρους μου, κύριε τηματάρχα...

Ο τηματάρχης άρχισε να χτυπά νευρικά την άκρη του μολυβιού του έπάνω στο γραφείο μ' άνυπομονήσια:

—Άδεια θέλετε πάλι;
—Όχι κ. τηματάρχα. Κάτ άλλο σοδάρωτερο!
—Λέγετε λοιπόν...
—Ήλθα να ζητήσω τό χέρι της κόρης σας!

Ο τηματάρχης ο Παντελόπουλος, έμεινε με τό στόμα άνοιχτό. Η κόρη του ήταν τότε μόλις δεκαοχτώ χρονών, ένα πραγματάκι λεπτό, κι' εύθυμο σαν τραγούδι, σφιχτό μπου-

μπούκι άκόμα που δεν άνθισε, μά που δείχνει καθαρά πως θά γίνη άπ' τα λουλούδια που συνεπαίρνουν τις αισθήσεις μας, με τα φλογάτα χρώματα και την μυρουδιά τους. Όταν έρχόταν στο γραφείο σταματούσαν οι πέννες, μουντζουρώνόταν τα έγγραφα και τα μάτια των νέων ύπαλλήλων γέμιζαν άνοιξιάντικα όνειρα. Μά λίγοι τολμούσαν να της πούν και την καλημέρα. Πώς, λοιπόν, τούτος ο διάολος εύρισκε τόσο θάρρος να κάνει τέτοια πρόταση; Ήταν τόσο άπροσδόκητη ή αίτησίς του, ώστε ο τηματάρχης ο Παντελόπουλος δεν πίστευε τ' αυτιά του. Μισοσηκώθηκε άπ' την καρέκλα του κι' έπήρε ύφος άγριο, σκορπιός που ήταν έτοιμος να κεντρίση.

—Πώς είπατε; την κόρη μου;
—Μάλιστα κ. τηματάρχα! την Καίτη!
—Όσο ήταν άπίστευτο τό θάρρος του γραμματέα, τόσο ο θυμός του Παντελόπουλου μεγάλος. Τό αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του, σαν δυνατό κρασί που κοκκινίζει τα μάτια και ζαλίζει τό μυαλό.

—Ζητάτε την κόρη την δική μου; Έσεις;
Η φωνή του ήταν θαρυά σαν μακρινή βροντή που κρύβει άγριο μπουρίνι. Δεν έβρισκε λόγια να έκφραση τον θυμό του. Τα μάτια του άρχισαν να έξετάζουν άπ' την κορφή ως τα νύχια τον γραμματέα σαν θέαμα αξιοπεριεργό. Σώπασε μερικά λεπτά, ξεροκατάπιε και ξανάκατσε στην καρέκλα του.

—Και που την είδατε την κόρη μου;
—Συχνά, έδώ στο γραφείο. Πρό καιρού σ' ένα συγγενικό μου σπίτι. Την άγαπώ κι' έλπίζω να την κάνω εύτυχισμένη. Έλπίζω ότι κι' εκείνη θ' ανταποκριθί στο ένδιαφέρον μου.

—Έεεεε;
Ο τηματάρχης ο Μουράκης άρχισε να τρέμη. Έχτύπησε νευρικά τό κουδούνι. Φάνηκε ο κλητήρας. Έγύρισε σ' αυτόν χωρίς να κυττά πιά στο πρόσωπο τον ύπαλληλο:

—Κλητήρ, θγάλε έξω αυτόν τον κύριο! Γρήγορα! Άμέσως! Κι' άν άλλη φορά μπη μέσα ύπάλληλος χωρίς ν' άναγγελλθί θά άπολυθής! Πηγαίνετε, κύριε! Όξω!
Πόση ώρα έκανε να συνέλθη άπ' αυτή την σκηνή ο τηματάρχης ο Παντελόπουλος; Έτρεμε δλόκληρος εκείνο τό πρωί και δεν μπόρεσε να θάλλη πεννιά.



—Γιά σκέψου Κώστα, θά ήμουν τώρα κυρία ύπουργού.

Στριφογύριζε, θηρίο σωστό μέσα στο κλουί του, σταματούσε, φούσκωνε, έδρωνε και κάθε τόσο έπανελάμβανε:

—Μωρέ θράσος!
Έκανε να ξεχάση, να θυτισθί στα έγγραφα του, στη δουλειά του, έπιανε την πέννα, μιά την ξανάφινε και μούγγριζε πάλι σαν λεοντάρι πληγωμένο:
—Μωρέ θράσος!

Τό μεσημέρι στο σπίτι έγινε πανηγύρι σωστό. Ήταν κι' εκεί σατράπης ο Παντελόπουλος, τότε. Ός κι' ο σκύλος του ο Άζορ τόν ήξερε και μόλις άνοιγε ή πόρτα κι' άκουγόταν τα θαρυά θήματα του στην αύλη, τό φτωχό σκυλί που έτρεχε με χαρά να ύποδεχθί όλους τους άλλους και χοροπηδούσε σαν τρελλό κουνώντας την ουρά του, σαν αντίκριζε την άγέλασθη φάτσα του τουτού μεζεούταν τρομαγμένο κατέβασε τ' αυτιά του και λούφαζε.

Όταν τόν έβλεπαν έτσι οι δικόι του καταλάδαιναν μεγάλη μπουρίνια! Έχάλασε τόν κόσμο εκείνο τό μεσημέρι. Έφώναζε την κόρη του. Έβρισε, έκανε να την χτυπήση. Εμπήκε στη μέση ή μητέρα. Τό κορίτσι έκλαιγε τρομαγμένο σαν μωρό, μά έαφνικά, εφούντωσε μέσα στο λεπτό εκείνο πλάσμα ο θυμός του θηλυκού έπάνω σε μιά κρίση των αισθημάτων:

—Τόν άγαπώ!...
Ο τηματάρχης έπάγωσε:
—Βρωμοθήλυκο!

Και την χαστούκισε. Πρώτη φορά τόν είδαν έτσι. Έβριζε συνέχεια:

—Ένα παληόπαιδο της κακής ώρας! Ένας άγράφματος όμορφονιός, τούθλο, που θά μείνη τούθλο σ' όλη του τη ζωή! Θρασύς, τεμπέλης, που προσπαθεί να σε ξεγελάση με παληανθρωπιές, γεμάτος, ύποπτες μικροβρωμιές! Μά δεν θά μείνη στο ύπουργείο αυτή την φορά! Σας δίνω τόν λόγο μου όσο γι' αυτό! Θά φοφήση της πείνας.

Τόν έλεγαν κακό. Μά ήταν κακός μονάχα; Κακοί άνθρωποι στον κόσμο θρίσκονται πολλοί, μά έχουν, ποιός λίγο ποιός πολύ, μιά

μικρή γωνίτσα καλωσύνης στην ψυχή τους, που μοιάζει με στείρα γη, όπου αν σκάψης θα βρεις θά πετύχεις λίγες σταγόνες δροσιάς. 'Η ψυχή του τούτου όμως ήταν πέτρα ξερή, αλύγιστη, ασυγκίνητη, και ψυχρή σαν το πνεύμα της υπηρεσίας που τον κυβερνούσε. 'Ο κόσμος του ήταν εκεί, το υπουργείο. Μακριά απ' τους τοίχους του δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει, ψάρι που πέταξε έξω απ' τη θάλασσα της γραφειοκρατίας. "Ελεγε πολλοί πως στην θέση της καρδιάς του είχε ένα φάκελλο γεμάτο μ' υπηρεσιακά έγγραφα. "Αν ήταν σωστό, τότε μέσα σ' αυτό τον φάκελλο ο Μουράκης, ο γραμματέας θά ήταν ζωγραφισμένος με τα πιο «μελανά» χρώματα. Γιατί καθώς ο Παντελόπουλος εξέταζε τους ανθρώπους και τους άνελνε κάτω απ' το μικροσκόπιο της υπηρεσίας, έβγαζε «άχθος άρούρης» τον υπάλληλό του.

—Νά ένας άνθρωπος που θά μείνει στάσιμος στην ζωή του, έλεγε.

Κι' όταν κατάφερε ύστερα από επίμονη προσπάθεια να τον διώξει απ' το υπουργείο, επί ανικανότητι και αναρμόστω συμπεριφορά, ήταν σίγουρος πως ο Μουράκης πέθανε Πάει αυτός!

Εδώ και μια εβδομάδα στο σπίτι του Παντελόπουλου δυο μούτρα είχαν κατασφραγιστεί πιο πολύ από άλλοτε κι' ένα άλλο, τρυφερό μουτράκι, με καστανά μεγάλα μάτια γεμάτα άνησυχίες, έπηρε, έλεγε, ζωή και λάμψη καινούργια. 'Η Καίτη ήταν χαρακτήρας ανεξερεύνητος για τον πατέρα και τον άντρα της. 'Υποτακτική, άγαθή, εύθυμη, τον περισσότερο καιρό, είχε στιγμές που έσπαζε τα δεσμά της ιδιοσυγκρασίας της κι' έπανάστατο. Ψού-ψού πολλά άκουγόταν στο υπουργείο πίσω απ' τις πλάτες του Λουκίδη το εισηγητή. Μά ο θεός για να θεμελιώσει το μυστήριο του γάμου, έπλεσε τους συζύγους τρομερά βαρέτους.

Τώρα πέραζε τον πατέρα της: —Θά πάω να χαιρετήσω τον υπουργό μπαμπά!

Ο άντρας της χαμογέλυσε κάτω απ' τα χοντρά γυαλιά του, χωρίς να θγάξει άχνα. Μά ο πατέρας της ο Παντελόπουλος, ένοιωθε τον θυμό να τον πνίγει. —"Αστ' αυτά τ' άστεία, Καίτη!

Εκείνη γελοῖσε:

—Ξέρεις κάτι μπαμπά; Θά στο πω μά δεν θά θυμάσαι!

—Τι θά μω πής;

—Εσύ είχες πάντα την ιδέα πως ο Μουράκης ήταν άνθρωπος χαμένος. Μά εγώ ήμουν σίγουρη πως αυτός ο άνθρωπος θά πήγαινε μπροστά. "Εχει μιά αποφασιστικότητα που λείπει από τους περισσότερους ανθρώπους.

Ο άντρας της ο εισηγητής ξερόθηκε: —Μπα!

Η γυναίκα επέμενε:

—Λοιπόν άκου να δής. "Όταν έφυγε απ' το υπουργείο, μετά ένα χρόνο τον συνήντησα στον δρόμο. Μου έλεγε πως θάφευγε στο Παρίσι για να τελειοποιήσει τις σπουδές του, με έσοδα κάποιου πλοοίου θείου του. Δεν νοιαζόταν ούτε για τον τρόπο σου, ούτε για τ' αίσθήματα, ούτε για την άπλυσή του. Μονάχα ξέρεις τι μου είπε;

—Τι;

—Τόν γέρο σου θά τον χορέψω στο ταψί μιά μέρα, Καίτη! Νά με θυμηθείς!

Η νεαρή γυναίκα γελοῖσε ένώ κατσοφιαζαν ο πατέρας κι' ο άντρας της. Ο Παντελόπουλος είχε πεισματωθή. Έκυψε το κεφάλι του στην έφημερίδα

και σιωπούσε. 'Η Καίτη συνέχιζε:

—Μου είπε ακόμα: "Ισως καμιά φορά να τον κάνω τον πατέρα σου να σε στέλνι ο ίδιος να σε βλέπω!

Ο Παντελόπουλος έγινε θηρίο:

—Σιωπή! Φτάνει!

Κι' ο άντρας της:

—Καίτη, θά παραιπέες. Δεν νομίζεις;

Ο Παντελόπουλος είπε μιά τελευταία κουδέντα:

—Κι' αυτά που λες, ότι θά πās να τον χαιρετήσης να μη τ' άνακούσω! Θά ήταν προστυχιά μας!

Υπέφερε μ' αυτή την ιστορία ο Παντελόπουλος. Δεν ήθελε και να την συζητά. "Ηταν κοντά πενήνταπέντε τώρα κι' αν έψαχνες τ' άχρόνια του δεν θάβρισκες άλλο από άπεραντη έρημο, δίχως ίχνος χαρούμενης φυλλωσιάς περνας. Τριάντα δόκκληρα χρόνια τ' άπασσε επάνω στην καρέκλα του δημοσίου, σβύνοντας, γράφοντας και τρυπώντας άτέλειωτα παντελόνια. Κι' ο χρόνος στο διάστημα αυτό σαν εύσυνειδήτος συνάδελφος του κατέγραφε με τ' άλάνθαστο κοντύλι του, τ' ά συντάξιμα χρόνια του επάνω στο πρόσωπό του. Τριάντα δόκκληρα χρόνια υπηρεσίας εστάθηκαν γι' αυτόν ένα γερό τσεκούρι που τον έδούλευε εκεί επάνω στην καρέκλα του σιγά - σιγά κι' έδωσε χρόνο με τ' χρόνο την σκληρότητα στο κορμί, στην καρδιά, στην ψυχή του.

Όπου έλπιδα την πλάκωσε και την έκανε σκόνη. "Όπου όνειρο τ' ασάκισε και τ' άκανε πέτρα. Μέσα σ' εκείνη την άτμόσφαιρα του χαρτοβασίλειου ξεράθηκαν οι χυμοί της ζωής κι' έμεινε ο άνθρωπος χωρίς ψυχή, ένας βαθμός της ιερραρχίας και τίποτα άλλο, που έμαθε να διαδόσσει τους κατωτέρους του και να υποκλίνεται με βαθύ σεβασμό μπροστά στους άνωτέρους. Τώρα που έβλεπε τ' ά τριάντα χρόνια της έντιμου υπηρεσίας του να υποκλίνονται μπροστά στον άλλοτε γραμματέα του, φωτιζόταν όλη του η ζωή που τόσο τον ίκανοποιούσε άλλοτε. "Εβλεπε τον άυτό του σαν μιά μούμια, που μπορούσε να ζήσει έτσι χιλιάδες χρόνια, χωρίς να ζή, κλεισμένη μαζί με άλλες μούμιες, πολλές, μέσα σ' ένα σκοτεινό αίγυπτιακό τάφο.

Ο μισθός, ο θαμνός, δεν ήταν άλλο παρά φάρμακα για την ταρίχευση. Μούμια! Δεν ήταν έτσι; Μιά παρηγοριά τούμεν πως εστάθηκε πατέρας καλός, που εσηκώθηκε άγριος να προστατέψει παιδί του όταν νομίζει πως κινδύνευε και που ήταν έτοιμος να τ' προστατέψει και τώρα. Γι' αυτό ένοιωθε να θράζει το αίμα του όταν τ' επιπόλαιο εκείνο κι' άδύνατο πλάσμα έδειχνε τόσο έλαφρότητα.

Ο νέος ύπουργός έδειξε πολλήν έγκαρδιότητα μαζί του και λίγη μνήμη. "Ηταν καλόκαρδος και φερνόταν σ' όλους τους άνωτέρους υπαλλήλους σαν σε παλιούς φίλους. Τό ίδιο και στον Παντελόπουλο. Τόν έλεγε πολύτιμο συνεργάτη του, παλιό του προϊστάμενο και τίποτα για έρωτες, αιτήσεις γάμου και άπολύσεις. Ο Παντελόπουλος στεκόταν συχνά σε στάση προσοχής σε μιά γωνία του υπουργικού γραφείου με τ' έγγραφα κάτω από την μασχάλη, την άρα που υπέγραφαν οι άλλοι τημηματάρχαι και παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του τόν ύπουργό.

Ηταν εκείνος λοιπόν; Ο έχθρός;

Όχι, εκείνη την στιγμή για τόν Παντελόπουλο ήταν ο ύπουργός, η άνώτατη βαθμίδα της ιερραρχίας, πρόσωπο παρά πάντα ιερό! Και μιά μέρα τόν κράτησε

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΙΑΔΟΣ

Η παράδοσις λέγει ότι ο 'Αδάμ είχε μιά πικρή γενειάδα, και οι 'Ισραηλίτες στην Αίγυπτο διακρίνονταν από τους κυρίους των από τις μεγάλες γενειάδες τους.

Η γενειάδα του 'Ααρόν ύπήρχε παροιμιώδης, και ο έπίσημος όρκος των 'Εβραίων γίνεται άκόμα στη γενειάδα του. Την άρχαία παράδοση άκολούθησε και ο Μωάθεθ ό όποιος, σνδέποτε έύρισε τη γενειάδα του. "Όπως δέ οι 'Εβραίοι και οι Μωαμεθανοί δοκίμουνται στην γενειάδα του Προφήτου.

Οι Ρωμαίοι άποκάλεσαν τους άξυρίστους, γενειοφόρους κατοίκους της Βορείου Εύρώπης οι όποιοι έπέφεραν την πτώση της Αυτοκρατορίας, «βαρβάρους» από την λατινική λέξη «μάρμπα» ή όποια σημαίνει γενειάδα. Από την ίδια ρίζα είναι και τ' όνομα του Μπαρμπαρόσα ή Κωνσταντίνου.

Ο Γερμανός ζωγράφος Γιόχαν Μαγιέν, είχε μιά γενειάδα τόσο μακριά ώστε σερνόταν στο έδαφος και για να μην σκοντάφει σ' αυτήν, σάσις περπάταγε την έδενε στη μέση του!

Η Βασίλισσα της Αγγλίας Μαρία είχε στείλει στη Μόσχα τέσσερις άντιπροσώπους της, όλους γενειοφόρους. Ο ένας απ' αυτούς, ο Τζωρτζ Κιλλιγκούωρθ είχε μιά γενειάδα μήκους ένάμισυ μέτρου την όποια μόλις είδε ο 'Ιβάν ο Τρομερός, παρ'ά λίγο να σκάσει από τ' άγέλια.

Σ' ένα μνήμα του νεκροταφείου του Μπρονάου, στη Γερμανία φυλάσσεται άκόμα σε καλή κατάσταση η γενειάδα κάποιου Χάινς Στέινιτσερ, ό όποιος είχε πεθάνει το 1567. Η γενειάδα αυτή βρίσκεται μέσα σε μιά μεγάλη γυάλα πανώ από τόν τάφο του πρώην κατόχου της, είναι χτενισμένη με έπιμέλεια και έχει μήκος 1.80.

ΑΝΤΙ ΑΛΛΗΣ ΜΑΡΚΑΣ...

Στά γιαπωνέζικα θέατρα έαψαν να δίνουν μάσκες για όσους θέλουν να βγούν έξω κατά τ' διάστημα των διαλειμμάτων και να επιστρέψουν πάλι.

Ένας έλεγκτής στέκεται στην είσοδο της αίθουσής του θεάτρου και άντί να δίνει μάσκες, βάζει άπλούστατα μιά ειδική σφραγίδα πάνω στο χέρι του κάθε θεατού που βγαίνει και που πρόκειται να ξαναγυρίσει!..

μονάχο. Είχε όρεξη για κουδέντα, τόν ρώτησε για την ζωή του, για τ' σπίτι του, για τούς δικούς του με ύφος προστατευτικό.

Κι' ύστερα άξαφνα:

—'Αλήθεια, τι γίνεται ή Καίτη;

Ο Παντελόπουλος κοκκίνισε:

—Παντρεύτηκε κ. ύπουργέ.

—'Α έτσι; Την είχα δει μιά φορά προτού φύγω για τ' Παρίσι κι' άλλη μιά φορά λίγες μέρες πριν απ' της τελευταίες έκλογές, στον δρόμο. "Ιδια σχεδόν όπως ήταν κι' άλλοτε...

—'Ιδια σχεδόν κ. ύπουργέ.

—Πώς θάθελα να την δω, κ. Παντελόπουλε. Τι διάβολο, παλιοί γνώριμοι είμαστε. Πέστε τι να περάσει καμιά μέρα απ' τ' ό γραφείο.

Ο Παντελόπουλος ύποκλήθηκε:

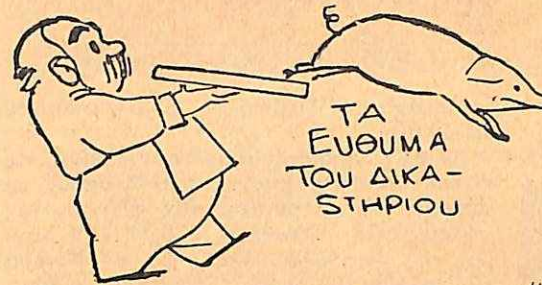
—Μάλιστα, κ. ύπουργέ.

—Αύριο τ' άπόγευμα.

—Μάλιστα κ. ύπουργέ.

Κι' έβγήκε απ' τ' ό γραφείο σκυφτός, σκοτεινός, συννεφιασμένος, τρέμοντας με τυχόν κι' ή κόρη του δεν θά ήθελε σ'ά σοβαρά να δει τόν κ. ύπουργό...

Δ. ΨΑΘΑΣ



Το γουρουνόπουλο ήταν εκείνο! Κάτασπρο σαν τ' άγλα, τρυφερό σαν άφρός, παχουλό και θρεμένο, έτσι που καθώς τ' έβλέπατε ήταν άδύνατο να μη τρέξουν τ' άσάλια σας. Τό έλεγαν γουρουνόπουλο εκείνο! Και ήταν λουκούμι της Σύρου στο μέγεθος και τ' ό σχήμα του γουρουνόπουλου, θάμα του γαστριλαμαργικού παραδείσου των καλοφάγων.

Δεν ήταν γουρουνόπουλο εκείνο! "Ηταν όπτασία! "Όνειρον!

Όταν ο εύτυχής του κάτοχος τ' είδε, τ' άχασε. Το τ' έστειλαν πσκέσι από την "Αρτα και καθώς ήταν, ός συνήθως, χαμένος στα χαρτιά, σ'ά άλογα και σε άλλες τις παντοειδείς έπιχειρήσεις του ποδαριού με τις όποιες ήσυχολείτο, είδε... έν τ' ή μουσούδα του όνειρώδους γουρουνόπουλου τόν σωτήρα του! Ο πνιγμένος απ' τ' αμαλλία του πιάνεται. Και ό χαμέ-



νος απ' όπουδήποτε. "Επιάστηκε, λοιπόν, ο έξαισιος κατά τ' άλλα νέος Χρήστος τού Χρήστου από τ' έξαισιώτερον πεσκέσι, που προωρίστηκε μέσα εις τ' οικονομικόν ναυαγίων των ήμερών να παίξει τόν ρόλο του σωσιβίου!

Αλλά φεή!... Άλλα μόν βουλαί ανθρώπων, άλλα δέ φίλοι κελεύουν! Μόλις ή παρέα του κομψού Χρήστου αντίκρυσε τ' άφρατο γουρουνόπουλο κατεπλήγη πρώτα, συνεινήθη ύστερα, και κατελήφθη κατόπιν από φρενιτιδα βουλιμύκτων ένθουσιασμού:

—Θά τ' όφαι!

—Θά τ' γλντήσουμε!

—Του φούρνου θά γίνη!

—Όχι! Της σούβλας!

Και παρ' όλίγον να συνεπλέκετο ή παρέα για την παρασκευή του γουρουνόπουλου άν δεν παρενέβαινε ο σοφώτερος, Γιάννης Τράκος όνομαζόμενος, σατανικός άνθρωπος, που ποτέ δεν έβιάζετο να τελειώσει κάτι προτού τ' ό καλοσκεφθή και που συνήθιζε να άργη τρεις ώρες εκεί που ό άλλος κόσμος ήθελε τρία λεπτά. Λύθη τη φορά όμως ο κ. Τράκος επενέβη άποφασιστικά:

—Ουχόδ!... Τό γουρουνόπουλο θά γίνη όπως τ' ό θέλει ο ιδιοκτήτης του! Δεν

Το Γουρουνόπουλο που ΕΓΙΝΕ... ΚΑΤΣΙΚΙ

Υπο ΜΙΜ. ΨΑΘ. SKITSA ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

μπορούμε έμεις να έχωμε γνώμη!

—Ναί! Ναί!... συνεφώνησαν όλοι.

Και ό δυστυχής Χρήστου εύρέθη πρό γενικής όμοφωνίας από την όποιαν δεν μπορούσε να ξεφύγει. "Εξερόβηξε, έξεροκατάπιε, έχότιδε μερικά άπομεινάρια δελτίων του ίπποδρόμου που είχε στην τσέπη του, ένα δέκα καρρό που έσοφρωσε απ' τ' ό τραπέζι τού πόκερ για να σχηματίση «χρώμα» και τ' ό έχασε, άνελογίσθη την τραγική του οικονομική θείαν και συγκατετήθη:

—Καλά βρέ παιδιά! Θάν τ' όφαι μαζί!

□ □

Στις δέκα τ' ό βράδυ ή παρέα του φίλου Χρήστου, με επί κεφαλής τόν σοφόν και καταχθόνιον δολοπλόκον Γιάννη Τράκον κατέπλευσε σ'ά «Κόκκινα σπουργίτια». "Επήρε θέσιν όλόγυρα στο τραπέζι και έπερίμενε ένάγωνίως τ' ότέροχο γουρουνόπουλο.

—'Αντε ντέ!...

—Γρήγορα και ξελιγωθήκαμε!

—Σύντομα!

"Επ' τέλους κάποτε τ' άγκαρόνια άρχισαν να κινούνται ζωηρότερα, να στρώνονται οι πεσάτες τ' ό πιάτα, τ' ά μαχαροπήρουνα, πράγμα που έξηπτε περισσότερα την φαντασίαν των συνδαιτυμόνων και έκανε να τρέχουν τ' άσάλια των. Και έφθασε ή περιπόθητη στιγμή. Με μεγαλοπρέπεια τ' άγκαρόνι έφερε ένα ταψί που άκούμπησε στο τραπέζι με κατανυκτική ευλάβειαν.

—Μπράβο!

—Δόξα σοι ο Θεός!

Και έσκυψαν όλοι επάνω στο ταψί να άναπνεύσουν τ' άρώμα του ψημένου θησαυρού. "Αλλά αϊφνιδίως τ' ά πρόσωπα κατσοφίασαν. Τ' ά μάτια άγρίεψαν. Ο ένθουσιασμός διελύθη. Τ' ά γέλια έπήγαν περίπατο.

—Τι είν' τ' ότο;

—Κατόικι μας σερβίρεις;

—"Εγινε παγερά σιωπή. "Υστερα ή θύελλα έξέσπασε.

—Κατόικι βρέ άθεόφαβε;

—Πού είν' τ' ό γουρουνόπουλο;

—Πού να ο λουκούμας;

—Ποιό γουρουνόπουλο;



"Επανάσταση! Σαματάρ! Διαμαρτυρίες. Μερικοί, έδοκίμασαν να καταβροχθίσουν από ένα κομάτι. Οι άλλοι όρυσαντο. Βρέ θά μας πής τι τ' άκανες τ' ό γουρουνόπουλο; Δεν πήρα κανένα γουρουνόπουλο! Είσαι τρελλός! "Εσείς είσθε τρελλοί! "Εμένα βρίζετε; "Αλλά; την Μαρία; Για προσέχετε πως μιλάτε! "Εσείς να προ-



σέχετε! "Όχι έσείς! "Όχι! έσείς! Γκάπα! Γκούπα! Γκούπα - γκάπα - γκούπ! "Όχ τ' ό μάτι μου! "Όχ τ' ό πόδι μου. "Αρπα την λοιπόν! Φάπ.

Χαλασμός. "Αστυνομία

□ □

Στο αυτόφωρον, έπηκολούθησε γλάντι τρικούβερτον: "Εστίατ' ό με τ' ό μούτρα μαυρισμένα, συνδαιτυμόνες με τ' ά μάτια πρισμένα και ό άμφιτράν με τ' άυτιά κατεβασμένα, ώδηγήθηκαν εκεί για να δώσουν λόγον.

—Τι σας συνέβη;

—Τό έπήγαμε γουρουνόπουλο κ. πρόεδρε και μ'άς τ' ό έκλεψε. Μ'άς τ' ό άλλαξε μ' ένα κατόικι.

—Και τι έγινε μετά;

—Την ώρα που έπήγαμε να φάμε τ' ό γουρουνόπουλο, όσο τ' είδατε έσείς, άλλο τόσο τ' είδαμε και έμεις...

—Εσείς τι λέτε;

—Κι' εγώ τ' ά ίδια. "Ετοιμάζόμουν να φάω γουρουνόπουλο κ. Πρόεδρε και κατεδικάστην να φάω κατόικι. Σ'ας συνέβη αυτό ποτέ;

—Δεν σας ενδιαφέρει!

—Όχι! "Αλλά πρέπει να σας έχη συμβή αυτό κ. πρόεδρε για να έξηγήσετε την θέση μας. Π'ες τ' ό μου λοιπόν!

—Σιωπή είπα. "Ελάτε έσείς τι ξέρετε;

—"Εγώ; "Ωωωωχ!

—Τι συμβαίνει;

—"Ωωωωχ ή κοιλιά μου, ωωωωχ!

Ο πρόεδρος άνησυχεί

—Σιγίστερα. Είναι δικαστήριο έδω!

"Αλλά συγχρόνως οι τρεις έκ των συνδαιτυμόνων που έδοκίμασαν τ' ό κατόικι καταλαμβάνοντα από σφοδρούς πόνους και χαλόν τόν κόσμο. Η άτιμόσφαιρα όρχίζει να γεμίσει ήλεκτρισμόν και άνησυχία έπερχομένης καταγίγδης. Ο πρόεδρος φέρει έντρομος τ' ό ματήλι στην μύτην:

—“Εί!... Τι το κάναμε έδω μέσα!
—“Ωχ καταραμένο κατόικι!
—Μας έτάραξε κ. πρόεδρε!
—Συγγνώμη κ. πρόεδρε!

“Η κατάσταση ήταν κρίσιμος. Καί έπά-
νω εις τό κρίσιμότερον σημείον, ένας ά-
νευλαβής θόρυβος, από εκείνους που φέ-
ρουν αίσχυνην εις τούς πολιτισμένους άν-
θρώπους, προσβάλλει την ήρετότητα τοῦ
χώρου. “Ο πρόεδρος εξανίσταται. Κατα-
πίνει την όργην του και σιωπά. “Επί τέ-
λους δέ καλεί τόν άμφιτρώνα.

—“Εσείς τό προσφέρατε αυτό τό κα-
τοίκι, που κοντεύει νά μεταβάλη τό δι-
καστήριον σέ καταγώνιον;

—“Εγώ; “Εγώ πρόσφερα γουρουνόπου-
λο!

Και ό άμφιτρών εξέγησε πώς έγινε
ή άπάτη τοῦ έστιάτορος. “Ο όποιος ό-
μως όταν έκλήθη τό άπεκάλυψε κατά
τρόπον διαφορετικόν:

—“Ο κ. από δω, μέ τό κολλάρο, μου
έφερε πραγματικά κ. πρόεδρε ένα ώ-
ραίο γουρουνόπουλο. Μου είπε νά τό έ-
τοιμάσω νά τό φάη ή παρέα. Τό είδα
καλό και είπα κρίμα τό γουρουνόπουλο
παιδί μου. Δέν τό κάνουμε «τράμπα»;

—Τράμπα; Τι θά πη αυτό;

—Τράμπα κ. Πρόεδρε. Ν’ αλλάξω μέ τό
γουρουνόπουλο μέ τό κατόικι που είχα
έγώ και νά τοῦ δώσω τά ρέστα!

—Και έδέχθη;

—“Εδέχθηκε λέει; Θεός σχωρέσ’ τά
πεθαμένα σου μοῦπε και μου έτοιμήσε
ένα όλόκληρο διακοσάρι!

Κατάπληξις! Οί φίλοι δέν πιστεύουν
και κύττον μαινόμενοι τόν άμφιτρώνα.
“Ο πρόεδρος έρωτά:

—“Ετσι είναι; “Εκάνατε τράμπα;

—Δέν έφантаζόμην κ. πρόεδρε ότι θά
είχε αυτά τ’ αποτελέσματα.

“Η υπόθεσις διελευκάνθη πλήρως. Κα-
τεδικάσθησαν όλοι και πλήρωσαν ένα μι-
κρόν πρόστιμον, επί διαταράξει της ή συ-
χίας πλην τοῦ καταστηματάρχου. “Εννοεί-
ται ότι έπηκολούθησε φοβερά πρόγκα
εις βάρος τοῦ κ. Χρήστου. “Ο όποιος ή-
ταν αδύνατον νά σωθῇ πλέον από τό στό-
μα τοῦ δολοπλόκου Γιάννη.

—Ούχού!... έσύ άδελφέ μου έπέρασες
και τό Χριστό! “Εκείνος μετεμόρφωσε τό
νερό σέ κρασί, δουλειά που την κάνει κα-
θένας. Μά τό γουρουνόπουλο σέ κατόικι
κάνεις άλλος δέν μπορούσε νά τό μετα-
μορφώση!...

Και ή καζούρα έσυνεχίσθη μέχρι
πρωίας.

MIM. ΨΑΘ.

ΤΟ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΑΣ

“Η λύση τοῦ αριθμητικού παιχνιδιοῦ
που δημοσιέψαμε την περασμένη έβδομά-
δα γιά τούς μικρούς αναγνώστες μας, έ-
χει ως έξής:

7	4
5	6
9	8
1	1

1, 1 1 1

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

“Ο γυρισμός

Γύρισα από ταξίδι μακρινό
κι’ ήθέλησα νά ξαναϊδῶ την κόρη
π’ αγάπησα — κι’ ως τώρα που πονῶ

Γιατί ό φτωχός νά μήν τά θυμηθῶ
τά λόγια τοῦ Σοφοῦ; «Στό χιονοθύρι,
σέ κλώνια δίχως φύλλα μήτ’ άνθό,

δέ στήνουν τη φωλιά τους τά πουλιά.
Και πρην σκεπτήγ’ γι’ αγάπες στόν κα-
θρέφτη

κύνταξε πρώτα τ’ άσπρα σου μαλλιά».

Κι’ ή κόρη, σά μ’ αντίκρυσσε, σιωπά
στοχαστική ή ματιά της χάμου πέφτει
κι’ άποτραβιέται! άλλοι στόν π’ αγανά!

Τριγύρω μας όλόχρυσά μελίσσια
κυκλωτικά, στοῦ άγέρα τό κρυστάλλι,
χόρευαν μ’ άνοιξιάντικα μεθύσια...

Δέ μίλησα γιά «χρόνια», κι’ ούτε πάλι
της μίλησα πώς είχα από καιρό
τ’ ώραίο μου περῶδι νά χαρῶ:

“Απ’ άνοιχτά πελάη και μαῦρες μπόρες
μ’ ώδήγησαν ταξίδια άλαργινά
σ’ άπέλαστους γιαλούς και σ’ άγριες
χώρες,

Και ξαπλωτός στης έρημιδας μιάν άκρη,
που έπύργωνε την άμμο σέ βουνά,
ξάνοιγα άστέρια άγνώριστα, σά μά-
κρη...

“Εκεί κι’ οι άνέμοι, πιδ δυναμωμένοι
κι’ άπ’ τό Μεσάδ, της άμμου οι άδρεφοί,
μου έχάραξαν τις ζάρες στη μορφή.

“Ομως τό ρόδο πάντα ρόδο μένει...

Καλή μου, άλλοι θά στύψουν τό κρασί,
άπ’ τό χιλιοϊδρωμένο μου τόν τρύγο,
κι’ άλλοι θε νά τό πιῶνε λίγο-λίγο...

Μά έσύ, γλυκειά μου αγάπη στέρξε,
έσύ,

ή άμίλητη και χαμηλοβλεπούσα,
νά σου μιλήσω, σάν που σ’ άγαπούσα...

Αυτά συλλογιζόμουνά κρυφά,
μά δέ ξεμολογήθηκα σ’ εκείνη.
Τι νά της πῶ; θυμόμουνά μέ όδύνη
!... παραπάνω λόγια τά σοφά.

(“Από την κυκλοφορούσαν συλλογήν
«Γκιουλιετάν τοῦ Σαντιέρ» κατ’ έξαι-
ρετον μετάφρασιν τοῦ κ. Μιχ. “Αρ-
γυροπούλου).

Σκέψεις

—“Η εὐτυχία, όταν περνά δίπλα μας, θά-
πρεπε νάχη κανένα διακριτικό σημείο, κάτι
σάν στολή ή σάν παράσημο. Θάταν τό μόνο
μέσο γιά νά την αναγνωρίσωμε.

—Είναι πιδ όδυνηρό νά παραγνωρίζουν
τόν έρωτά σας παρὰ νά τόν άποκρούουν ό-
λως διόλου.

—Είναι μαρτύριο γιά τόν άνδρα νά τοῦ
άνθίστανται. Είναι άκόμη μεγαλύτερο μαρ-
τύριο γιά την γυναίκα ν’ άνθίσταται...

—Τό αίσθημα άποσυντίθεται, περνώντας
μέσα από τό μυαλό, όπως τό φῶς μέσα ά-
πό ένα πρίσμα...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Μονάχα την Πέμπτη, ή “Ελένη μπόρεσε
νά κλάψη...

“Ο θρήνος της έξεσπασε σάν εκείνες τις
κατακλυσμιαίες βροχές που ξεσποῦν ά-
πότομα, τό καλοκαίρι, στίς φλογισμένες
πόλεις, στίς διψασμένες έξοχες! Οί λυγ-
μοί την τράνταξαν όλόκληρη κι’ ύστερα
την έκαναν ένα φτωχό, συντριμμένο πλά-
σμα που άναστενάζε όλόκληρο σπαραχι-
κά.

Την Δευτέρα είχε πάρει την έπιστολή
του... “Ω! ήταν άρκετός καιρός τώρα
που ό Ζάκ φαινόταν τόσο διαφορετικός,
τόσο άφηρημένος, μά είχε διαμαρτυρηθῇ
τόσο έντονα στίς αγωνιώδεις έρωτήσεις
της...

Είχε φύγει μέ μία πρόφαση στοῦ Μπο-
ντώ κι’ από κεί της έγραψε αυτά που
δέν τολμούσε νά της πῇ... “Ελένη, ή οι-
κογενείά μου μου έπιβάλλει νά παντρευ-
τῶ... Είμαι τριαντάεξη χρόνων... Θάθελα
νά μή σ’ έγκαταλείψω ποτέ, μά ή μητέ-
ρα μου είχε ήδη αναλάβει ύποχρεώσεις...
Με παρουσίασαν χθές στη μέλλουσα οι-
κογενείά μου... Θά κρατήσω μέσα στην
καρδιά μου την τρυφερότερη άνάμνηση
γιά σένα...

Είχε άπαντήσει στόν Ζάκ ότι είχε δι-
κηό νά θέλῃ νά δημιουργήσῃ μία οικογέ-
νεια.

Τό βράδυ πήγε στοῦ θεάτρο. Την άλλη
μέρα έφαγε μέ γνωστούς. Γελούσε πολύ
γιά νά συγκρατήσῃ τούς λυγμούς που
πλημύριζαν τόν λαιμό της, που την έ-
πνιγαν άκράτητοι.

Την Τετάρτη άσχολήθηκε στοῦ ν’ άλ-
λάζῃ νευρικά τις θέσεις τῶν βιβλίων της
βιβλιοθήκης της.

Και την Πέμπτη έκλαψε, μπόρεσε επί
τέλους νά κλάψη...

Της φάνηκε εκείνη την ὥρα ότι τά
δάκρυα έπαιρναν μαζί τούς λυγμούς και
την άπελπίσιν της... Ντύθηκε σιωπηλή κι’
ύστερα βγήκε έξω...

□ □

“Ασυναίσθητα, διευθύνθηκε στοῦ στίτι
τοῦ Ζάκ. “Η γρηά ύπηρέτρια της άνοιξε,
λίγο στενοχωρημένη. Μά ή “Ελένη δέν
άντιλήφθηκε τίποτα. Διευθύνθηκε στοῦ
γραφείου του και κάθησε στην πολυθρό-
να του. Τίποτα δέν είχε αλλάξει γύρω
της... “Η φωτογραφία της μέ την άσημέ-
νια κορνίζα βρισκόταν άκόμη επάνω στοῦ
γραφείου...

“Η “Ελένη έσκυψε. Πῆρε την φωτογρα-
φία σά χέρια της. Κι’ άπότομα της φά-
νηκε ότι αντίκρυσσε μπροστά της την «άλ-
λη», την «άλλη» που την αντικαθιστούσε
σιγά-σιγά...

Αισθάνθηκε τό λογικό της νά σκοτίζε-
ται, νά σαλεύῃ.

“Ασυναίσθητα άνοιξε τό συρτάρι, πῆρε τό
πιστόλι τοῦ Ζάκ και τύφερε στόν κρότα-
φό της... “Ο δάχτυλό της μηχανικά πίεσαν
την σκανδάλη...

□ □

Κι’ επάνω στοῦ πολυτελές γραφείο, δυό
πρόσωπα άπαρράλακτα συναντηθηκαν
στην ίδια παρήγορη και συγκινητική ά-
κίνησία...

ΖΑΝ ΧΑΝΣΕΛ

“Ο άντικαταστάτης

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛΕ ΚΑΡΙΕΡΙ

“Ο γραμματεῦς της «Στέλλα - Φίλμ»
είχε ὀρῇ τόν άνθρωπό του.

—Νάλντι, είτε εἰσθε διατεθειμέ-
νος νά ντουμπλάρετε τόν Τράνζι
σέ όλες τις σκηνές που ...

—Πού ριψοκινδυνεύει στ’ αλήθεια την
ζωή του...

—“Οχι ύπερβολές. “Απλούστατα έσεις
εἰσθε πιδ γερῶς άπ’ τόν Τράνζι. Μήπως
θέλετε νά σᾶς πληρώσω γιά νά φοράτε
φράκο και νά χειροφιλήτε τις γυναίκες;

—Ποῖος λογαριάζει τά πένθιμα κο-
στούμια σας; Κι’ όσο γιά τά χειροφι-
λήματα τῶν γυναικῶν, άφίνω τό προνό-
μιο στόν Τράνζι. Δέν έχω καμμία διά-
θεση νά φορῶ τά μεταξωτά του πουκά-
μισα, νά άγκαλιάζω τις γυναίκες γιά
πέντε λεπτά. “Αν όμως πρόκειται νά
πνιγῇ ή στήν τελευταία σκηνή, ό
Νάλντι πρέπει νά ριχτῇ στοῦ νερό γιά νά
τήν σώσῃ. Εἶναι παγωμένο τό νερό κι’
ό κ. Τράνζι δέν μπορεί νά βουτήξῃ, ό
Νάλντι εξακολουθεῖ νά παίξῃ τόν ρόλο
τοῦ ήρωος. Τό κοινόν δέν τό ξέρει, τό
κοινόν εξακολουθεῖ νά βλέπῃ τόν Τράν-
ζι και κάτω άπ’ τό νερό άκόμα. “Απε-
ναντίας αυτός θρίσκειται άπάνω στην
πλάζ, θρέχει λίγο τά μαλλιά του και
περιμένει νά γυρίσῃ τό γκρό - πλάν της
διασώσεως, παριστάνοντας τόν ήρωα.

—Τό σενάριό μας διαδραματίζεται
στά ψηλά βουνά και θά τιτλοφορηθῇ
«Λευκός διάβολος». Γνωρίζετε από άλ-
πινισμό;

—Γιά τριάντα φράγκα την ὥρα μπο-
ρῶ ν’ άνεβῶ και στόν οὐρανό άκόμα.

—Μέ μία γυναίκα στην πλάτη;

—Και μέ δυό εν άνάγκη!

—Λοιπόν τέσσερις ὥρες την ήμέρα.
Θά παίξετε μαζί μέ την Ρέα “Αλντίνι
και τόν Τράνζι. Νά τό συμβόλαιο, ύπο-
γράψτε τό. “Απόψε φεύγομε.

Τό βράδυ ό Νάλντι ὀρῆκε τόν γραμμα-
τέα στόν σταθμό μ’ ένα εισιτήριο τρί-
της θέσεως και προκαταβολή έκατό λι-
ρετῶν. Τά έξοδα ταξιδιοῦ και διαμονῆς
ήσαν εις θάρος της εταιρίας. Ξαναδιά-
βασε τό συμβόλαιό του: «Υποχρεοῦμαι
νά αντικαθίστῶ τόν Τράνζι εις όλες τās
έπικινδύνους σκηνές τοῦ «Λευκοῦ Δια-
βόλου» και τοῦ «Μαύρου Πειρατοῦ»: Ιπ-
πασίαν, κολύμβημα, κτλ. συμφώνως μέ
τό σενάριο...»

□ □

Την επομένη, ό Νάλντι συστηνόταν
στην Ρέα “Αλντίνι:

—Λαμπρά, νέε μου, τοῦ είπε εκείνη,
κόψτε τά μαλλιά σας και ξυριστήτε
σάν άνθρωπος. Μπορῶ νά έχω έμπιστο-
σύνη στίς πλάτες σας;

“Ο Τράνζι πρόσθεσε:

—Βασίζομαι σά πόδια σας. “Ο γραμ-
ματεῦς λέει πώς εἶναι άλύγιστα... Καλό
θά ήταν νά τό δοκιμάσουμε άμέσως.

“Ο Νάλντι δέθηκε μ’ ένα σκοινί και
μέ μία κομπάρσα στίς πλάτες έκανε δο-
κιμή. “Ο γραμματεῦς τοῦ έσφιξε τό χέ-
ρι.

—Συγχαρητήρια, εἰσθε ένας άγγελος!

—“Αγγελος... ανταλλακτικός! “Η Ρέα
δέν φαίνεται νάχη και τόσο έμπιστοσύ-
νη σέ μένα.

—Εἶναι έρωτευμένη μέ τόν Τράνζι και
θά έπιθυμούσε νά την σηκώσῃ αυτός
στην πλάτη του.

—Αυτό τοῦ έλεγε: ό Τράνζι έχει ζα-
χαρένια πλάτη και άνεβαίνει μονάχα



“Υστερα ό Τράνζι έδρεπε τās δάφνας άγκαλιάζοντας την πρωταγωνίστρια...

μέ ασανσέρ!

—Πηγαίνετε να ντυθώτε. Πάρτε παντελόνι σπόρ και φανέλλα. Θα είναι αδύνατο να σας ξεχωρίσουν: στο ανάστημά εισθε ο ίδιος.

Όταν επέστρεψε ο Νάλντι έμοιαζε άλλος άνθρωπος. Ντυμένος σαν τον ήρωα του «Λευκού διαδόλου» στεκόταν σε μια χιονισμένη πεδιάδα.

Η Ρέα είχε μεταβάλλει διαθέσεις απέναντί του βλέποντάς τον έτσι «ανθρωπισμένο». Ο ρεζισέρ της έλεγε: «Μις να κλαίτε με περισσότερη φυσικότητα, γυρίζουμε «γκρό - πλάν». Ο Τράνζι την πλησίασε, γονάτισε μπροστά της. «Ήξερε να κάνει τις «ντεκλαρασσιόν» του και με δέκα θαθμούς υπό το μηδέν. Ο «Λευκός διάδολος» άλλαζε βλέμμα και χαμόγελο, όπως αλλάζει κανείς γραβάτα. Ύστερα από το γύρισμα ταινίας έκαστο μέτρων, ο Τράνζι ήπιε καφέ το σάι.

—Κρυολόγησα, είπε. Βήχω. Πρέπει ο νέος να με αντικαταστήσει και στην σκηνή του ποταμού.

—Ακούσατε, Νάλντι; Θα γυρίσετε άμέσως. Ο Τράνζι κρυολόγησε.

—Τι κρίμα να μη θερμαίνονται τα θουνα να με καλοριφέρ.

—Ευπολυθήτε. Η μις Ρέα περιμένει. Εμπρός, γυρίζουμε.

Ο Νάλντι σήκωσε την στάρ στην άγκυλιά του:

—Δεν εισθε καθόλου θαρεία, σαν περιστερούλα.

—Μη με σφίγγετε έτσι, τι σιδερένια μπράτσα! Πονά...

Η Ρέα ήταν στην έξουσία του. Μπορούσε να την σφίξει, να την σηκώσει ψηλά. Και να την φιλήσει ακόμα. Ο διευθυντής είχε πη: «Προχωρείτε μπροστά χωρίς λέξη, χωρίς να στραφείτε. Την φιλάτε... το φιλάει ψεύτικο, φυσικά...» Τό ποτάμι ήταν παγωμένο, δεν τ' ένοιωθε όμως καθόλου. Όταν έφθασαν στην όχθη ακούστηκε η φωνή του Τράνζι:

—Αρκεί. Σταματήστε.

—Ξεκουραστήτε λίγο, θα εισθε κουρασμένος, είπε η στάρ στον Νάλντι.

—Ευχαριστώ θα συνεχίζω, μίς.

—Με τα πόδια μου στο νερό; Δεν είναι διόλου ευχάριστο και ξεκουραστικό αυτό.

Κάθησαν. Τώρα η Ρέα του φερόταν σαν ίσος προς ίσον.

—Σε ώρισμένες στιγμές με κάνετε και τ'ά χάνω. Σας υπερβύω με τον Τράνζι.

—Αφού με άναγκάσατε να κόψω τα μαλλιά μου για να τ'ο μοιάζω πιο πολύ...

Η Ρέα κοκκίνισε ελαφρά.

—Δεν πιστεύω να σας προσβάλλω.

—Μου βάλανε πούδρες και πομάδες σαν να ήμουν μπαλαρίνα και με άναγκασαν να φορέσω ροδόχα που δεν είναι δικά μου, μόνο και μόνο για να μην κρυολογήσει ο φίλος σας. Παίζω τον πιο ά-

χάριστο, τον πιο σδυμένο, τον πιο άσημαντο ρόλο. Σηκώνω μια γυναίκα στην άγκυλιά μου μόνο και μόνο γιατί έχω να περάσω ένα ρυάκι...

—Πριν, δεν τ'ά λέγατε αυτά. Λέγατε πως ευχαριστώ θα συνεχίζατε.

—Ναί, μά για να σας πάω μακριά, πίσω απ' αυτά τ'ά θουνά, όπου δεν είναι ούτε όπερατέρ, ούτε ρεζισέρ. Θα σας σήκωνα στην άγκυλιά μου για όλη μου την ζωή. Έσείς, απεναντίας, μου είπατε πως δεν είναι «άναπαυτικό αυτό» με τα πόδια μέσα στο νερό.

Τό μεγάρφωνο τού ρεζισέρ τούς διέκοψε: «Μίς, επιστρέψτε. Ο Τράνζι περιμένει δεκαεφτά λεπτά».

Τό πρωί της επομένης, ο Νάλντι είχε πάλι να παίξει τον άχάριστο ρόλο του. Αύτην την φορά μάλιστα διέπρεψε!

Ήταν να γυρίσει μια σκηνή άπάνω σ' ένα πειρατικό πλοίο, στην λίμνη, σε μιάν άλλη ταινία με τούς ίδιους πρωταγωνιστές. Ο μαύρος πειρατής — ήταν ο ρόλος του πρωταγωνιστού, τού Τράνζι — έκλεβε μια νέα με τ'ό πλοίο του.

Στόν δρόμο, η νέα που δεν ένοιωσε να δείξει την παραμικρή συμπάθεια στόν πειρατή, βλέποντας πως ήταν άποφασισμένος να την κάνει δική του διά της βίας, ριχνόταν μέσα στην λίμνη και κινδύνευε να πνιγί.

Ο μαύρος πειρατής έπεφτε στην θάλασσα για να την σώσει και την ξανάφερνε κολυμπώντας στο πλοίο. Η νέα συγκινούνταν απ' την αυθοσσία του κι' όλα τελειώναν καλά: ο πειρατής άφηνε τ'ό έκνομο έπάγγελμά του και γινότανε η νέα γυναίκα του.

Ο άχάριστος ρόλος — δηλαδή τού πειρατού την στιγμή που πέφτει στην λίμνη και σώζει την πρωταγωνίστρια — παιζόταν, φυσικά, απ' τον Νάλντι... ο δε Τράνζι έδρεπε τις δάφνες άγκαλιάζοντας την πρωταγωνίστρια!

Τό θράδυ, στό δείπνο, ο Νάλντι ένοιωθε πιο πολύ την μοναξιά. Στ'ά επιδόρπια η Ρέα παρεκάλεσε τον γραμματέα να καλέσει στο τραπέζι τον «άντικαταστάτη» τού Τράνζι.

—Ο καυμένος ο νέος, άξίζει να τον καλέσουμε να μ'ας κάνει παρέα.

Ο Νάλντι δικαιολογήθηκε, είπε πως ήταν πολύ κουρασμένος και χωρίς να χαιρετίσει κανέναν, πήγε να κοιμηθί.

Ο Τράνζι γέλασε:

—Η Ρέα περιποιείται τον σωσία μου. Είναι ο μικρός Σαμψών της: μου είπε πως έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη στ'ά γερά μπράτσα του...

—Μήπως ζηλεύεις;

—Νά ζηλέψω τ'ό κακότεχνο όμοιωμά μου; Ποι άκούστηκε, κύριοί μου; Τέτοια βεβήλωση!

Ο Νάλντι, προτού ντυθί, περίμενε δι-

αταγές απ' τον γραμματέα.

—Θά ντυθίτε καθαλάρης για την σκηνή της άπαγωγής...

Πάλι άπαγωγή. Ο Νάλντι κάλπαξε ξεσκούφωτος. Η Ρέα τόν άφινε να την κλέψι, να την πάρη άπάνω στο άλογό του.

Την στιγμή που τελείωνε η Ιππασία, ο Τράνζι πλησιάζει:

—Νέε μου, η σειρά μου.

Τού την άρπαξε απ' τ'ά χέρια μ' ένα χαμόγελο. Πρωταγωνιστής ήταν μόνο ούτος κι' η γυναίκα τού άνηκε δυο φορές στόν κινηματογράφο και στην ζωή.

—Γρήγορα, Νάλντι, έτοιμαστήτε για τ'ά σκί: Λευκή φανέλλα, λευκά γάντια, λευκό φουλάρι.

Κι' ο Νάλντι ντύθηκε άλπινιστής. Ύστερα έπιασε απ' τ'ό χέρι την Ρέα κι' άρχισε να τρέχει μαζί της έπάνω στα χιόνια.

—Σιγώτερα, τούλεγε εκείνη, με τραντάζειτε. Γιατί χθές δεν ήρθατε στο τραπέζι μας;

—Ήμουν κουρασμένος.

—Ψέμματα δεν κλείσατε μάτι όλη νύχτα. Κι' εγώ δεν έκλεισα μάτι...

Της άρεσε να την σηκώνουν τόσο γερά μπράτσα.

—Πηγαίνετε με μακριά...

—Μας φωνάζουν...

Ο «Λευκός διάδολος» είχε γίνει κατακόκκινος:

—Φτάνει, Νάλντι, είπε, δεν είμαστε έδω για να παρακολουθήσουμε τούς άθλους σου!

Η άναρρίχηση στο θουνό είχε όρισθί για την επομένη. Ο Νάλντι κουβαλούσε σκονιά και ράβδους. Η μόνη έγνοια τού Τράνζι ήταν πώς να κρύψι όσο τ'ό δυνατόν περισσότερα στο πρόσωπο τού σωσία του.

Οι δυο άνδρες περέδωκαν ο ένας στόν άλλον την γυναίκα κυτταζόμενοι κατάματα. Ο ρεζισέρ είπε:

—Στό δεύτερο πλάν...

—Νάλντι, ψιθύρισε η Ρέα, η ζωή μου θρίσκει στα χέρια σας...

Ο Νάλντι, έσφιξε άπάνω του τ'ό κορμί της γυναίκας κι' άρχισε ν' άνεβαίνει. «Τώρα είναι δική μου και δεν μπορεί να μου την πάρη κανείς», σκεπτόταν.

Σιγά - σιγά, η Ρέα άφηνε δόλοτα τόν έαυτό της στην άγκαλιά του.

—Η ζωή μου θρίσκει στα χέρια σου τού είπε ξανά.

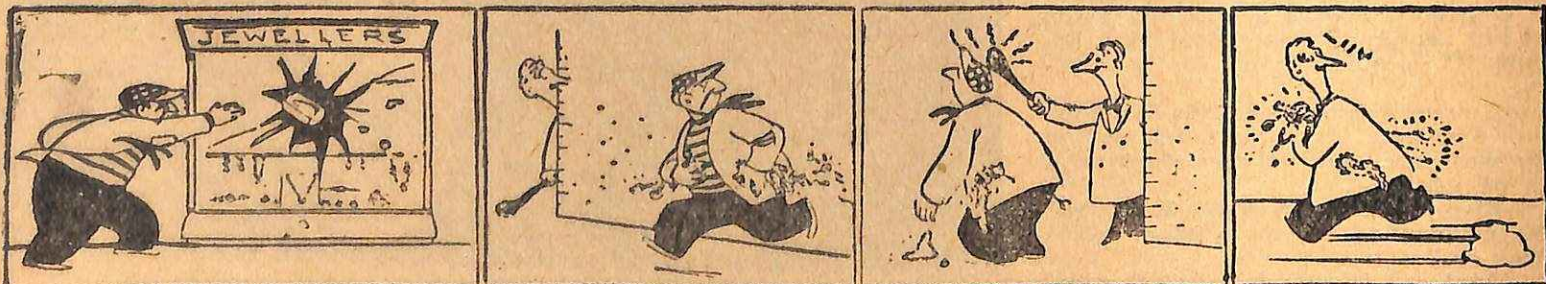
Ο Νάλντι της άπάντησε μ' ένα φιλί, ένώ ο «Λευκός διάδολος» έξακολουθούσε να φωνάζει:

—Φτάνει περάσατε τ'ό σημείο. Κατεβήτε!

—Καυμένε, Τράνζι! Θαρρεί ακόμα πώς παίζουμε σινεμά, είπε η Ρέα.

ΡΑΦΑΕΛΕ ΚΑΡΙΕΡΙ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ



Ο κ. Πειραχτήρης τιμωρεί τον κλέφτη τού άδαμαντοπωλείου.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΙΑ

ΚΑΙ ΟΙ

«ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ» ΤΟΥΣ

Ποιός δεν ύπηρε σε παιδικά του χρόνια—νν δεν είναι και τώρα άκόμη—συνέκτης γραμματοσήμων;

Είναι μια μανία τόσο παλιά όσο είναι σήμερα—νν σώζεται άκόμη— και τ'ό πρώτο γραμματοσήμο που έχει κυκλοφορήσει στόν κόσμο και τόσο διδομένη όσο τουλάχιστον και οι τσιγκες στην Άμερική!

Λεπτά άλύπητα ξοδεύονται για την προμήθεια ενός και μόνου γραμματοσήμου και υπάρχουν συλλογές που άχρουν μπροστά τους οι θησαυροί των μαχαργιάδων.

Φυσικά μια τέτοια μανία δεν μπορεί παρά να έχη και τούς βιομηχάνους της, τούς έμπορους της: «Ολόκληρη μια τάξη έπαγγελματιών έχει δημιουργηθί και κινείται γύρω από τ'ό γραμματοσήμο, έπαγγελματιών τιμών: έμπορων, μεταπωλητών, αλλά και έπαγγελματιών της άπάτης: είναι αυτοί οι παραχαράκτες γραμματοσήμων, οι παράνομοι παύται του χρηματιστηρίου—ας τ'ό πούμε— των γραμματοσήμων, που προκαλούν τεχνητά τόν ύψωμό ενός γραμματοσήμου κ.τ.λ.

Ο γάλλος δημοσιογράφος κ. Λουί Μάρς, έκαμε μια σπαρταριστή καμπάνια μεταξύ των τελευταίων αυτών που την δημοσιεύει σ' ένα μεγάλο παρισινό περιοδικό.

Παίρνουμε από την καμπάνια αυτή ένα από τ'ά ωραιότερα κόπια που έχουν γίνει ποτέ γύρω από τ'ό γραμματοσήμο.

Ο Ουίλλιαμ, ήταν γνωστός ως μεσίτης στους έμπόρους γραμματοσήμων τού Παρισιού.

Κάποτε παρουσιάζεται σ' ένα από τούς μεγαλύτερους της συνοικίας Άρσιβ.

—Έχω τού λέει ένα γραμματοσήμο της νήσου τού Άγ. Μαυριτίου τού έτους 1867.

Ο άλλος άνοίγει διάπλατα τ'ά μάτια του. Πρόκειται για ένα σπανιότατο γραμματοσήμο.

—Πόσα; λέει τού Ουίλλιαμ.

—150.000 φράγκα.

—Πάρα πολλά. Ο κατάλογος τ'ό έχει διατιμημένο 100.000.

—Τότε αγοράσε τ'ό απ' τον κατάλογο... Και ο Ουίλλιαμ φεύγει άνατάδεχτος.

Πέρασαν τρεις μήνες, ο έμπορος είχε ξεχάσει τόν Άγιο Μαυρίσιο και τ'ό γραμματοσήμο του, όποτε ένα άπόγευμα παρουσιάζεται στο κατάστημά του ένας πολύ κομψός κύριος, ο όποιος ζητεί έπειγόντως ένα γραμματοσήμο τού Άγ. Μαυριτίου.

Ο έμπορος θυμάται τόν Ουίλλιαμ.

—Έχω ένα τού λέγει, μά είναι μοναδικό, και στοιχίζει 200.000.

Ο άλλος τ'ό βρίσκει πολύ άκριβό και τέλος συμφωνούν σις 180.000.

Ο άγοραστής, ο όποιος παρουσιάστηκε ως μαρκήσιος Μ. πληρώνει 5.000 ως καπάρο και δηλώνει ότι θα επιστρέψι τ'ό άλλο βράδυ.

Μόλις φεύγει ο έμπορος παίρνει στο τηλέφωνο τόν Ουίλλιαμ. Αυτός έχει άκόμη τ'ό γραμματοσήμο του.

Μετά πολλά δέχεται να τού τ'ό δώσει για 150.000 φράγκα τ'ά οποία και εισπράττει σε μια ώρα.

Ο έμπορος όμως μάταια περίμενε την άλλη μέρα τόν μαρκήσιό του... Δηλ. τόν συνένοχο τού έπιτηδείου κατήλου γραμματοσήμου που χάρις σ' αυτό τ'ό κόλλο κατόρθωσε να μοσχοπουλήσει τ'ό γραμματοσήμο του!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ

ΤΩΝ ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

Οι όμβρέλλες, όπως συμβαίνει με τ'ά λουλούδια, έχουν την γλώσσα τους.

Ίδου μερικά δείγματα της... όμβρελλικής γλώσσας.

«Αν μπήτε σ' ένα καφενείο και κρεμάσετε την όμβρέλλα σας στην κρεμάστρα, αυτό σημαίνει πως η όμβρέλλα σας θ' αλλάξει εύθως άμέσως ιδιοκτήτην.

«Αν άνοίξετε την όμβρέλλα άπότομα μέσα στο δρόμο, σημαίνει πως τ'ό μάτι κάποιου διαβάτου, διέτρεξε μεγάλο κίνδυνον.

«Όταν βάλετε την θαμβασερή όμβρέλλα σας πλάι σε μια μεταξωτή αυτό σημαίνει: η άλλαγή δεν είναι κλοπή.

«Όταν δανείσετε την όμβρέλλα σας σημαίνει: δεν έχω πιά συναίσθηση των πράξεών μου.

«Αν επιστρέψετε μια όμβρέλλα που σας δάνεισαν σημαίνει: δεν είμαι τόσο έξυπνος όσο με νομίσате.

«Όταν πάρετε κάτω από την όμβρέλλα σας εν ώρα βροχής κανέναν φίλο σας, σημαίνει πως θα βραχίτε και οι δυο.

Και τέλος, αν βγίτε τ'ό πρωί από τ'ό σπίτι σας με όμβρέλλα, σημαίνει πως θα κάνη λιακάδα πρώτης τάξεως.

ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ



Τ'ά παγόβουνα που συναντούν οι ναυτικοί κοντά στις πολικές θάλασσες έχουν συχνά τρομακτικές διαστάσεις, όπως αυτό που φαίνεται στην εικόνα.

Συγκρίνατέ τ'ό με τ'ό πλοίο που είναι δίπλα του.

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

«Τί να μ'ας λένε άραγε» αυτή την ερώτηση έκαμαν στόν έαυτό τους οι διάφοροι έπαιστήμονες, που είχαν πάρει μέρος στο Συνέδριο της Παμπελούνας.

Τό συνέδριο αυτό έγινε με τόν σκοπό να βρεθί τ'ό μέσον της έπικοινωνίας τού πλανήτου μας με τόν πλανήτη Άρη.

Όλοι μείνανε σύμφωνοι ότι τ'ά φωτεινά σημεία που παρατηρήθηκαν στην έπιφάνεια τού Άρεως ήταν σήματα που άπευθύνονταν σε μ'ας και έπρεπε να βρεθί η σημασία τους.

Δεν ύπηρε δε καμιά άμφιβολία. Γιατί τ'άχα ένας πλανήτης θάχανε τόν καιρό του να ήλεκτρογραφώττειται έτσι αν δεν ήταν για να συνεννοηθί μ' άλλους πλανήτες;

Ο δόκτωρ Ισιδορος έκαμε στο συνέδριο μια πρόταση που την παραδέχτηκαν η πλειονοψηφία.

«Ας παραδεχθούμε ως γεγονός, έλεε ο σοφός αυτός έπιστήμων, ότι οι Άρειοι είναι περισσότερον προωδευμένοι από μ'ας στην έπιστήμη κι' ότι γνωρίζουν με τ'ά τελειοποιημένα τους μέσα τηλεφωνίας η «ηλεκφωτίας» κάθε τι που συμβαίνει πάνω στόν πλανήτη μας.

«Αυτό δεν είναι θύβαιον, έπαναλαμβάνω άλλ' ως τ'ό παραδεχθώμεν ως γεγονός. Οποσδήποτε, αν άποφασίσουμε να τούς γράψωμε δεν θα μ'ας κοστίση παρά είκοσι δύο δισεκατομμύρια ή δουλεία αυτή».

Για να γράψουν οι άνθρωποι της Γης σε άνθρώπους που κατοικούν τόσο μακριά έπρεπε να βρεθί ένα πελώριο φύλλο χαρτιού και ένα όλοσδιόλου έπίπεδο μέρος για να τ'ά άλώσουν. Διαλέχθηκε έτσι η Κεντρική Άφρική. Ξεργήσαν τ'ά δένδρα και κατέστρεψαν τ'ά χωριά των μαύρων. Με την ευκαιρία αυτή έκπολιτίστηκαν χιλιάδες μαύρων κι' έγιναν φυτοφάγοι όλοι οι καννίβαλοι της Ουγάνδας, της Νυάνζας και της Ουάνδας, που τρελλαινόνταν ως τότε για τ'ό άνθρώπινο κρέας, σε σημείο που να κόβουνε τ'ά αυτιά τους για να χορτάσουνε μ' αυτά τις πεινασμένες τους κοιλιές.

Όταν κατόρθωσαν οι άνθρωποι να καταστήσουν με διάφορα χημικά μέσα τ'ό μελάνι όλοσδιόλου φωτεινό τ'ό έξάλωσαν με πελώριους κύλινδρους, που τούς έσερναν βώδια πάνω στο χαρτί, για να σχηματίσουν τ'ά γράμματα. Η δουλειά αυτή βάσταξε τέσσερις μήνες. Καθώς τ'ά σημαία τού Άρεως όλο και έξακολουθούσαν, άπεφάσισαν να στείλουν πρώτα - πρώτα αυτή την σύντομη ερώτηση:

—Τί θέλετε;

Καθένα απ' τ'ά γράμματα είχε μήκος ένα τ'ό λεύγε. Κάμανε δε τούς τόνους τόσο μεγάλους που θα μπορούσε ένα όλόκληρο στράτευμα να κάνει γυμνάσια μέσα στον καθένα απ' αυτούς. Όταν τελείωσε τ'ό γράψιμο όλοι οι σοφοί περίμεναν στο μεγαλείτερο άστεροσκοπείο την άπάντηση τού πλανήτη Άρη. Δεν περίμεναν και πολύ. Είκοσι τέσσερις ώρες άργότερα... με την έπιστροφή τού Ταχυδρομείου έβγανε η άπάντηση τού Άρη. Την άποτελούσαν μεμονομένα φωτεινά γράμματα που παρουσιάζονταν τ'ό ένα ύστερα από τ'ό άλλο κάθε τέταρτο της ώρας.

Τό άστεροσκοπείο τ'ά τηλεγραφοόσε στους γεμάτους έξαψη, κατοίκους της Γης. Λοιπόν η άπάντηση στην ερώτηση: «Τί θέλετε;» έλεγαν άπλοούτατα:

—Τίποτε.

Έξάλωσαν πάλι στην Άφρική ένα καινούργιο φύλλο χαρτιού κι' έγραψαν πάνω αυτές τις λέξεις:

—Τότε γιατί μ'ας κάμετε σημεία;

Ο Άρης άπάντησε.

—Δεν μιλούμε σε σας. Μιλούμε στους κατοίκους τού πλανήτη Κρόνου.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ζαχαρωτά

ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΩΝ... ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Δέν θα έχετε βέβαια, καμιά αντίρρηση αν σας πούμε πως τα ζαχαρωτά που γλυκαίνουν από αιώνες τώρα, όλες τις ηλικίες και που ι- διαίτερως αποτελούν την χαρά των παιδιών, έχουν και αυτά την ιστορία τους, όπως οι εφευρέσεις και οι μεγάλοι άνδρες. Αυτή την νοστιμιάτη ιστορία θα επιχειρήσουμε να σας δώσουμε σήμερα σε λίγες γραμμές, αν και είναι πλούσια σε υλικό... εύγεστο και απολαυστικό όπως και το αντικείμενό της.

Και πρώτα - πρώτα... από Θεού άρξα-σθαι: δηλ. από την ζάχαρη. Δεν μπορού-με να την αντιπαρέλθουμε, αφού αυτή είναι η βάση, το άπαιτον σχεδόν της ζαχαροπλαστικής, ως υλικόν.

Βρίσκομε την ζάχαρη για πρώτη φο-ρά στον 13ο αιώνα. "Ως τότε έκαμνε... θραύση, κυριολεκτικά, το μέλι ως γλυ-καντικόν μέσο. Πρώτοι οι Σικελλοί-α-πόγονοι όπως ξέρουμε των παλαιών Έλ-λήνων απόικων-καλλιέργησαν στην Εύ-ρώπη το ζαχαροκάλαμο και έβγαλαν απ' αυτό την ζάχαρη.

"Ελληνες λοιπόν... έστω και έξ άγχι-στείας, οι εφευρέται της!

"Η ζάχαρη όμως ήταν λίγη τότε και φυσικά πανάκριβη. Την χρησιμοποιούσαν λοιπόν μόνον οι πλούσιοι ευγενείς και με-γιστάνες.

"Εκείνη την εποχή βασιλευε στην Γερ-μανία ο Φρειδερίκος ο Β'. Αυτός αγά-ποσε πολύ τα γλυκά και γούσταρε ά-μέσως το νέο προϊόν. Είχε όμως την ιδέα να μη το τρώη σκέτο παρά να το άρωμα-τίζη με διάφορα μυρωδικά.

Στην Αύλη του ο Φρειδερίκος είχε τό-τε ένα φιλόσοφο, που τον έλεγαν Θεόδο-ρο. "Ο κύρ Θεόδωρος λοιπόν αυτός φιλο-σοφούσε... μετά γλυκασμού, θά έλεγε κα-νείς. Γλυκαντζής και ο ίδιος έκαμνε έκ-του προχείρου και τον ζαχαροπλάστη για να ευχαριστήη τον αυτοκράτορά του. Σ' αυτόν ο Φρειδερίκος ανέθεσε να του άρωματίζη την ζάχαρή του. Και ο αθεόφοβος Θεόδωρος εφεύρισκε σε λίγο τά... μπομπόνια!

Κατ'ασκεύασε έτσι μπομπόνια με ζά-χαρη και άνηθ βιολέττας, καθώς και με άλλα άρώματα και έδωκε στο καθένα από τα έφευρήματά του και από ένα ό-νομα.

Πώς όμως και τότε ακριβώς πέρασε η κατασκευή των ζαχαρωτών στην δικαιο-δοσία των... φαρμακευτικών γουδιών δεν μάς το λέγει η ιστορία. "Οπωσδήποτε το βέβαιο είναι ότι για κάμποσα χρόνια, βρίσκομε τα κουφέτα στα φαρμακεία!... Τό Μοντελλιέ, της Γαλλίας, η περίφημη αυτή Ιατρούπολις, είχε γίνει γρήγορα και η πόλις των ζαχαρωτών.

Πού δέ να φανταζότανε ο καλός έ-κείνος αυτοκρατορικός... ζαχαροφιλό-σοφος Θεόδωρος, ότι η «βιολέττα» του, το πρώτο ζαχαρωτό που έφευρε, θα ά-ποδεικνύονταν άργότερα και μοναδικό ά-άρμακο κατά της άνορεξίας. "Ισως γι'

αυτόν τον λόγο να τό υιοθέτησε και η φαρμα-κολογία και βρεθήκανε τα μπομπόνια στα φαρ-μακεία, κάνοντας πα-ρέα με το συνάπι και το ρετινόλαδο.

"Όπως κι' αν έχη το πράγμα, από την έπο-χή εκείνη η ζαχαροπλα-στική άρχίζει να ξελιό-σεται, αφού άφθονότε-ρη ήταν πιά και η ζά-χαρη. "Έτσι, κάμουν τώραμπομπόνια με συν-δυασμό ζάχαρης και καφέ ή τριαντάφυλλου ή μόσχου κ.τ.λ.

"Αλλά και την εποχή αυτή, δηλ. κατά το 1353, η ζάχαρη ήταν πάντα προνόμιο των μεγιστάνων.

"Από τον 16ο αιώνα τα πράγματα άρχί-ζουν να πηγαίνουν καλλίτερα. Κέντρο μεγάλο ζαχαροπαραγωγής την εποχή έ-κείνη ήταν η Βενετία. "Εξάκολουθούσε ύ-μως ακόμη η ζαχαροπλαστική να... ζα-χαρώνη με την φαρμακοποιία.

"Αρχάς μόλις του 18ου αιώνα, βρίσκο-με την ζαχαροπλαστική χειραφετημένη, έλεύθερη από τα έξω και τα κινίνα, στη διάθεση του πολλού κόσμου. Τότε ά-νοίγουν και τα πρώτα μεγάλα ζαχαρο-πλαστεία με τις διάφορες ποικιλίες των προϊόντων τους. "Η ζάχαρη ήταν τόσο άφθονη, ώστε την χρησιμοποιούσανε... και στα λάχανα, που λέει ο λόγος, δηλ. στην άρχιτεκτονική, έφκιαναν π.χ. πύργους ά-πό ζάχαρη, δολόκληρα φρούρια, όπως της Γρενάδας και του Γιβραλτάρ κ.ά. "Ήταν οι πρώτες τουρτες...

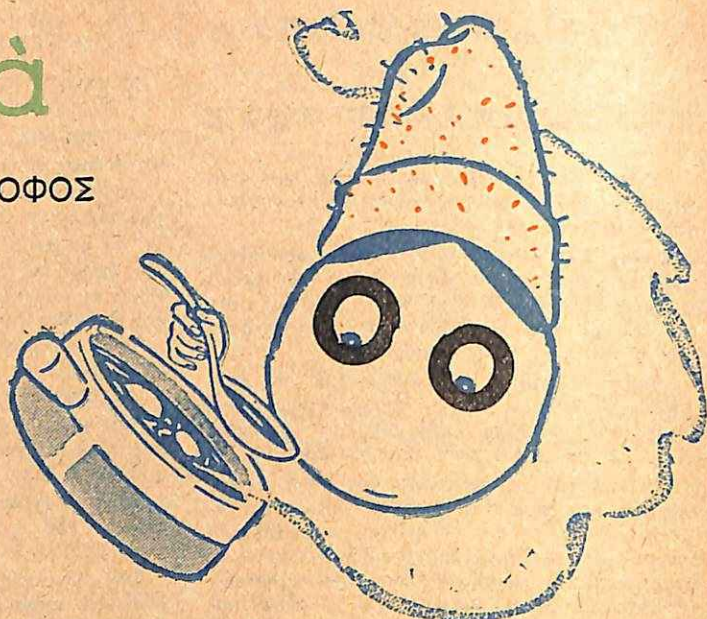
Την εποχή εκείνη τα ζαχαρωτά ήταν πολύ της μόδας, όπως και ο ταμπάκος.

Διάσημοι μακαρίτες, όπως ο στρατάρ-χης Ρισελιέ και άλλοι, είχαν μαζί με την ταμπακοθήκη τους στην τσέπη και ένα κομψότατο κουτάκι με πραλίνες και άλ-λες λιχουδιές, που τις πρόσφεραν προς έαυτούς και άλλους στις δεξιώσεις και τις συναναστροφές. Την εποχή επίσης έ-κείνη ο βασιλεύς είχε μαζί με τον άρχι-μάγειρό του και τον σούδάρχη του και ένα άρχιγλυκαντζή, που ήταν πρόσωπο σοβαρό και επίσημο. Αυτός επέβλεπε και δοκίμαζε όλα τα γλυκά, προτού φτάσουνε ως το βασιλικό ούρανισκο, και είναι θαύμα πως κανένας από αυτούς, δεν έ-πεσε ποτέ του... ζαχαροκαταπολεμιστή μοκατάπληκτος, για να θυμηθούμε τον μακαρίτη τον Κουμανούδη...

Παράλληλα, σχεδόν, με την ζαχαρο-πλαστική αναπτύχθηκε και η αυταδεληφή της, η σοκολατοποιία.

Περλερυή είναι και η ιστορία της σο-κολάτας.

Πρώτοι έφεραν το κακάο-άπό το Με-ξικό-στην Εύρώπη οι "Ισπανοί. "Όπως όμως, έκαμαν οι Κινέζοι για το μετάξι και οι "Ισπανοί δεν ένοιούσαν να αφήσουν ούτε σπυρί κακάο να περάση τα σύνορα.



"Εν τούτοις, συνέβη το πραγματικό κο-σμοϊστορικό γεγονός να άρρωσθήη-κατά τα 1651 αυτό-ο άδελφός του πανι-σχύρου τότε καρδινάλιου Ρισιλιέ.

"Ενας Ισπανός καλόγηρος που ήταν και γιατρός του έφερε τότε σοκολάτα την όποια του ώρισε να παίρνη σε ώρι-σμένες δόσεις σαν φάρμακο.

Και έδω λοιπόν φαρμακείο, όπως βλέ-πετε! "Οπωσδήποτε, η σοκολάτα ξεπέρασε έτσι τα όρια της "Ισπανίας και βοηθούν-των και των "Ολλανδών, που δεν ύπήρξαν μονάχα σπουδαίοι θαλασσοπόροι μα και περίφημοι λαθρέμποροι, το κακάο δια-δόθηκε σιγά-σιγά σ' όλη την Εύρώπη.

"Η σοκολάτα, όμως, όπως κάθε νέα έ-φευρεση, είχε και αυτή τις περιπέτειές της, τους πολέμους της. Οι καλοί Χρι-στiani της εποχής, που κατά διαβολική σύμπτωση-σας βεβαιούμε!-έτυχε νάκαι και καφεπώλαι το έπάγγελμα, διέρρηξαν τα ίμάτια των και θά «έρρηγνυαν» και «κραυγών» αν είχαν έφευρεθί την εποχή εκείνη τα κύρια άρθρα και οι έφημερίδες: η σοκολάτα ήταν προϊόν του Σατανά άν-τιχριστιανικόν και... αντίσαρακοστιανόν.

Μακρές συζητήσεις άρχισαν γύρω άπό τα άχνίζοντα φυτζάνια του εώδους αύ-του προϊόντος του Μεξικού, συζητήσεις στις όποιες πήραν μέρος πρόσωπα Ιστο-ρικά, όπως η Κα ντέ Μαιντενόν, η πριγ-κήπισσα Ούρσέν, κ.λ.π. "Ήταν ά δέν ή-ταν ιηστήσιμη η σοκολάτα; "Ιδού το μέ-γα ζήτημα! Στο τέλος το πρόβλημα ελύ-θηκε άπό ένα σοφό και έξυπνο άββά.

Αυτός άπεφάνθη ότι η σοκολάτα δεν ή-ταν «άρτυμη», έγραψε μάλιστα και μια περισπούδαστη διατριβή στα λατινικά ύ-πό τον έξηξ άσιδέρωτον τίτλο: «Ντέ ούζου, έτ πότου τσοκολάτε Ντιάτριμπας»

"Ο πάπας, ο όποιος αγαπούσε πολύ την σοκολάτα, βρήκε το σύγγραμμα άξιο-βράβετο και γι' αυτό φωνάζει τον συγ-γραφέα του στη Ρώμη και τον κά-νει καρδινάλιο...

"Από τα 1800 κι' έδω η σοκολάτα έκ-λαίκευεται και χώνει την ούρά της στην ζαχαροπλαστική για να μάς δι'σση τα ση-μερινά καταπληκτικά της θαύματα, που άφήνουν έμβρόντιτους τους αδρανίσκους των πολυπληθών θιασώτων της.

ΣΑΚΧΑΡΟΠΗΚΤΟΣ

Έντβίζ Φεγιέρ

ή Εντβίζ Φεγιέρ δεν είναι γνωστή όσο τηράζει. "Αλλωστε κι' η ίδια δεν έπιδιώκει καθόλου να γνω-ρισθί: Δεν πηγαίνει ούτε στις κι-νηματογραφικές πρεμιέρες, ούτε στις έ-πίσημες έορτές. Δεν παίρνει το όρεκτικό της στού Φουκέ, δεν συμμετέχει στους διαγωνισμούς κομψότητος, δεν έπιζητεί το θραβείο του ώραιότερου μαγιά, του έκκεντρικότερου καπέλλου, του πιό φω-τογενικού χαμόγελου. Δεν κάνει έκμυ-στηρεύσεις στους δημοσιογράφους.

Κοντεύει να διερωτάται κανείς αν εί-ναι πραγματικά θεντέττα του κινηματο-γράφου!

Και όμως! "Όλα αυτά δεν τα κάνει ούτε άπό άνομιισμό ούτε άπό πόδα. Εί-ναι τέτοιος ο χαρακτήρας της: Καθόλου κοσμική, άρκετά άγρια, λίγο τεμπέλα, λίγο λαίμαργη, έρωτευμένη με την ή-ρεμια, την μοναξιά, και τα ταξίδια.

Τό θράδυ παίζει στο θέατρο. Τό άπό-γευμα «γυρίζει». Δεν θάθελε να πηγαί-νουν χαμένες οι λίγες ώρες που της μένουν. Γι' αυτό τις χρησιμοποιεί έγωϊ-στικά και καυχόται γι' αυτό.

—"Ο έγωϊσμός είναι μια άρετή. Δεν έ-κανα ποτέ παρά ό,τι μ' εύχαριστούσε.

"Όταν δεν δεσμεύεται άπό κανένα συμβόλαιο, και έχει μερικές μέρες έ-λεύθερες, φεύγει. Παίρνει το τραίνο.

—Δεν έχω αυτόκίνητο δικό μου, λέγει, η "Έντβίζ. Δεν θ' άποκτήσω ίσως ποτέ. Σωφάρα πολύ άσχημα.

Τις περισσότερες φορές φεύγει χωρίς να ξέρη πού θα πάη: Στην Ρουέν; Στη Χάαρη; στις Βρυξέλλες; στη Λυόν; στη Νίκαια; στη Ρώμη; "Αποφασίζει πάντα την τελευταία στιγμή.

Τι ένδιαφέρει: Τό ουσιώδες είναι να φύγη, να πάη μακριά, να χαθί όπως όταν ήταν μικρή.

—Αισθάνομαι μια έπιτακτική άνάγκη ν' άναπνεύσω, ν' αλλάξω περιβάλλον, να πάω στην έξοχη, να δω νέους τόπους! Αυτό έξηγείται εύκολα. Τόχει μέσα στο αίμα της. Γεννήθηκε κατά την διάρ-κεια ενός ταξιδιού. "Η μητέρα της είναι "Αλσατή και ο πατέρας της "Ιταλός. Πέρασε τα παιδικά της χρόνια στην "Ι-ταλία, στην Αυστρία, στην "Ελβετία και στην Γαλλία. Πώς να μην διατηρήση μέ-σα της αυτή την φρενιτιδα της άλλαγής;

"Από τον γάμο αυτό του καθολικού "Ιταλού και της Λουθηρανής γεννήθηκε ένα παράξενο κοριτσάκι, με κόκκινα μαλλιά, με μάγουλα προεξέχοντα, μά-τια σχιστά σαν κινέζικα, μ'ένα σώμα προ-φανηλίκης μαντόνας. "Ενα κοριτσά-κι περίεργο και άγριο που δεν άφηνε κανένα συγγενή να την φιλήση, που της άρεσε να τό σκάνη και να χάνεται, όπως έλεγε, που πήγαινε σχολείο όποτε της κάπνιζε, που της άρεσε να μεταμφι-έζεται και πού σε ηλικία έπτά χρονών, της άρεσε ήδη να παίζει θέατρο με τις συντροφισσές της: "Η "Έντβίζ Φεγιέρ!

□ □

Μόλις τέλειωσε το λύκειο της Ντιζόν, η "Έντβίζ αποφασίζει να γίνη ήθοποιός. "Εντονες διαμαρτυρίες των γονέων της πού γίνονται έξω φρενών. "Η "Έντβίζ έρχεται στο Παρίσι με την σταθερή ά-πόφαση να τα θγάλη πέρα μόνη της.

"Υστερα άπό τρία χρόνια θγαίνει άπό τό Κονσερβατουάρ διπλωματούχος της δραματικής και του τραγουδιού.

Δέν θα ξεχάσω ποτέ τον τελευταίο της διαγωνισμό. "Από εκείνη την ήμέρα χρο-νολογείται η φίλια μου με την "Έντβίζ Φεγιέρ και ο άνυπόκριτος θαυμασμός που τρέφω γι' αυτήν.

Βρισκόμασταν στην αίθουσα των έ-ξετάσεων, μέσα στην καταθλιπτική ζέ-στη του μεσημεριού, κι' ακούγαμε τις διάφορες μαθήτριες στους ρόλους των.

"Εξαφνα η πόρτα άνοιξε. Μιά κοπέ-λα μπήκε μέσα. Και τότε έγινε ένα θαύ-μα: Δεν ήμασταν πιά σ' ένα διαγωνι-σμό μαθητών αλλά σε μια πραγματική σκηνή θεάτρου.

Φαινόταν παράξενο τό νέο αυτό κο-ρίτσι, πού δεν είχε παίξει σχεδόν ποτέ, να δείχνη τόση καταπληκτική κυριαρ-χία του ρόλου της, τόσο έντονο ένστικτο της σκηνής, τόση άκατανίκητη γοητεία στην δυσκολώτατη εκείνη σκηνή της «Παριζιάνας». Μισή ώρα άργότερα τό Πρώτο Βραβείο, δραματικής άπενέμετο στην δεσποινίδα "Έντβίζ Καρολίν Κου-νάτι, πού σε λίγο καιρό άνομασθηκε Κόρα Λινν κι' άργότερα "Έντβίζ Φεγιέρ.

"Επαίξε στο Γαλλικό Θέατρο δυό χρό-νια και γύρισε διαδοχικά τα φίλμ: «Κορντόν - μπλέ, Κύριος "Άλμπερ, Μιά γυναίκοϋλα στο τραίνο. Σε λατρεύω, Γολγοθας, Βαρκαρόλλα, και Λουκρητία Βοργία».

Σήμερα η "Εν-τβίζ είναι μια ά-πό τις καλύτε-ρες και συμπα-θέστερες πρωτα-γωνίστριες του κινηματογράφου.

Μπορούσε να γίνη κι'άλλοιώς; "Από εκείνη την άποπνικτικά ζε-στή μέρα του "Ι-ουλιού νοιώσαμε όλοι ότι μια πε-ρίφημη ήθοποιός είχε γεννηθί...

Σήμερα η "Εν-τβίζ Φεγιέρ εί-ναι εύτυχισμένη.

—Τώρα, λέγει, ξέρω καλά τι ά-γαπώ... Βρήκα την Ισορροπία μου... "Αγαπώ τα ταξίδια, τα θι-βλία, την υγεία, άγαπώ τα ώραία πράγματα, άγα-πώ τον έρωτα (ούτως η άλλως πρέπει να μιλή-ση κανείς και γι' αυτόν: έχει τό-σο μεγάλη ση-μασία!) άγαπώ τη ζωή με μια λέξη!...

Ναι, πώς να μην είναι εύτυ-χισμένο τό μι-κρό κοριτσάκι με τα μαλλιά που είχαν τό χρώμα της φω-τιάς και τα ά-σιατικά χαρα-κτριστικά, πού ήρθε να χαθί μιά μέρα στο Παρίσι, και θρή-κε την ίσορρο-πία, την εύτυχία, την δόξα;

ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ ΦΑΙΝΣΙΑΜΠΕΡ



"Η "Έντβίζ Φεγιέρ ως «Λουκρητία Βοργία»

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ



Πηγαίνοντας να ταχυδρομήσει το γράμμα του στον Νεριάλ ο Ζιλμπέρ, φέρνει στο νου του όλη την συνωμωσία του με τον χορευτή κατά την οποία του είχε ομολογήσει την κλοπή του κοσμήματος. Θυμάται κι' άλλα άβολα του Ζιλμπέρ.

9. (Η συνέχεια)

Ο Ζιλμπέρ θυμόταν την μέρα που είχαν πάει με το ποδήλατο με την αδελφή του και με τον κύριο Νεριάλ — όπως τονώνομαζε η αδελφή του σε τόνο τόσο πολύ χαδιάρικο! Είχαν διασχίσει τότε όλους τους δρόμους των περιχώρων κι' αυτόν ακόμα που περνούσε τώρα. Διαρκώς του συνέβαινε να πηγαίνει μπροστά απ' τους άλλους δυο ποδηλάτες. Τι νάλεγαν, άραγε, σ' αυτό το άναμεταξύ ή Ρενέ με τον χορευτή της; Το πρόσωπο της νέας ακτινοβολούσε — απ' την χαρά της ζωής κάτω απ' τον ζωηρό μεσημερινό ήλιο καθώς νόμιζε τότε ο Ζιλμπέρ. Τώρα καταλάβαινε το βλέμμα της.

«Κι' εγώ που δεν κατάλαβα! σκεπτόταν όπως η μητέρα του. Ο Ζαφέ έχει δική, όλες οι περιποιήσεις για μένα και πρό παντός η τελευταία που έτοιμαζόταν να μου αποκαλύψει στην κατάλληλη στιγμή, ήταν για να με κάνει να συνηγορήσω γι' αυτόν στους γονείς μας... Για ποιόν λόγο όμως; Αίτησις σε γάμο; Είναι τρέλλα. Το έχω μιλήσει με το παραπάνω για τον πατέρα μου ώστε να μην του περνά πια καθόλου μια τέτοια σκέψη... Άπαγωγή και συγχώρηση κατόπιν; Ασφαλώς, αυτό είναι...»

Υπήρχε και μια άλλη εικόνα: Νά είχε γίνει η αδελφή του έρωμένη του Νεριάλ. Άλλο, όχι, ούτε να το φαντασθεί μπορούσε αυτό ο Ζιλμπέρ. Πάντως τον βασάνιζαν ένα σωρό εικόνες: ο χοροδιδάσκαλος κι' η μαθήτριά του που χόρευαν μαζί, αγκαλιασμένοι ένα φθέρωτ ή ένα ταγκό. Το αγκαλιάσμα αυτό εξερέθιζε τον αδελφό έναντιον του τυχοδιώκτη που η στάσις του έναντι της Ρενέ και του ίδιου αυτού του, του φαινόταν δλοένα και πιο προμελετημένη, πιο καταχθόνια! Τις προάλλες, τον άγκάλιαζε με ευγνωμοσύνη σαν ευεργέτη του. Ένα μίσος τον κυριεύει τώρα, που δλοένα και θέριευε. Μπορεί, θγαίνοντας

απ' το ξενοδοχείο, να διατάσσει να στείλουν τον προσβλητικό φάκελλο και να σκέφθηκε: «'Αν δεν είναι αλήθεια, τι ντροπή για μένα που δεν μίλησα! Πάντοτε ένοιωθα αυτή την ντροπή για την σιωπή του, μα αυτό δεν έκανε παρά ν' αυξήσει την μνησικακία του. Και να τώρα, που περνώντας από ένα χωριό, κατά την διάρκεια της εξάλλης περιόδου του, στην θέα ενός ταχυδρομικού γραφείου, ένοιωσα τρελλό θυμό. Έ-

σγαλε διαστικά απ' την τσέπη του τον φάκελλο. Τον ψηλάφησε με άγρια χαρά, νοιώθοντας κάτω απ' το λεπτό χαρτί το επισκεπτήριο και τα χαρτονομίσματα και τον έβριξε μέσα στο γραμματοκιβώτιο, λέγοντας ύψηλφωνα:

—Τώρα θα καταλάβει! Κι' αν μου ζητήσει εξηγήσεις τώρα που εξώφλησα το χρέος μου, θα τις έχω.

Καθώς βλέπετε δεν είχε καμιά αμφιβολία μέσα στο μυαλό του για τα καταχθόνια σχέδια του χορευτού. Η θεβαίότης αυτή ενισχύθηκε όταν, επιστρέφοντας, συνήντησε την μητέρα του στο ξενοδοχείο, μόνη στο δωμάτιό της. Η κ. Φαβύ του είπε:

—Έβαλα την αδελφή σου να κοιμηθώ, παιδί μου. Ξέρω ότι ο Ζαφέ σου τ'αίτε δικά, ότι η καυμένη ή μικρή ένοιωσαν έναν μεγάλο κλονισμό και ότι τρελλές σκέψεις είχαν περάσει απ' το μυαλό της. Ξέρω επίσης πως συμπεριφέρθηκε αυτός ο κύριος απέναντί σου, πως σου δάνεισε χρήματα με την σκέψη να σε κάνει συνένόχο του. Τι λίγο που σε γνώριζε, Ζιλμπέρ μου!... Και γι' αυτό τα χρήματα, γιατί να μην αποταθής στην μητέρα σου;... Άς είναι, όλα αυτά χουν τώρα περάσει. Άνήκουν στο παρελθόν και δεν θα τον ξαναδοίμε. Χάρις στον Ζαφέ, γλύτωσες απ' το χρέος σου. Το επέστρεψα το μικρό ποσόν και πλήρωσα στο γραφείο τα μαθήματα χορού. Νά μου υποσχέθηκες μόνο πως δεν θα αναφέρεις λέξη στην Ρενέ. Άς μην τις ανοίξουμε νέες πληγές.

■ ■

Η πολιτική της σιωπής που επέβαλε η κ. Φαβύ στον Ζιλμπέρ απεκάλυπτε την ανησυχία της. Η ευαισθησία της κόρης της, καθώς είπαμε ήδη, έμοιαζε υπερβολικά με την δική της ούτως ώστε δεν δυσκολευόταν να μαντέψει την τραγωδία που προκαλούσε, στην δυστυχισμένη νέα, η θλιβερή λύση του ρομαντικού όνειρου της. Τι ξύπνημα! Νά ανακαλύψει σε ηλικία είκοσι χρονών πως χάρισε τις πρώτες, τις πιο παρθενικές συγκινήσεις της καρδιάς της σ' έναν

απατεώνα! Η μητέρα έφθασε στο σημείον να ξεχνά τις ατομικές της ανησυχίες για την χαρτοπαιξία του γιου της. Με τι βλέμμα περιέβαλλε την δυστυχισμένη κόρη της μετά την εξήγησή τους, χωρίς όμως να της κάμνη πιά έρωτήσεις! Τις αγωνίες της, τις έλεγε μόνο στον Ζαφέ που η φορά των πραγμάτων τον είχε κάνει μυστικοσύνθετολό της, και τότε κλαιγόταν με τύψεις για την άπειρη κλειψία της, τότε δικαιολογούνταν για την απότομη αναχώρηση της Ρενέ, όταν ο κατήγορος του Νεριάλ πλησίαζε:

—Μην της κρατάτε κακία, φίλε μου, του έλεγε. Θάρρη μία μέρα που θα σ'ας ευγνωμονή. Αυτήν την στιγμή, αντιπροσωπεύετε γι' αυτήν την πιο σκληρή δοκιμασία όλόκληρης της ζωής της. Θυμάστε τα λόγια της όταν της αποκαλύψατε αυτόν τον κακούργο και με τι συγκίνηση σ'ας ρώτησε: «'Ωστε είναι αλήθεια;...» Φυσικά, έπαφα πια να της αναφέρω το όνομα του ανδρός αυτού. Μα κι' εκείνη δεν μου κάνει λόγο. Είναι όμως στιγμές που αναρωτιέμαι αν δεν φαντάζεται, πως έσεις κι' εγώ έχομε συνωμοτήσει για να την θεραπεύσουμε από ένα αίσθημα που μαντέψαμε. Έξ' άλλου και χωρίς συνωμοσία εκ μέρους μας, μπορεί να πιστεύει ότι ο νέος συκοφαντήθηκε, πως τον καταδικάσαμε χωρίς ίκανές αποδείξεις, από άλλες, ενδείξεις, από μια παρεξήγηση — ποιος ξέρει; Μια γυναίκα που αγαπά έχει τόσο ανάγκη να εκτιμά εκείνον που αγαπά! Κι' είμαι υπερβεβαία πως τον αγαπά τον άθλιο, το διαπιστώνω απ' την χλωμάδα της, απ' την σιωπή της, απ' τα ίχνη των δακρύων απάνω στα μάγουλά της. Γιατί κλαίει τώρα. 'Ω! τι ένοχος που υπήρξα!

Η διαίσθηση της μητέρας έβλεπε καλά ότι η παρουσία του Ζαφέ ήταν ανυπόφορη στην νέα. Οι κατηγορίες του δικηγόρου ήταν βέβαια δάσιμες, η έρωτευμένη όμως τις συζητούσε ακόμα με τον εκούτο της. Από την πρώτη κλοπή των βιβλίων, ο Ζαφέ δεν είχε αναφέρει παρά την ουσία, χωρίς να μη σ'ε λεπτομέρειες. Άραγε δεν μπορούσε να είχε κάνει λάθος; Η Ρενέ θυμόταν, κατά την διάρκεια ενός γεύματος στο σπίτι τους, στο Παρίσι, να τον είχε ακούσει να μιλά μόνος του για δικαστικές πλάνες και να αναφέρει διάφορα παραδείγματα. Την στιγμή που δικαστήρια όλόκληρα μπορούν να πλανηθούν, πως να παραδεχθώ κανείς το αλάθητον ενός ανθρώπου; Υπήρχε όμως η ή δεύτερη κλοπή κι' η ομολογία μπροστά στον αστυνόμο... Η διαίσθηση με την οποία είναι προικισμένη κάθε έρωτευμένη καρδιά, έβαζε και την άπειρη αυτή νέα στον δρόμο της αλήθειας:

«'Ομολόγησε, σκεπτόταν, ώμολόγησε... Κι' αν το έκανε από γενναίωση, για να σώσει κάποιον; Κι' η κρυφή μνησικακία της παλινάς ζήλειας της έφερε στην σκέψη της ένα όνομα: «'Αν λόγου χάριν, αυτή ή φριχτή δεσποινίς Μοράνζ είχε κλέψει το κόσμημα και κατόπι τρομαγμένη του είχε ζητήσει να την

βοηθήσει κι' εκείνος την λυπήθηκε; Αυτό ή θυσία του Νεριάλ για την συνάδελφό του θα προκαλούσε τρυφερά συναισθήματα στην Ρενέ και γι' αυτό την απέκρουε άπεγνωσμένα με όλη την δύναμη της ψυχής της: «Είμαι τρελλή... 'Ο κ. Ζαφέ φαινόταν τόσο βέβαιος για όλα όσα είπε κι' ο μπαμπάς τον εκτιμά τόσο πολύ!»

IX

Υστερα από ώρες ολόκληρες που πέρρασαν μ' αυτές τις βασανιστικές σκέψεις, κι' ενώ η μητέρα της, στο δωμάτιό του δωμάτιο, κοιμόταν όπως συνήθως μετά το γεύμα, η Ρενέ έμενε στο δωμάτιό της, όρθια στο παράθυρο και κυττάζοντας τον κήπο, που με χαρά τον διέσχιζε άλλοτε για να φθάσει στο σαλόνι όπου την περίμενε ο Νεριάλ για το μάθημα. Ο μαίετρος είχε πάψει. Σύνεφα όμως σκέπαζαν τον ουρανό. Ένοιωθε μια γλυκειά μελαγχολία κυττάζοντας τον σκοτεινιασμένο ορίζοντα και τον γκριζό ουρανό, που το θαμπό φως του ήταν αντίθεση με τον συνηθισμένο άφρικανικό ήλιο της μεσημερινής ακτής.

Ξαφνικά ένοιωσε έναν δυνατό κλονισμό. Άραγε να έβλεπε όνειρο; Αυτός ο άνδρας, που έβγαίνει απ' την πόρτα του ξενοδοχείου και προχωρούσε στον κήπο, να ήταν σ' αλήθεια ο Νεριάλ;... Αυτός ήταν βέβαια! Αναγνώριζε την λεπτή σιλουέτα του, το περπάτημά του. Έβγαίνει κρατώντας κάτι χαρτονομίσματα τα οποία έβαλε στο πορτοφόλι του. Χωρίς άλλο θα είχε έρθει στο ξενοδοχείο για να εισπράξει τα καθυστερούμενά του. «'Όταν κερδίζει κανείς ό,τι κερδίζει αυτός, εργαζόμενος σαν κι' αυτόν» σκέφθηκε η Ρενέ παρακολουθώντας τις κινήσεις του «δεν μπορεί να είναι κλέφτης...» Και της ήρθε μια έμπνευση. «'Ω! πρέπει να μάθω!»

Και άμέσως σχεδόν, χωρίς να σκεφθώ καλά καλά αυτό που έκανε, βρέθηκε στην σκάλα, ξεσκουφωτή. Κατέβηκε όρμητικά τα σκαλοπάτια.

Σε λίγο έβγαίνει απ' το ξενοδοχείο, από άλλη όμως πόρτα. Προχώρησε σε μια δενδροστοιχία που έκοβε στην μέση εκείνην που διέσχιζε ο Νεριάλ. Ο αδελφός της Ζιλμπέρ βρισκόταν σε απόσταση δυο βημάτων, στην βεράντα του Ισογείου. Δεν τον πρόσεξε, όπως δεν πρόσεξε και την επικίνδυνη δεσποινίδα Μοράνζ που συνομιλούσε με τρεις μαθητάς της. Άραγε η χορεύτρια ήξερε την παρουσία του συνάδελφου της στον κήπο ή την μάντεψε απ' το διαστικό τρέξιμο της αντεραστρίας της; Έσκυψε για να την παρακολουθήσει με το βλέμμα, ανάμεσα από τα δένδρα. Ένας μορφασμός κακίας ζωγραφίστηκε στα σφιγμένα χείλη της. Είχε δη την Ρενέ να ανταμώνει τον Νεριάλ. Πρό όλιγου είχε αντιληφθώ την παρουσία του Ζιλμπέρ Φαβύ στην βεράντα. «Θα ειδοποιήσω τον αδελφό» σκέφτηκε. Βέβαια δεν θα διαζόταν τόσο πολύ να απαλλαγεί απ' τους μαθητάς της αν άκουγε α λόγια που αντίλλασσαν οι δυο νέοι, λίγες φράσεις μονάχα, που συμπλήρωναν όμως ανεπαρόρθωτα μια διακοπή σχέσεων στην οποία είχε συντελέσει τόσο πολύ κι' η ανώνυμη έπιστολή της δεσποινίδος Μοράνζ.

—Κύριε Νεριάλ!... είχε φωνάξει τρέμοντας ή Ρενέ.

—'Α! σε έσεις, δεσποινίς Φαβύ! αποκρίθηκε ο Νεριάλ αναγνωρίζοντάς την. Σταμάτησε για να θάλλη το πορτοφό-

λι στην τσέπη του σακακιού του που το κούμπωσε με επίπλαστη ήρεμία, θγαίνοντας με τάλλο χέρι το καπέλλο του για να την χαιρετήσει:

—Με συγχωρείτε που δεν ήρθα να άποχαιρητώ κι' έσας και την κυρία μητέρα σας...

Η φωνή του έτρεμε κάπως. Κυττάζοντας την νέα, είχε αντιληφθώ πως ήταν συγχυσμένη. Και την άκουγε να τραυλίζει με φωνή που πρόδιδε την θανάσιμη αγωνία των τελευταίων ήμερών.

—Κύριε Νεριάλ, εξηγήστε μου... Πήτε μου πως δεν είναι αλήθεια...

—Τι πράγμα, δεσποινίς; την ρώτησε.



Ξαφνικά η Ρενέ ένοιωσε ένα δυνατό κλονισμό.

—'Ό,τι μου είπε ο κ. Ζαφέ... αποκρίθηκε εκείνη με περισσότερο θάρρος και συνέχισε:

—Ναί! Πως ήσασταν γραμματεός του και πώς...

Την διέκοψε με μια χειρονομία. Είχε γίνει στην αρχή κατάχλωμος κι' ύστερα κατακόκκινος. Ο απότομος ψυχικός κλονισμός που ένοιωσε, του έδωσε μια καινούργια δύναμη. Τα μάτια του την κύταζαν τώρα αποφασιστικά και με σταθερή φωνή συνέχισε την φράση που έμπόδιζε την νέα να άποτελειώσει:

—Και πως διέπραξα κοντά του ένα πολύ σοβαρό παράπτωμα. Μάλιστα, δεσποινίς, αυτό είναι αλήθεια.

—...Ωστε;...

—...Εκλεψα! την διέκοψε απότομα σαν να ήθελε να προφέρει μόνος του την λέξη.

—Και την καρφίτσα της λαίδης Άντραχαν; του είπε με βλέμμα που τον έκέτευε να της πη πως αυτό το τελεσίδικον δεν ήταν αλήθεια.

—Κι' αυτήν!... της αποκρίθηκε. Αυτή την φορά ο τόνος της φωνής του ήταν πιο άγριος.

—Θεέ μου!...στέναξε η Ρενέ άκουμπώντας για να μην πέση στον κορμό του δέντρου κάτω απ' το οποίο είχε γίνει ή τραγική σκηνή.

Έξαφνα όμως αναστάθηκε. Άκουσε μια φωνή να την καλή άγρια:

—Ρενέ! Ρενέ! Ρενέ!...

Ήταν ο Ζιλμπέρ που έφθανε τρέχοντας απ' την δενδροστοιχία. Εκείνη έκανε μηχανικά ένα βήμα για να μη ανάμεσα στον Νεριάλ και τον αδελφό της που φαινόταν να βρισκόταν υπό το κράτος ενός τρελλού θυμού. Μα ο Ζιλμπέρ άρπαξε το χέρι της αδελφής του θάνασσα και την έσπρωξε πίσω του εξοφνίζοντας:

—Δεν ντρέπεσαι! Νά π'ας γρήγορα στο ξενοδοχείο 'Ακούς; Στο ξενοδοχείο!... Όσο για σ'ας κ. Πιέρ - Στεφάν Μπερτέν...

Προχωρούσε τώρα απειλητικά προς εκείνον που νόμιζε συνένόχο της Ρενέ: —Φύγετε και να μη σ'ας ξαναβρώ στον δρόμο μου, άλλοιώς!...

Και σήκωσε το μαστούνι του.

Ο άλλος άπάντησε με την ίδια χειρονομία. Έμειναν έτσι για μια στιγμή ο ένας αντίκρυ στον άλλο με τα χέρια σηκωμένα. Υστερα ξαφνικά ο Πιέρ - Στεφάν κατέβασε το χέρι και ξέσπασε σ' ένα γέλιο που το προσβλητικό του ύπονοούμενο παράλυσε τον πραγματικό κλέφτη του κοσμήματος. Κατόπι σηκώνοντας τους ώμους έστρεψε τις πλάτες για να διευθυνθώ προς την έξοδο του κήπου, χωρίς να κυττάξει πια ούτε τον αδελφό ούτε την αδελφή που έμενε τώρα άκουμπισμένη στο δέντρο, με μάτια γουρλωμένα απ' την φρίκη, ενώ ο αδελφός της άφηνε να πέση απ' το χέρι του το μαστούνι κι' έσκυβε το κεφάλι του. Το φριχτό γέλιο του Νεριάλ είχε γι' αυτό την σημασία μιας περιφρόνησης που την άξιζε με το παραπάνω. Σαν να το έλεγε: «'Εσεις! 'Εσεις! 'Υστερα από όσα κάνατε! 'Απάνω σ' αυτήν την προσβολή, ο θυμός του έκδικητού είχε πέσει και με χαμηλή φωνή ρώτησε την αδελφή του:

—Μά τι έχεις έσύ μ' αυτόν τον άνθρωπο, καυμένη μου Ρενέ; —Τίποτε άλλο απ' την τρέλλα μου... αποκρίθηκε η νέα, που άρχισε να συνέρεχεται κι' εκείνη. Ποτέ, Ζιλμπέρ, ποτέ σου τ'όρκίζομαι δεν μ' άπηύθυσε μια λέξη που ή μαμά κι' έσύ να μην την άκούσατε... Είναι αλήθεια όμως πως είχα σχηματίσει τέτοια ιδέα για τον άνθρωπο αυτόν. Τον λυπόμουν τόσο για τις δυστυχίες του που νόμιζα πως δεν τις άξιζε και τον τοποθετούσα τόσο ψηλά στην συνειδήσή μου!... Όταν όμως ο κ. Ζαφέ μ'ας άνέφερε τις δυο κλοπές, των βιβλίων στο σπίτι του και του κοσμήματος της λαίδης Άντραχαν στο ξενοδοχείο, τότε ένοιωσα την μεγαλειότητα άπογοήτευση που μπορούσε να γίνει. Πόσο άπερα! Θεέ μου!... Κι' ύστερα σκέφθηκα: «'Όχι. 'Όχι. Δεν είναι δυνατόν. Δεν το έκανε αυτό...» Σου έπαυαλα βέβαια: ήταν τρέλλα. Τώρα το σ'ναισθάνομαι...

(Συνέχεια στο προσεχές)



Η Ντιάνα μου άρεσε υπερβολικά...

Τό καλοκαίρι, κάλεσα στο γιότ μου μερικούς φίλους για μιὰ έκδρομη στον Περσικό κόλπο: Κάλεσα τόν Ρομπέρτο και την αδελφή του Ντιάνα, τόν Λουίτζι και την σύζυγό του Μπιάνκα, τόν Νέλλυ, τόν Κοράντο και τόν Σάντρο.

Όμολογώ όμως πώς όλα αυτά είχαν τόν σκοπό τους. Η Ντιάνα μου άρεσε υπερβολικά κι' έλπιζα κάτι να επιτύχω από την θαλασσία αυτή έκδρομη.

Πέρασαμε μερικές θείες μέρες μεταξύ ούρανο και θαλάσσης, δέν τολμούσα όμως ακόμα να κάνω κόρτε στα φανερά της Ντιάνας.

Ένα βράδυ, τó πήρα πιά απόφαση. Παρατήρησα πώς ή Ντιάνα έλειπε απ' τó σαλόνι όπου οι άλλοι χαρτόπαιζαν. Βγήκα λοιπόν εις αναζήτησιν της κόρης τών δνεύρων μου. Θά της μιλούσα. Πήγα στην πλώρη: δέν ήταν εκεί. Πέρασα στην πρύμνη: την είδα εκεί. Κι' είδα κι' ένα άλλο πρόσωπο. Τόν καπετάνιο. Ναί, μαζί της.

Καθόταν κοντά δ ένας στον άλλο και κρυφομιλούσαν. Ύστερα ξαφνικά δ καπετάνιος άνοιξε τó στόμα του κι' άρχισε ένα τραγούδι. Και τραγουδούσε ώρατα, δ κατεργόρης!

Λένε πώς λάμπουνε τ' αστέρια... κτλ.
Γιά με τó λένε στα χαμένα
Γιατί την λάμψη τους άνιχνει,
την βρίσκω μοναχή σε σέεεεέένα?...
Λίγο έλειψε να όρμήσω και να τόν πε-

Έκδρομη δαύμα!

τάξω στην θάλασσα. Θυμήθηκα όμως εγκαίρως πώς τó ζω αυτό ζύγισε 82 κιλά κι' έγώ μόλις 65!

Όλη νύχτα συλλογιζόμουν με ποιόν τρόπο θά μπορούσα να τόν ξεφορτωθώ.

Σκέφθηκα να τού δώσω ένα ναρκωτικό και να τού ξυρίσω στον ύπνο του με την ψιλή μηχανή τó μισό κεφάλι, σκέφθηκα να άράξω σε κανένα έρημονησι, να τόν μεθύσω και να τόν εγκαταλείψω εκεί... Είμαι ιππότης και φέρθηκα σαν ιππότης. Τόν συνάντησα την επομένη:

—Καπετάνιε, τού είπα, δέν μου άρέσει ή διαγωγή σας. Πάρτε τούς μισθούς σας ένός χρόνου για άποζημίωση κι' άπόψε πλησιάστε κάπου κι' άράξτε για να κατεβήτε.

—Όπως διατάσσει δ κ. κόμης, είπε.
Έβαλε τά λεφτά στην τσέπη, τó χέρι στο μπερέ και βγήκε.

Τό βράδυ, τόν είχα ξεφορτωθί. Κάλεσα τόν υποπλοίαρχο και τού είπα: —Σας προβιβάζω σε καπετάνιο. Προσέστε ένα γαλόνι στα διακριτικά σας.

Στ' αλήθεια, δ ίδιος δέν πρόσθεσε τó γαλόνι. Αυτή την λεπτή άποστολή την άνέλαβε ή Ντιάνα. Ναί, ναί, τούς είδα με τά μάτια μου: εκείνος όρθιος μπροστά της χαμογέλουσε κι' εκείνη, χαμογελώντας, έπίσπε, έρραβε τó χρυσό γαλόνι στα μανίκια του. Και τούς ξαναείδα τó βράδυ. Ήσαν στην πρύμνη. Κι' εκείνος τραγουδούσε:

Λένε πώς λάμπουνε τ' αστέρια... κτλ.
"Ω! μι' αυτό υπερέβαινε κάθε όριο!
Αυτή ή γυναίκα είχε σύστημά της να έρωτεύεται κάθε καπετάνιο!
Ξεφορτώθηκα λοιπόν και τόν δεύτερο καπετάνιο. Και τόν τρίτο... τόν έκανα έγώ!

Φόρεσα την στολή και πήγα να με καμρώσουν οι φίλοι μου. Με συνεχάρσαν. Ύστερα πήγα στην καμπίνα μου. Στράγγιξα μισό λεμόνι σ' ένα ποτήρι νερό για να κάνω γαργάρες. Κι' άρχισα τó τραγούδι:

Λένε πώς λάμπουνε τ' αστέρια... κτλ.
Δέν τά κατάφερνα κι' άσκημα.
Ήταν όμως ώρα ν' άρχισω να έξασκώ τά πλοιαρχικά μου καθήκοντα. Για να κάνω κάτι, έδωκα διαταγή να αψήσουν την πίεση στα καζάνια: Λίγο έλειψε να τυναχθούμε στον δέρα. Ύστερα διάταξα όλόκληρο τó πλήρωμα να παραταχτή στη γραμμή άπάνω στο κατάστρωμα.

Θά τó επιθεωρούσα φυσικά, τó γιότ εγκαταλείμμενο στην τύχη του, άρχισε να κουνιέται έδώ κι' εκεί.

Τι Ικανοποίηση όμως τó βράδυ. Η Ντιάνα βρισκόταν στην πρύμνη μαζί μου και της τραγουδούσα:

Λένε πώς λάμπουνε τ' αστέρια... κτλ.

Την επομένη, έδειξα στον τιμονιέρη πώς κρατάνε τó τιμόνι και τó γιότ άρχισε να γυρίζει σαν την οβόρα. Αυτό έκανε ένα γάντζο να μούρθη κατακέφαλα... Τι κακοαναθρεμμένοι οι φίλοι μου! Γε-

λούσαν σαν τρελλοί. Μόνο ή Ντιάνα φανόταν κάπως συγκινημένη. Τό βράδυ ήρθε πάλι κοντά μου στην πρύμνη και της έκανα την ίδια καντάδα.

Την επομένη, είναι θαύμα πώς δέν καθήσαμε άπάνω στην άμμουδιά, Την μεθεπομένη, δεύτερο θαύμα πώς δέν πέσαμε άπάνω σ' ένα ρυμουλκό. Η έκδρομη άρχισε να γίνεταί... θάλασσα κι' οι φίλοι μου είχαν πάψει να γελούν...

Τέλος, κακήν - κακώς φθάσαμε στο τέρμα. Προτού άποβιβάστούμε όμως είπα της Ντιάνας:

—Δέν σας κακοφάνηκε, Ντιάνα, πού άπέλυσα τούς πρώτους δυό καπετάνιους;

—Λιγάκι ναί, γιατί σκεπτόμουν πώς θά έμεναν χωρίς δουλειά αλλά με παρηγόρησε ή πληροφορία ότι τούς δώσατε από μι' καλή άποζημίωση.

—Κι' όμως μου φάνηκε πώς είχατε Ιδιαίτερα συμπάθεια σ' αυτούς.

—Βέβαια, δέν τó ξέρετε; Πρέπει να σας έξομολογηθώ πώς φοβάμαι πολύ την θάλασσα. Ήρθα μόνο και μόνο για τόν αδελφό μου, Ρομπέρτο. Δέν θάρχόταν χωρίς έμένα! "Αν όμως φοβόμουνα τη θάλασσα, ήξερα πώς ύπάρχει ένα αντίδοτο γι' αυτό: να πλησιάξής έναν ναυτικό όσο τó δυνατόν περισσότερο. Κάτι άνάλογο με τó «χτύπα ξύλο» κι' άλλες διάφορες προλήψεις. Φυσικά, δέν είχατε την άπαίτηση να κρατήσω συντροφιά στον μούτσο ή στον τιμονιέρη!

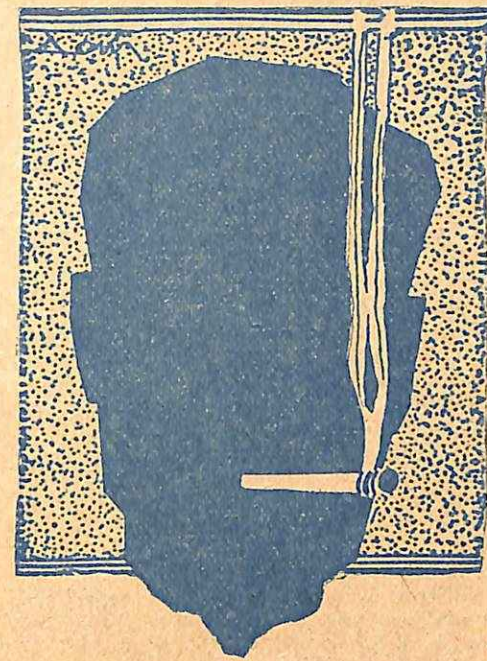
—Ούφ!...
"Έκανα με άνακούφιση και στεναγμό Ραθύ.

□ □
"Εσπευσα να τηλεγραφήσω στους δυό πρώτους καπετάνιους μου νάρθουν να ξαναπάρουν την θέση τους...
"Εγώ όμως με την Ντιάνα πέρασαμε καλό κακό στο βαγκόν-λι την πρώτη νύχτα τού γάμου μας.

ΜΑΡΙΟ ΜΙΝΑΤΙ



Ένας γάντζος μου ήρθε κατακέφαλα...



ΓΥΝΑΙΚΕΤΑ ΔΙΑΙΣΘΗΣΗ

Τό δροσερό κι' έλαφρό χεράκι της Εύας Χάγκουντ ήταν άκουμπισμένο στο μπράτσο τού Μάρτεν Ντάλ. Βρίσκονταν σε μι' αωνία τού θερμού κτηνίου, μπροστά στο παράθυρο τού έξοχικού σπιτιού της κ. Αϊνσβορθ Τέναντ.

—Χορεύετε ύπεροχα, κ. Ντάλ, ψιθύρισε ή Εύα με τά μάγουλα ροδοκόκκινα απ' την όρμη τού τελευταίου βάλς.

—Χάρεις σε σας...
—Κόλαξ! Αλήθεια όμως, τί ύπεροχο φεγγάρι!

—Μι' λέξη μονάχα και τó καταθέτω προ τών ποδών σας, είπε δ Ντάλ.
Τόν κύτταξε προσεκτικά με κάποια ειρωνεία στο βλέμμα της.

—Δέν μου χρειάζεται καθόλου τó φεγγάρι, τού ψιθύρισε. Προς τó παρόν, επιθυμώ κάτι πού είναι όλωσδιόλου άκατάρρωτο.

—Γιά πητε, φώναξε δ Ντάλ.
"Εκείνη χαμογέλασε και τó βλέμμα της καρφώθηκε στα μάτια του.

—Σας παρακαλώ, καπνίστε, κ. Ντάλ. Μ' άρέσει περισσότερο.

Ύψαινα, δ Ντάλ έβαλε τó χέρι στην τσέπη του κι' άνατρίχιασε. Εύτυχώς πού ή μίς Χάγκουντ κύτταξε όνειροπόλα τó φεγγάρι και δέν άντελήφθη τίποτα. Τά δάχτυλα τού Μάρτεν Ντάλ, ένθ άγγίζει όχι μόνο την τσέπη του, είχαν άγγίξει όχι μόνο την σιγαροθήκη αλλά και κάτι άλλο μικρό, σκληρό, σχήματος οβάλ.

—Ο Ντάλ τó έβγαλε με τρόπο απ' την τσέπη του, άνοιξε τά δάχτυλα του για μι' αστιγμή κι' έπνιξε ένα επιφώνημα έκπληξσεως. Μέσα στην παλάμη του κρατούσε μι' καρφίτσα από πλατίνη με ένα ύπεροχο ρουμπίνι πού περιστοιχίζονταν από μικρότερα πετράδια.

Ο Ντάλ έριξε μι' λοξή ματιά στην μίς Χάγκουντ και ξανάβαλε την μπροδ στην τσέπη του. Άναψε ένα σιγαρέττο.

Η μίς Χάγκουντ στράφηκε προς τó μέρος του.

—Γιά να προμηθευήτε, συνέχισε, τó έν λόγω άντικείμενο, πρέπει να δείξετε μεγάλη τόλμη κι' επιτηδειότητα... και να σταθίτε κάπως ψηλότερα απ' τις κοινωνικές προλήψεις... Δέν φαντάζομαι να δεχόσαστε να κλέψετε, κ. Ντάλ!

—Θέω φυλάξοι!
—Σας σκανδάλια! "Όχι, δέν είθε εκείνος πού μου χρειάζεται, κ. Ντάλ. Πρέπει ν' άποταθώ σ' έναν άλλο... στον Λωποδύτη

Τό λαμέ σκαρπίνι ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Φάντασμα, λόγου χάριν.
—Στόν Λωποδύτη-Φάντασμα! Τί παράξενη σκέψη!

—Γιατί όχι; συνέχισε εκείνη. Όπως λένε, είναι ένας πλούσιος άνεργος πού αγωνίζεται κατά της άτιμίας...

—Καλά και πού θά τόν βρήτε;
"Εκείνη τόν κύτταξε μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο πού έκαμε ακόμη πιό μεγαλείτερη την ταραχή τού νέου.

—Έξ άλλου, της είπε είνε επικίνδυνο να συνεταιρισθί κανείς μ' έναν κλέφτη. Τό σκεφθήκατε ποτέ; Και πώς ξέρετε αν θά σας βοηθήσει. Άντί ν' άποταθίτε στον Λωποδύτη, πήτε το σε μένα κι' ό,τι θελήσετε θά σας τó δώσω.

—Μπορεί να πάτε φυλακή μ' αυτό πού θά σας ζητήσω.

Ο Ντάλ σήκωσε αδιάφορα τούς ώμους του. Τό πρόσωπο της Εύας έλαμψε:

—Άκούστε με, κ. Ντάλ, είπε. Γνωρίζετε τόν Λωρεν Ουέσντοκ;

—Αυτό τó έλεεινδ ύποκείμενο;
—Ξέρετε πού μένει, στο μεγάλο σπίτι με τά κόκκινα τούβλα;

Ο Ντάλ κούνησε καταφατικά τó κεφάλι. Η φωνή της Εύας έτρεμε απ' την συγκίνηση.

—Μέσα στην βιβλιοθήκη τού κ. Ουέσντοκ βρίσκεται ένα χρηματοκιβώτιο: είναι κρυμμένο μέσα σ' ένα όρνινο ντουλάπι. Έννοείται ότι τó χρηματοκιβώτιο είναι πάντα κλειστό και κανείς άλλος εκτός από τόν κ. Ουέσντοκ δέν γνωρίζει τó μυστικό της κλειδαριάς. Περιέχει κάτι πού έχω άπόλυτη ανάγκη.

—Τό άντικείμενο αυτό σας άνήκει από τώρα, δήλωσε δ Μάρτεν Ντάλ.

—Τί όρμητικός πού είσθε! Καμιά μέρα θά με ζαλίση τó σεληνόφως και θά σας έρωτευτώ.

Σώπασε και σε λίγο συνέχισε:

—Θά γελάσετε όταν σας πώ τί θέλω. Μέσα στο χρηματοκιβώτιο βρίσκεται ένα λαμέ σκαρπίνι με μι' ασπασμένη μπινιά από μπιγιάν.

—35 αριθμός, μάντεψε δ Ντάλ κυτάζοντας τó μικρό ποδαράκι της νέας.

—Όχι, κόλαξ! 36. Μπορώ να βασιστώ ότι θά μου τó φέρετε χωρίς να μου κάμπετε άλλη ερώτηση;

—Θά τó έχετε σε 24 ώρες. Χορεύομε αυτό τó τού-στέπ;

—Μι' αστιγμή. Πήτε μου, έχετε ήσυχη την συνεΐδησή σας, κ. Ντάλ;

—Τί παράξενη ερώτηση!
Τά μάτια της άστράψαν.

—Τότε γιατί δέν είπατε τίποτα όταν βρήκατε την μπροδ με τó ρουμπίνι στην τσέπη σας; Σας παρακολουθούσα. Έγώ την έβαλα μέσα στην τσέπη σας, στο τελευταίο βάλς πού χορεύαμε. Ήταν μι' άσκασία!

—Δοκιμασία;

—Έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα

περιπέτεια τού

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ας πώ ποιά, δέν πρόκειται για τόν

—Ο κατεργάσης θα φρονίμνευε. Πολλές βδομάδες έχει να άκουσθ. Λες να μετανόησε και να μπήκε σε μοναστήρι, Σούμερ;

—Όχι, δυστυχώς έκανε με παράπονο ο Ινσπéκτορ. Ο μόνος τρόπος για να μετανιώσουν ύποκειμένα του φυράματος του είναι να τα κλείσει κανείς στην φυλακή.

—Κάτι φαίνεται να έχει μαζί του!

—Τίποτα το ιδιαίτερο. Μόνο που θέλω να τον επισημάνω για κάτι κολάκια που μου έχει παίξει. Κάνει λάθος αν νομίζει πάλι ότι θα τον πιάσω ποτέ. Θάρρη μέρα, Ντάλ, που θα τιμωρήσω τον Λωποδύτη-Φάντασμα.

—Γιατί με κυττάξεις σαν να είμαι εγώ ύπευθυνος για τα κατορθώματά του; Άλλωστε, τί κακό κάνει; Καταδικάζει κακούργους έναντι φροξ χειροτέρους από αυτόν στο να καταβάλουν ένα 10% της αξίας των κλοπιμαίων στην «Εταιρεία της προστασίας των ζώων».

—Δεν σε κατηγορώ γιατί υπερασπίζεσαι τον Λωποδύτη-Φάντασμα, σου λέγω μονάχα πως μια άπ' αυτές τις μέρες θα τον καταστήσω άνικανο να δάπνη τον κόσμο.

—Θα είναι δραματική η σκηνή, παρατήρησης ο Ντάλ, κι' ελπίζω να παρευρεθώ.

—Ασφαλώς και θα παρευρεθής και σύ. Χωρίς έσένα δεν μπορεί να συμπληρωθί η σκηνή.

Ο Ντάλ συνωφρυώθηκε:

—Δεν πιστεύω, Σούμερ, να υπαινίττεσαι;...

—Καταλαβαίνω, νομίζω, Ντάλ. Άς μην λεχθί τίποτα πιά. Μ' αρέσει η συντροφιά σου, τα σγαρέττα σου, το πνεύμα σου. Άς μην μαλλώσουμε.

—Όπως γουστάρεις, είπε ο Ντάλ κι' άναρωτιόταν αν είχε δική να σκεφτή πως ο Σούμερ εξασφάλισε την συνδρομή της Εύας Χάγκουντ για να συλλάβη τον Λωποδύτη-Φάντασμα.

Και πρόσθεσε:

—Άφου ο Λωποδύτης-Φάντασμα δεν είναι εκείνο που σε άπασχολεί, τί τρέχει;

—Επαγγελματικό μυστικό.

—Κρίμα, γιατί θα σε βοηθούσα.

—Όμολογώ κι' άναγνωρίζω πως με βοήθησες πολλές φορές ως τώρα. Η ύποθεση όμως που με άπασχολεί δεν είναι του χειριού σου.

Ο Ντάλ τον κύτταξε με μια λάμψη στα μάτια:

—Μπας κι' είναι άπαράτητο το άπαλό χεράκι μιας γυναίκας για να την ξεδιαλύση; Και μπας κι' έχει καμιά σχέση μ' ένα μικρό λαμέ σκαρπίνι;

Ο Ινσπéκτορ άνατρίχιασε:

—Λαμέ σκαρπίνι! Επανελάβε.

—Αριθμός 36 με σπασμένη μπουκλ.

Ο Σούμερ τον κύτταξε, βουβός άπ' την κατάπληξη.

Ο Ντάλ ήταν καταχαρούμενος. Ήταν πεπεισμένος τώρα πως δεν υπήρχε καμιά συνεννόηση μεταξύ του Σούμερ και της μίς Χάγκουντ.

—Τί ξέρεις γι' αυτό; ρώτησε ο Ινσπéκτορ με φωνή που έτρεμε.

—Η σειρά μου να σωπάσω, Σούμερ. Άλλωστε, δεν ξέρω μεγάλα πράγματα. Σχεδόν τίποτα.

—Και ποιος σου μίλησε για το λαμέ σκαρπίνι;

Ο Ντάλ κούνησε το κεφάλι του άρνητικά.

—Πεισματώθηκες! Άς είναι, είπε ο Σούμερ πές μου, τα άρχινά Τ. Μ. Α. έχουν καμιά έννοια για σένα;

Άπ' την έκπληξη που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Ντάλ, κατάλαβε πως δεν ήξερε τίποτα.

—Δεν έχεις ιδέαν, βλέπω, είπε με άνακούφιση ο Ινσπéκτορ. Γιατί όμως να μου μιλήσης για ένα λαμέ σκαρπίνι; Ίσως να ήταν μολόφα.

—Άς το υποθέσουμε, Σούμερ, κι' ως

πιούμε τώρα εις ύγειαν του ιδιοκτήτου του λαμέ σκαρπινιού.

ΟΙ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο Ντάλ ήταν χαρούμενος και σκεπτικός συγχρόνως όταν χωρίσθηκε από τον Σούμερ. Είχε πεισθή πιά ότι η ύποθεση ήταν πολύ πιο σοβαρά άπ' ό,τι είχε σκεφθί στην άρχή. Τί άραγε να ύπονοούσε ο Σούμερ μιλώντας του για τα άρχικά Τ. Μ. Α. και γιατί έδειξε τόση άνακούφιση όταν άντελήφθη πως ο Ντάλ δεν ήξευρε τίποτε γι' αυτά; Μπροστά στο Πικαντίλλυ, σταμάτησε. Η νέα, στην ύγεια της οποίας είχε πιη από ό-λίγου, διέσχισε το πεζοδρόμιο και διευθυνόταν σε μια λιμουζίνα. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν κι' η μίς Εύα σταμάτησε, κατακόκκινη.

—Άνακαλύψατε τίποτα; τον ρώτησε.

—Αν το άντικείμενο εκείνο βρίσκεται άκόμη στην θέση του μπορεί να σας ύποσχεθώ πως θα τώχτε αύριο βράδυ.

—Λαμπρά! φώναξε μ' ένα τσαχπίνιο ύφος εκείνη. Ο Λωποδύτης-Φάντασμα θα πέθαινε άπ' το κακό του αν ήξερε με τί επικίνδυνο συναγερμό τί τάβαλε.

—Τί είναι το Τ. Μ. Α.; ρώτησε άπότομα ο Μάρτεν Ντάλ.

—Η νέα έγινε κατάχλωμη.

—Μου ύποσχεθήκατε να μη μου κάμπετε καμμιάν ερώτηση, του θύμισε.

—Είναι άλήθεια. Το ξέχασα.

—Μήπως άναφέρατε την συνομιλία μας σε κανέναν;

—Σε κανέναν άπολύτως.

—Διαβάξτε άφημερίδες;

—Κάπου-κάπου, ρίχνω μια ματιά στους τίτλους.

Τον κύτταξε χαμογελώντας:

—Αν τις διαβάξατε πιο προσεκτικά θα ξέρατε τί σημασία έχουν τα άρχικά Τ. Μ. Α. Άλλωστε, ξέρετε ήδη ό,τι σας χρειάζεται. Ωρβουά, μίστερ Ντάλ.

Και μπήκε στο αυτοκίνητό της.

Ο Μάρτεν Ντάλ άποφάσισε να δράση. Έπρεπε να έπισκεφθί την κατοικία Ουέσνκοτ, το τριώροφο με τα κόκκινα τουβλά στίτι, που ήταν άπ' τα πιο παλιά της συνοικίας. Ο Άδρεν Ουέσνκοτ το είχε κληρονομήσει άπ' τον πατέρα του και κατοικούσε μόνος σ' αυτό με μερικούς ύπηρέτες.

Ο Ντάλ χτύπησε το κουδούνι. Μολονότι άνήκαν στην ίδια λέσχη, δεν συνήθιζαν ν' άνταλλάσσουν έπισκέψεις με τον Ουέσνκοτ: είχε βρή όμως ένα πρόσχημα.

Του άνοιξε ένας άνθρωπάκος με τριμμένη λιβρέα στον οποίο έδωσε το έπισημητήριο του, προσθέτοντας πως ήθελε να συναντήση τον κ. Ουέσνκοτ για ύποθέσεις.

Ο ύπηρέτης χάθηκε σαν σιάλ.

Το δωμάτιο όπου βρισκόταν ο Ντάλ ήταν σκοτεινό σαν τάφος. Σε λίγο, ο ύπηρέτης τον ώδήγησε σε μια βιβλιοθήκη από δρύ, τόσο κακοφωτισμένη που με δυσκολία διέκρινε έναν λιγνό άνδρα καθισμένο μπροστά σ' ένα μεγάλο γραφείο.

—Καλημέρα, Ντάλ, είπε ο Ουέσνκοτ με άδύνατη φωνή. Καθίστε, παρακαλώ, είμαι στις διαταγές σας, άμέσως.

Για λίγα λεπτά άκούστηκε το τριέξιο της πέννας του στο χαρτί. Τέλος άφισε την πέννα.

Μολονότι σαραντάρης το πολύ, ο Ουέσνκοτ είχε κατέλεια καλλιία.

—Με συγχωρείτε ελε, που σας έκανα να περιμένετε, αλλά άναγκάστηκα ν' άπολύσω τον γραμματέα μου την περασμένη βδομάδα

γιατί μου ζητούσε αύξηση.

—Αυτό είναι τερατώδες! είπε σοβαρά ο Ντάλ.

Με την άκρη του ματιού, είχε διακρίνει το δρύινο ντουλάπι σε μια γωνία του δωματίου—έκεινο άσφαλώς που περιείχε το χρηματοκιβώτιο.

—Δεν κοιράζονται τα μάτια σας που έργαζόσαστε με τόσο λίγο φώς; πρόσθεσε.

—Τα μάτια μου είναι σε κακή χάλια, είπε ο Ουέσνκοτ με παραπονητικό ύφος παίζοντας με την άλυσίδα του. Δεν μπορώ να ύποφέρω το φώς. Άν μου έπιτρέψετε, θα κλείσω τα παντζούρια.

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς το παράθυρο. Και πάλι, ο Ντάλ έβριξε μια ματιά στο ντουλάπι. Θα ήθελε νάβλεπε το χρηματοκιβώτιο. Ο Ουέσνκοτ ξαναγύρισε και κάθισε άντικρυ του.

—Ήρθα να σας έπισκεφθώ, για μιάν άγαθοεργία, είπε ο Ντάλ. Η Λέσχη διοργανώνει μια θερμή κατασκήνωση για άπορα παιδιά κι' είμαι έπi κεφαλής των εισφορών.

Ο Ουέσνκοτ άναστéναξε.

—Είμαι άνάποδοι οι καιροί, παρατήρησε με πένθυμο ύφος, πολύ άνάποδοι, Ντάλ. Δεν μπορώ να δώσω πολλά προς το παρόν. Το πολύ-πολύ, δυό λίρες.

—Έγρο-τσιγκούνη, σκέφτηκε ο Ντάλ, έγνοια σου και θα τα πληρώσης μαζέμενα.

Έκείνη την ώρα άκούστηκε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Ουέσνκοτ κίτταξε τον Μάρτεν Ντάλ άνήσυχα, ξεκρέμασε το άκουστικό και άπάντησε. Ο Ντάλ έκανε μερικά δήματα πίσω και βρέθηκε μπροστά στο δρύινο ντουλάπι. Σταθήκε όμως κι' άφουγκράστηκε σε τέτοια άπόσταση που να άρπάξη κάπου-κάπου και καμιά λέξη από το τηλεφώνημα. Μεταξύ άλλων, άκουσε το όνομα Λίττλμπεη, που του έντυπώθηκε.

Λίττλμπεη! Τόμας Μ. Λίττλμπεη. Θυμήθηκε τους τίτλους των έφημερίδων που είχε κυττάξει άφηρημένα τότε που άνήγγειλαν κάποιο τραγικό γεγονός.

«Τόμας Μ. Λίττλμπεη: Τ. Μ. Α.», σκέφτηκε.

Ο Ουέσνκοτ είχε άφήσει το άκουστικό. Ο Ντάλ στράφηκε για να τον άποχαιρετίσει, έμεινε όμως καρφωμένος στην θέση του βλέποντας την άπότομη αλλοίωση των χαρακτηριστικών του Ουέσνκοτ.

Ο φιλάργυρος ήταν κατάχλωμος και το πρόσωπό του φανέρωνε άπερίγραπτη φρίκη.

—Τί έχετε, Ουέσνκοτ, ρώτησε, μήπως είσθε άρρωστος;

—Όχι, δεν είναι τίποτα: άπλή άδιαθεσία που θα περάση σε λίγο.

Ο Ντάλ κάλεσε τον ύπηρέτη, τον διέταξε να περιποιηθί τον κύριό του κι' έκκληρτος έφυγε.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Μερικές λεπτομέρειες της ύποθέσεως Λίττλμπεη ξαναήρθαν στην μνήμη του Ντάλ ένφ έπéστρεφε στο σπίτι του με ταξί.

Ο Λίττλμπεη ήταν πολύ πλούσιος κι' είχε έρθει στο Λονδίνο για να συναντήση την άδελφή του, μια χίρα ονόματι κ. Άννισφορντ. Η κ. Άννισφορντ είχε ένα πολυτελές σπίτι που το είχε κτίσει με την κληρονομία του συζύγου της, με την σκέψη ότι μπορούσε να γνωριστεί με καλό κόσμο. Την επομένη της άφίξεως του άδελφού της, έδωσε μιάν έσπερίδα προς τιμήν του όπου παρόντες ήσαν σωροί νεόπλουτοι σαν κι' εκείνη. Λίγο πριν άπ' τα μεσάνυχτα είχε άνακαλυφθί το πτώμα του Λίττλμπεη μέσα σ' ένα κιόσκι, πίσω άπ' το σπίτι. Δεν θυμόταν καλά ο Ντάλ πως είχε διαπραχθί ο φόνος, είχε όμως την έντύπωση πως το θύμα είχε μαχαιρωθί κατάστηθα. Έλατήριο του φόνου δεν άνακαλύφθηκε.

Μέσα στην βιβλιοθήκη του, ο Ντάλ έξασ

κολουθούσε τις σκέψεις του. Τί σχέση μπορούσε ναχη το λαμέ σκαρπίνι της μίς Χάγκουντ με μια τέτοια ιστορία; Θα ήταν ένδιαφέρον να μάθι ποιος είχε τηλεφωνήσει στον Ουέσνκοτ. Ο Ντάλ ήξερε μόνο πως ήταν άνδρας και πως ο τόνος της φωνής του ήταν δυσάρεστος.

Κύτταξε το ρολόι του: ήταν πέντε ή ώρα κι' η περιπέτεια άρχιζε πολύ άργότερα. Φώναξε τον Μπίλμυκ:

—Μπίλμυκ, είπε, θυμάσαι την ύποθεση Λίττλμπεη;

—Φυσικά. Του άδελφού της κ. Άννισφορντ που έκανε περιουσία στην Άμερική.

—Ποιός τον δολοφόνησε;

—Κανείς δεν το ξέρει, κύριε. Η κ. Άννισφορντ δεν έγινε πάντως λόγος. Η έκθεσις της άστυνομίας ήταν πολύ περιεργή, σαν να κρυβε κάτι.

—Η γνώμη σου ποιά είναι, Μπίλμυκ; Κολακευμένος, ο ύπηρέτης είπε:

—Ότι ο Λίττλμπεη «τυλίχτηκε» από μια γυναίκα.

—Λες να είναι έρωτοδουλεία; Μα μόλις δυό ή τρείς μέρες είχε μείνει ο Λίττλμπεη στο Λονδίνο! Πού να προλάβη;

—Υπάρχουν άνδρες και γυναίκες που δεν χάνουν τον καιρό τους. Πάντως, καλά λένε οι Γάλλοι: «Ζητήστε την γυναίκα».

Άφου σκέφτηκε για πολλή ώρα, ο Ντάλ ντύθηκε και βγήκε. Γενμάτισε σ' ένα ρεστοράν, πέρασε μια-δυό ώρες σε κάποιο μιούζικ-χάλλ κι' έφυγε στο μέσον της δευτέρας πράξεως.

Στην λέσχη, βρήκε μερικούς φίλους του, τα άστειά τους όμως τον έκαναν να πλήξη.

Στις δέκα ξαναβρέθηκε στον δρόμο. Ζητήστε την γυναίκα, άργ ότ ε ρ α έμπαινε σ' ένα μικρό ρεστοράν, που άνήκε σ' έναν κινέζο τον Σάμ Λίγκ, στον οποίο είχε φανθί άλλ ο τ ε χ ρ ή σ ι μ ο ς. Ο Ντάλ άνοιξε μια πόρτα κι' ένα κλειδί που είχε πάντα μαζί του και σε λίγο βρέθηκε σ' ένα μικρό δωμάτιο που κανείς δεν θα μάντευε ποτέ την ύπαρξή του. Σε λίγο έβγαине άπό εκεί μεταμφιεσμένος σε Λωποδύτη-Φάντασμα. Ήταν έλαφρά κυρτωμένος με μυοκί και γυαλιά καθόδραστης ήλκίας.

«Άν μπορείς, φίλε μου Σούμερ, κόπιασε να με άναγνωρίσης, σκέφτηκε.

Πήγε πεζή άντικρυ, στο σπίτι του Ουέσνκοτ άφου διέπιστωση πως κανείς δεν τον

παρακολουθούσε.

Εκεί, έκαίριώσε πως όλα τα φώτα ήσαν σβυστά στο σπίτι, εκτός από ένα άμυδρό φώς στον προθάλαμο.

Με άδιάφορο όημα διέσχισε τον δρόμο. Όλα ήσαν έρημα. Άπ' την τσέπη του πήρε μερικά αίχμηρά έργαλεία και σε λίγο παραβίαζε την κλειδαριά.

Διευθύνθηκε προς την βιβλιοθήκη. Η πόρτα άνοιξε άθόρυβα. Προχώρησε προς το χρηματοκιβώτιο και σε λίγο το χέρι του άγγιζε το ντουλάπι. Έτοιμαζόταν ν' άνάψη το κλεφτοφάναρό του, όταν άκουσε στα σκοτεινά την φωνή του Άδρεν Ουέσνκοτ:

—Μην κινηθής... άλλως πυροβολώ!

Η ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα όπισθοχώρησε σιγά-σιγά, προσπαθώντας να διακρίνη μέσα στο σκοτάδι του δωματίου. Ξανάβαλε το κλεφτοφάναρό του στην τσέπη του και πήρε το ρεβόλβερ του. Την χειρονομία του την διέκοψε ένας κρότος: το φώς πλημμύρισε το δωμάτιο και φανέρωσε τον Ουέσνκοτ με το ρεβόλβερ στο χέρι.

Ήταν κοντά στο γραφείο του, ντυμένος. Το χαμόγελό του ήταν σαρκαστικό:

—Ψηλά τα χέρια, Μάλλον! διέταξε. Καθώς βλέπεις, σε περιμένα!

Μάλλον; Ο Λωποδύτης-Φάντασμα κατάλαβε πως το φώς δεν ήταν τόσο δυνατό ώ-

στε να τον διακρίνη καλά ο Ουέσνκοτ. Περιμένα φαίνεται κάποιον Μάλλον και νόμισε πως αυτός ο Μάρτεν Ντάλ, ήταν ο Μάλλον. Μια ύποψία πέρασε άπ' το μυαλό του Μάρτεν Ντάλ: Ο Μάλλον ίσως να ήταν το άτομο που είχε τηλεφωνήσει το άπόγευμα.

—Ψηλά τα χέρια, συνέχισε ο Ουέσνκοτ άπειλητικά. Πολλές μέρες τώρα, περιμένα την έπισκεψή σου. Όταν μου τηλεφώνησε το άπόγευμα, ήμουν βέβαιος πως δεν θ' άργούσες. Ψηλά τα χέρια, Μάλλον!

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα για να κερδίση καιρό, σήκωσε τα χέρια. Ο άλλος προχώρησε.

—Καλή ή σκέψη σου Μάλλον, συνέχισε ο άλλος. Θα κατάφερες να κλέψης εκείνο που ζητάς άπ' το χρηματοκιβώτιό μου, αν δεν είχα μαντέψει τις προθέσεις σου. Σε προειδοποίησα να μη ζητάς να με γελάσης. Θα το μετανιώσεις.

Έξακολούθησε να προχωρή κι' ο Λωποδύτης-Φάντασμα κατάλαβε πως θα τον άποκάλυπτε.

—Τί έχεις να δικαιολογήσης προτού τηλεφωνήσω στην άστυνομία; ρώτησε ο Ουέσνκοτ.

—Δεν θα τολμήσετε, είπε στην τύχη ο Λωποδύτης-Φάντασμα άλλάζοντας την φωνή του.

—Άλήθεια; Σ' έπιασα έπ' αυτοφώρω να κάνης διάρηξη στο σπίτι μου. Μπορείς να πής ό,τι θέλεις στην άστυνομία, που δεν θα σου δώση καμιά σημασία. Ποιος προσέχει στα λόγια ενός κατεργάρη;

Και κύτταξε καλά τον αϊχμάλωτό του. Φαντασθήτε την κατάπληξή του, όταν είδε ότι δεν ήταν ο Μάλλον.

—Δεν είσθε... ώστε... εκείνος που νόμιζα; τραύλισε. Ποιος είσθε λοιπόν; Έλάτε στο φώς να σας δώ.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα ύπάκουσε. Ο Ουέσνκοτ καθυσόχασε με το άκίνδυνο ύφος του αϊχμάλωτου του.

—Καθίστε! τον διέταξε δείχνοντας με το ρεβόλβερ μια καρέκλα.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα ύπάκουσε, ρίχνοντας λοξές ματιές προς το μέρος του χρηματοκιβωτίου.

Ο Ουέσνκοτ άρπαξε ένα σχοινάκι άπ' τις κουρτίνες:

—Τα χέρια σας! διέταξε.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα, πειθήνια, τον άφισε να του δέση με το σχοινάκι της κουρτίνας τα χέρια.

—Ο Μάλλον σας έστειλε; τον ρώτησε ο άλλος άπότομα, βάζοντας το ρεβόλβερ στην τσέπη του.

—Ποιος Μάλλον; είπε με σαστισμένο ύφος ο Λωποδύτης-Φάντασμα. Πρώτη φορά άκούω αυτό το όνομα.

Ήταν τόσο ειλκρινές το ύφος του!

—Πόσον καιρό βρισκόσαστε μέσ' στο σπίτι;

—Μισή ώρα ίσως, είπε ο Λωποδύτης χωρίς να πείη να κυττάξη περίεργα το χρηματοκιβώτιο.

—Ξέρετε τί περιέχει αυτό το χρηματοκιβώτιο;

—Πολύτιμα πράγματα, ύποθέτω.

—Πως έλπιζατε να το άνοίξετε;

—Πήγαινα στην τύχη.

Ο Ουέσνκοτ τον κύτταξε συγχυσμένος άπ' το ένδιαφέρον που έδειχνε ο αϊχμάλωτός του για το χρηματοκιβώτιο.

—Πάω να δώ, μουρμούρισε στρεφόμενος προς το ντουλάπι.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα, ύποθετοντας πως ο άλλος θα καλούσε την άστυνομία μόλις πειθόταν πως το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου ήταν, άνεπαφο, προσπάθησε να ξεσφίξη τα δεσμά του. Σε λίγο άκουγε ν' άνοίγη το χρηματοκιβώτιο, ύστερα άνοιξε κάποιο συρτάρι κι' ο Ουέσνκοτ άπάντησε μ' άνακούφιση. Ο Λωποδύτης-Φάντασμα



—Μπορεί να πάτε φυλακή μ' αυτό που θα σας ζητήσω...

συμπέρανε πως είχε βρή το λαμέ σκαρπίνι στη θέση του. Είχε δίκιο λοιπόν να υποθέτη πως αυτό το αντικείμενο είχε για τον Ουέστοντος περισσότερη σημασία από όλα τα άλλα.

Ο Ντάλ ένεινε τις προσπάθειές του. Το τέχνασμά του θ' αποτύγχανε αν δεν κατόρθωνε ν' απελευθερωθή προτού ο Ουέστοντος προφθάση νά ξαναβρεί το χρηματοκιβώτιο.

Τώρα ο Ουέστοντος έψαχνε στα άλλα συρτάρια. Την ίδια ώρα τα επιτήδεια δάκτυλα του Λωποδύτη-Φάντασμα καταπιάνονταν με τους κόμπους. Τέλος απελευθερώθηκε. Ο Ουέστοντος έριξε μια ματιά πίσω του και του ξέφυγε μια κραυγή, ήδη όμως τα δάκτυλα του Λωποδύτη-Φάντασμα έσφιγγαν τον λαμό του. Χωρίς νά χρειασθή πολλή δόναμη, ο Λωποδύτης απεικόνιζε τον Ουέστοντος απ' το χρηματοκιβώτιο και τον έριξε άπανά στην καρέκλα όπου καθόταν ο ίδιος πρίν.

—Ήσυχια, παρακαλώ, είπε. Δεν θά σου κάνω κακό, αν καθήσης ήσυχα.

Ζαλισμένος απ' την απροσδόκητη επίθεση, ο Ουέστοντος δεν πρόβαλε αντίσταση. Ο Λωποδύτης τον έδεσε γερά.

—Αυτά τα δεσμά δεν θά χαλαρώσουν, είπε, σαν τὰ δικά μου. Έγώ είμαι συνηθισμένος σέ τέτοιες δουλειές.

Πήρε το σκέπασμα ενός μικρού τραπέζιου και φίμωσε τον οικοδεσπότη, έλλειποντας ότι δεν θά είχε ξυπνήσει ο ύπνέτης. Ο Λωποδύτης-Φάντασμα έσπευσε στο χρηματοκιβώτιο, έψαξε τα συρτάρια και πνίγοντας μια κραυγή χαράς, βρήκε ένα λαμέ σκαρπίνι με σπασμένη μπούτλα. Ο Ουέστοντος πού τον παρακολουθούσε με το βλέμμα, μούγκρισε μέσα από το φίμωτρό του.

Ο Ντάλ έβαλε το σκαρπίνι μέσα στην τσέπη του. Μολονότι είχε τελειώσει την αποστολή του, θυμήθηκε την αγαθόεργη δόγανωσή του, κι' ανοίγοντας ένα συρτάρι, πήρε από μέσα μια δέσμη χαρτονομισμάτων. Τάβαλε μέσα στην τσέπη του, ενώ ο Ουέστοντος του κίκου άγωνιζόταν νά απαλλαγί απ' τὰ δεσμά του.

Δεν είχε καιρό για χάσιμο. Έβαλε όπως συνήθως την κάρτα του και έγραψε μερικές λέξεις. Έπειτα πλησίασε τον Ουέστοντος και του είπε.

—Διαβάστε. Ή μάλλον νά σάς τὸ διαβάσω ἐγώ γιατί φαίνόσαστε πολύ μύωψ.

Και διάβασε ύψηλόφωνα:

«Ελπίζω νά μὸ συγχωρήσετε τὴν μικρή μου φάρσα καὶ τὸ θάρρος μετὰ τὸ ὁποῖο διαχειρίζομαι τὴν περιουσία σας. Τὸ ποσὸν θὰ σὰς ἀποδοθῇ μὲν κατὰθεστέ τὸ 10% τῆς ἀξίας του στὴν «Εταιρεία πρὸς Προστασίαν τῶν Ζώων».

«Ο Λωποδύτης-Φάντασμα»

Ἄκουσε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ κάτω ἀπ' τὸ φίμωτρό.

—Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σκαρπίνι δὲν θὰ σὰς ἀποδοθῇ ἔτσι καὶ ἂν καταθέσετε 20%. Γιατὶ δὲν ἀνήκει σὲ σὰς, κ. Ουέστοντος; ἡ ἔμπορικὴ του ἀξία δὲν θὰ εἶναι ἐξ ἄλλου μεγαλύτερη.

Ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριό του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ πρόσθεσε:

—Καὶ τώρα καληνύχτα σας, κ. Ουέστοντος. Ὅταν βρεθῶ ἔξω θὰ τηλεφωνήσω στοὺς ὑπηρέτες σας νά ἔλθουν καὶ νά σας ἀπελευθερώσουν.

Καὶ διευθύνθηκε ἀθόρυβα πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε ἀποσφραγίζοντας ἕνα τραγουδάκι. Διεκόπη ὅμως ἀπὸτομα.

Ἐξω, μετὰ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, στεκόταν ὁ ἱνσπείτορ Σόμμερ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐπόμενο)

HERMAN LANTON

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΧΑΣΑΠΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, στο μικρό χωριό Σατωντόν, στην γαλλική επαρχία Που ντέ Ντόμ, υπήρχε ένα μικρό παιδάκι το όποιο πήγαινε στα σπίτια των χωρικών το κρέας που αγοράζαν από το μαγαζί του άφεντικού του.

Το χασαπόπουλο αυτό πήγαινε το κρέας στα σπίτια το πρωί. Το άπόγευμα βοηθούσε τον άφεντικό του στο συγκύρισμα του χασάπικου και όταν βράδυαζε έφευγε. Πήγαινε πρὸς τὸν σταθμὸ τοῦ χωριοῦ ποὺ ἀπείχε ἀρκετά. Ἐκεῖ συναντοῦσε τὸν πατέρα του ποὺ ἦταν ἀμαξῆς καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ ξεφορτώσῃ ἀπὸ τὴν κενυοφόρο τὰ διάφορα δέματα, ποὺ έφερνε τὸ τραῖνο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὅταν τὸ χασαπόπουλο έφτανε στὸν σταθμὸ πρίν ἀπὸ τὴν ἀφίξη τοῦ τραῖνου, ἡ ἂν τὸ τραῖνο τύχαινε νὰ καθυστερήσῃ, στρογγυλοκαθόταν κάτω ἀπὸ κανένα φανάρι, έδναζε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα βιβλίο καὶ ἀρχίζε νὰ διαβάσῃ.

Τὸ βιβλίο ἐκεῖνο ἦταν ἡ οἱ «Μεταμορφώσεις» τοῦ Ὀβιδίου ἡ οἱ «Ἡρώδεις» τοῦ ἱδίου συγγραφέως.

Τὸ μικρὸ χασαπόπουλο διάβαζε τὸν Ὀβιδιο στὸ πρωτότυπο, γιατί ἀπὸ τὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ, εἶχε μάθει ἀκριετὰ καλὰ λατινικά...

Τέλος ἦρθε μιά μέρα ποὺ τὸ μικρὸ χασαπόπουλο έφυγε ἀπὸ τὸ χασάπικο, κι' ἀργότερα έφυγε καὶ ἀπὸ τὸ χωριό. Πῆγε νὰ βρῇ τὴν τύχη...

Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει σαράντα σωστὰ χρόνια. Τὸ μικρὸ χασαπόπουλο τοῦ Σατωντόν μεγάλωσε...

Μεγάλωσε κι' ἔγινε ὁ Πιερ Λαβὰλ ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας!

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ



Οἱ γερμανοὶ κατεσκεύασαν τὸν τεράστιον αὐτὸν κώδωνα, ποὺ θὰ σημάνη τὴν ἐνάρξη τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ Βερολίνου, τὸν προσεχῇ Αὐγούστο. Φέρει γύρω - γύρω τὴν ἐπιγραφή: -Προσκάλει τὴν νεότητα ὅλου τοῦ κόσμου».

Ἐξυπνα καὶ κουτὰ

ΤΟΥ ΗΤΑΝ ΑΔΥΝΑΤΟ

—Τὸ ἐπάγγελμά σου κατηγοροῦμενε!
—!....
—Μίλησε λοιπόν!
—Ἀδύνατον κύριε πρόεδρε. Εἶμαι κωφάλαος...

ΑΣΦΑΛΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Ὁ σύζυγος.— Πάλι παλτό;
Ἡ σύζυγος.— Ναί. Εἶναι μὲ γούνα καὶ μοῦ χρειάζονταν πολὺ, γιατί τὸν φετεινὸ χειμῶνα θὰ κάνῃ πολὺ κρύο.
—Και πὼς τὸ ἔβρεις;
—Μοῦ τὸ εἶπε ἡ μοδίστρα μου.

ΒΟΛΙΚΟΣ... ΟΣΟ ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ

—Γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῶ, κύριε, κάθε χρόνο, δὲν εἶναι ἀραγε δυνατόν νὰ μοῦ δώσετε καὶ τοὺς μποναμάδες ποὺ θὰ μοῦ δώσετε τὸν ἐρχόμενο χρόνο μαζί με τοὺς τωρινούς;

ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ

Ὁ κ. Εὐτυχιάδης μόλις ἔγινε μπαμπᾶς καὶ ἡ χαρά του εἶναι ἀσυγκράτητη. Μὴν ὥρα ἀκριβῶς μετὰ ἀπὸ τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ γεγονός ποὺ ἡ γυναῖκα του τοῦ χάρισε ἕνα ἀγοράκι, κάποιος κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

—Ποιός; ρωτᾷ ὁ κ. Εὐτυχιάδης.
—Ἐνα γράμμα κύριε.
—Γιὰ ποῖόν;
—Μὰ γιὰ τὸν κ. Εὐτυχιάδη.
—Ναί, ἀλλὰ ποῖόν ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλε μου, ρωτᾷ με ὑπερηφάνει ὁ κ. Εὐτυχιάδης, γιὰ τὸν πατέρα ἢ γιὰ τὸν γιιά;

ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΜΕΤ

Πρόεδρος.— Ὅσον περὶ τοῦ βρισκόσαστε ἐφτά γυῖαδες, δυὸ πόδια, καὶ τέσσερις ἴντσες μακρὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Τί πράγμα σ' ἔκαμε ὥστε νὰ ἐξακριβώσετε ἔτσι τὴν ἀπόσταση;

Μάρτυς.— Ἦξερα ὅτι, θὰ με ρωτοῦσαν γι' αὐτὴ πολλοὶ ἡλίθιοι, κύριε πρόεδρε, γι' αὐτὸ κᾶθησα καὶ τὴν μέτρησα.

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

—Μά, φίλε μου, τί σοῦ κατέβηκε νὰ βγαίνης περίπατο μ' ἕνα παπούτσι μαῦρο καὶ μ' ἕνα ἄσπρο;
—Τί θέλετε νὰ κάνω, ἀφοῦ ἔχω ἄλλο ἕνα ζευγάρι... ἀκριβῶς ὁμοιο!

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ σύζυγος (στὸν σύζυγό της).—Τὰ σοκολατάκια ποὺ μᾶς ἔστειλαν οἱ Ντυράν, θὰ τὰ στείλουμε στοὺς Ντυπόν... Καὶ τίς καραμέλλες ποὺ ἔστειλαν οἱ Ντυβὰλ θὰ τίς προσφέρουμε στὴν θεία Οὐρσούλη!

Τὸ γαλάζιο βάλς

Ἄλλο! ἔσὺ εἶσαι Τζινέττα; εἶπε ἡ φωνὴ τῆς νύφης τῆς Λόλας. Ἀπόψε θάρθῃς νὰ φάμε μαζί. Κι' ὄχι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις ὅπως κάθε φορά. Φαντάσου δὲ ποῖόν θὰ ἔρῃς στὸ σπίτι! Τὸν Τζίνο Ντάντι, τὸν παιδικὸ σου φίλο ποὺ ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀμερική, ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι χρόνων ἀπουσία... Ἦλθε ξαφνικά... οὕτε ὁ Ντάριο δὲν ἤξερε πὼς ἔρρισκε τὴν Ἱταλία. Ἀμερικανισμοί! Ὁμορφάνθρωπος, ὅμως! Στίς ὀχτὼ!

Ἡ Τζινέττα πάντα μισοῦσε τὸ τηλεφώνω, ἀπόδειξη ποὺ δὲν εἶχε ἐγκατάσταση στὸ διαμέρισμά της, καὶ τὴν εἶχε κλέσει ἡ θυρωρὸς στὸ κοινὸ τηλεφώνω τῆς πολυκατοικίας. Αὐτὴν ὅμως τὴν φορά, εὐχαρίστως θὰ ἄλλαξε ἰδέα.

Ὁ Τζίνο Ντάντι στὴν Ρώμη! Ὑστερα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια! Κι' ἐνῶ τὸ ἀσανσέρ τὴν ἀνεβάζει ψηλά, στὸ πέμπτο πάτωμα, τῆς φαίνεται ὅταν νὰ εἶναι κλεισμένη μέσα σ' ἕνα ἄλλο κρυστάλλινο κλουβί: τῶν ἀναμνήσεων Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν εἶναι πολλὲς οἱ ἀναμνήσεις της: ἐκδρομὲς μετὰ ποδήλατο ἀνάμεσα στὸν Τζίνο καὶ στὸν Ντάριο, μιά στραβοτιμονιά ποὺ θὰ τὴν ἔριχνε κάτω ἀπὸ τὴν σέλλα, ἡ μέθη ποὺ εἶχε νοιώσει ὅταν τὴν συγκράτησε ὁ Τζίνο μετὰ τὸ στιβαρό του χέρι καὶ μιά παράξενη φράση ποὺ τῆς εἶχε πῇ μιά ζεστή, καλοκαιρινὴ βραδυὰ γεμάτη ἀστέρια. Ἀφοῦ τοῦ ἐπείξε τὸ «Γαλάζιο βάλς» ποὺ ἦταν τότε πολὺ τῆς μόδας, ὁ Τζίνο τὴν πλησίασε ἀπότομα καὶ ξαναμμένος ἀπ' τὸν χορὸ τῆς εἶπε: «Ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν παίξῃς, Τζινέττα μοῦ φαίνεται πὼς ἀπ' τὰ δάκτυλά σου γεννιοῦνται γιὰ μένα γαλάζιοι χοροί».

Εἰκοσι χρόνια! Θυμόταν ἀκόμα, ὅταν νᾶταν χθές: σκυμμένος πίσω της, με λαχανιασμένη ἀναπνοὴ καὶ με τὴν βραχνὴ φωνή του. Τότε γέλασε δυνατὰ: «Τὶ ρωμαντικός!» τοῦ εἶπε. Ὑστερα γύρισε ἄλλου τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταρacha ἐνῶ ἐκεῖνος καθίζοντας σὲ μιά πολυθρόνα τὴν παρακολουθοῦσε σιωπηλός...

Παλιὰς ἱστορίες. Τώρα πιά τὰ χρόνια εἶχαν περάσει οὕτε καλά, οὕτε κακά. Εἶχε ἀρραβωνιασθῇ μ' ἕναν δικηγόρο, συνάδελφο τοῦ Ντάριο, ὁ γάμος ὅμως ματαιώθηκε ἀπὸ δικὸ της φταίξιμο γιατί κατὰ θάθος δὲν εἶχε σκεφτῇ ποτὲ στὰ σοβαρά νὰ παντρευθῇ. Ἦταν εὐχαρίστημένη νὰ ζῇ μόνη μετὰ τὴν πιστὴ Φαίδρα — μιά ἡσυχὴ ὑπαρξὴ μετὰ τραγικὸ ὄνομα — καὶ δὲν κατάλαβε ποτὲ γιὰ πότε ἔγινε σαράντα χρόνων. Δὲν φαίνονταν ὅμως γιὰ τόσο οὕτε καὶ ἔδινε καμμιὰ σημασία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ ζωὴ της ὑπῆρξε μᾶλλον κενή, χωρὶς ἐνδιαφέρον.

—Ξέρεις πὼς ὁ Τζίνο Ντάντι εἶναι στὴν Ρώμη; εἶπε στὴν Φαίδρα. Τὸν θυμᾶσαι, τὸν φίλο τοῦ Ντάριο;
—Ἐκεῖνος ὁ ξανθὸς ποὺ σὲ κύτταζε πάντα μετὰ τὴν λαχτάρα;

—Ναί, ἐκεῖνος ὁ ξανθός. Τὶ παράξενο! Τόσα χρόνια δὲν τὸν σκεπτόμουν καὶ τώρα μοῦ φαίνεται ὅταν νὰ χωριστήκαμε χθὲς βράδυ.

Ὁ νέος ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σου, μὰ δειλιάζε. Εἶμαι θέλαξη. Καὶ σὺ δὲν ἀντελήφθηκες ποτὲ τίποτα.

Ἡ Τζινέττα χαμογελᾷ πικρά, μόλις βρέθηκε μόνη της στὸ δωμάτιό της. Τὸ

εἶχε ἀντιληφθῇ πολὺ καλά! Μόνο ποὺ τότε τῆς φαίνονταν πὼς δὲν τῆς ἄρρεσε ὁ Τζίνο. Τὴ κρίση περιμένει κανεὶς ἀπὸ μιά νέα κοπέλλα; Τῆς φαίνονταν ὑπερβολικὰ ψηλός, ὑπερβολικὰ ξανθός καὶ ἐξ ἄλλου εἶχαν τὰ ἴδια ὀνόματα: «Τζίνο καὶ Τζινέττα». Τῆς φαίνονταν ὅταν τίτλος διδακτικοῦ παιδικοῦ διηγήματος. Οἱ συγγενεῖς ὅλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν φτιαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ὅλα αὐτὰ τῆς εἶχαν κάνει τὸν Τζίνο ἀντιπαθητικὸ. Μόνο ἐκεῖνη ἡ φράση γιὰ τὸ «Γαλάζιο



Ἐκεῖνος τὴν παρακολουθοῦσε σιωπηλός...

βάλς» τῆς εἶχε κάνει κάποια ἐντύπωση.

Ὅταν ἔφυγε, δὲν ἐνοίωσε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον σχεδὸν τίποτα: πάντα ἐκεῖνη ἔπαιζε μετὰ αἰσθημάτων της χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ πιστέψῃ τὸν ἑαυτὸ της. Τώρα ὅμως, σκυμμένη μπροστὰ στὸν καθρέπτη ποὺ εἶχαν σχηματισθῇ στίς γωνίες τῶν ματιῶν, εἶδε ἀπότομα πόσο ἡ ζωὴ της ὑπῆρξε ἄδεια καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον, γιατί ὁ Τζίνο Ντάντι εἶχε φύγει σὲ ἡλικία εἰκοσι χρόνων, παίρνοντας μαζί του μακρυὰ, τὴ λάμψη ποὺ τὰ μάτια της δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ ὅταν ἐκεῖνος βρισκόταν κοντὰ της.

—Ὅποτε ἔτσι, δὲν παντρευτήκες; ρώτησε ὁ Ντάριο μ' ἕνα χαμόγελο. Δὲν σε συγκίνησαν ὅλες αὐτὲς οἱ ὁμορφὲς κοπέλλες ποὺ εἶναι ἐκεῖ κάτω;
—Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ σκεφθῶ γιὰ γάμο, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἀδιαφορία. Οἱ ὁμορφὲς κοπέλλες μ' ἄρσαν ὅταν καλὲς ὑπντροφοὶ στὴν ἐργασία καὶ στίς ἐκδρομὲς. Δὲν ἤθελα νὰ καταστρέψω τὴν χάρη καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς κάνοντάς τὴν γυναῖκα μου.

Τῆς Τζινέττα τῆς φαίνονταν πὼς λέγοντας αὐτὰ ὁ Τζίνο τὴν κύτταζε παρὰ ξένα καὶ πίσω ἀπ' τὴν φράση ποὺ εἶχε λεχθῇ ἐγγονιστὰ ξεχώριζε τὸ σοβαρὸ ὄφρος. Ἐνοίωσε ἀκόμη μεγαλύτερη συγ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ
ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ ΜΟΥΝΤΟΥΛΑ

Τῆς φαίνονταν ὅταν νὰ ἦταν ξένη ἐκεῖ μέσα. Τὴν ἐγκαρδιῶνε μόνον ἡ παρουσία τῆς ἀνεψιάς της Ἄννας - Μαρίας. Ὅταν δὲ πῆγαινε νὰ φάγῃ ἐκεῖ, ντυνόταν πάντα μετὰ μεγάλη κομψότητα. Αὐτὴν τὴν φορά ὅμως εἶχε ντυθῇ μετὰ ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπιμέλεια — μετὰ ἐκζητῆση θάλεγε κανεὶς. — κι' ὄχι μόνον γιὰ τὰ μάτια τῆς νύφης της. Πέρασε στὸ δάκτυλό της κι' ἕνα δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὰ νεανικά της χρόνια.

—Ἄραγε νὰ τὸ θυμάται; σκεπτόταν μέσα στὸ ταξί, σφίγγοντάς το ἀπάνω στὸ στήθος της ὅταν φυλαχτο!

Μπαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Ντάριο, ἔμαθε ἀπ' τὸν ὑπῆρέτη πὼς ὁ Τζίνο εἶχε ἤδη φθάσει. Σκέφθηκε νὰ ξεγλυτρίσῃ στὸν κῆπο γιὰ νὰ δῇ τὸν παλιὸ παιδικὸ της σύντροφο προτοῦ τὴν δῇ ἐκεῖνος. Πέρασε μετὰ τὸ ἐλαφρὸν περπάτημά της κοντὰ ἀπὸ τὸ κίосκι τῶν γιρσεμιῶν. Ὁ Τζίνο Ντάντι βρισκόταν μέσα στὸ φωτισμένο σαλόνι κι' ἀπὸ τὸν κῆπο, ἡ Τζίνα μποροῦσε νὰ τὸν ἐξετάσῃ μετὰ τὴν ἡσυχία της. Τῆς φάνηκε τώρα πὺ εὐσώμος, πὺ ἡλιοκαμένος, χωρὶς νάχη ὅμως ἀλλὰ-ξεῖ.

Εἶχε τὸ ὄφρος κτηνοτρόφου περισσότερο παρὰ μηχανικοῦ τῶν οὐρανοξύστων τῆς Νέας - Ὑόρκης.

Τὰ ξανθὰ μαλλιά του δὲν εἶχαν ξεθωριάσει καθόλου καὶ τῆς θυμίζαν, — μετὰ τὴν συγκίνησιν — τὴν μέρα ποὺ εἶχε σκύψει κοντὰ της, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του στὸ δικό της.

Ἀποφασιστικά, ἀνέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὴν τζαμαρία τοῦ σαλονιοῦ:

—Καλὼς τὴν Τζινέττα, τῆς φώναξε ἐκεῖνος μετὰ ἐγκαρδιότητα. Δὲν ἀλλάξεις καθόλου! Εἴμαστε ἀκόμα καὶ θάμαστε πάντα εἰκοσι χρόνων!

Ἡ φωνὴ του ἦταν δυνατὴ μετὰ μιά ἐλαφρὰ ξενικὴ προφορά.

—Τὸ χελιδονάκι! Σὰν νὰ μὴν πέταξε ποτὲ ἀπ' τὴν φωλιὰ του!

Τὸν ξαναεἶδε μπροστὰ της μετὰ τὸ χέρι ἀπλωμένο καὶ μ' ἕνα ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο. Ξαναβρέθηκε μετὰ μιά εὐκολία ποὺ τὴν κατέπληξε τοὺς παλιούς τρόπους καὶ στὸ τραπέζι ἡ συνομιλία δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ ἀκόμα πὺ ἐγκάρδιο τόνο. Ὅλα ὅσα διηγόνταν ὁ Τζίνο Ντάντι γιὰ τὴν Ἀμερική, γιὰ τίς πολλὰς του ἀρχιτεκτονικὰς ἐπιτυχίας, γιὰ τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του, δὲν τῆς φαίνονταν καθόλου καινούργια. Τῆς φαίνονταν ὅταν νὰ ἤξερε ἤδη ὅλα τὰ δικά του, ὅταν νὰ τὸν παρακολουθοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ὅταν νὰ ζοῦσε ἡ καρδιά της μέρα μετὰ τὴν μέρα τὴν ζωὴ του.

—Ὅποτε ἔτσι, δὲν παντρευτήκες; ρώτησε ὁ Ντάριο μ' ἕνα χαμόγελο. Δὲν σε συγκίνησαν ὅλες αὐτὲς οἱ ὁμορφὲς κοπέλλες ποὺ εἶναι ἐκεῖ κάτω;

—Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ σκεφθῶ γιὰ γάμο, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἀδιαφορία. Οἱ ὁμορφὲς κοπέλλες μ' ἄρσαν ὅταν καλὲς ὑπντροφοὶ στὴν ἐργασία καὶ στίς ἐκδρομὲς. Δὲν ἤθελα νὰ καταστρέψω τὴν χάρη καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς κάνοντάς τὴν γυναῖκα μου.

Τῆς Τζινέττα τῆς φαίνονταν πὼς λέγοντας αὐτὰ ὁ Τζίνο τὴν κύτταζε παρὰ ξένα καὶ πίσω ἀπ' τὴν φράση ποὺ εἶχε λεχθῇ ἐγγονιστὰ ξεχώριζε τὸ σοβαρὸ ὄφρος. Ἐνοίωσε ἀκόμη μεγαλύτερη συγ-

κίνηση όταν, αφού την έβαλε κι' έπαιξε πολλά αμερικανικά φάρμακα στο πιάνο χορεύοντας την Λόλα ενώ ο Ντάριο χόρευε την κόρη του, εκείνος την ρώτησε όπως άλλωστε:

—Θυμάσαι το «γαλάζιο δάκρυ»;

Η Τζινέττα κούνησε το κεφάλι και μόλις έπαιξε τις πρώτες μπαμπούτες ξαναγύρισαν οι γλυκές αναμνήσεις απάνω σε άρχοντινούς πέπλους. Κυττάζοντας το γυαλιστερό σέπασμα του πιάνου, θαρρούσε πως ξανάβλεπε, όπως επάνω σε ένα μαγικό καθρέφτη το ανέξοχτο μουσείο της ζωής της. Κι' η ψευδαίσθηση την κυριεύει ολόκληρη: ήταν η ίδια μωραμένη νύχτα του παλιού καιρού, η παλιά μουσική, με την παλιά γοητεία, κι' έξω απ' το άνοιχτο παράθυρο τα ίδια άστέρια της νιότης της, που μοιάζαν με τα λαμπέρα γίαισεμιά. Η μουσική όμως έπαψε σε λίγο και η γοητεία διελύθη. Η Τζινέττα, όρθια, περιμένει... Παιδιάστικη, τρελλή, η προσμονή. Θά ήθελε να νιώσει και πάλι στους ώμους της την λαχανιασμένη άναπνοή του, ν' ακούσει την ρομαντική φράση του. "Όλη την ζωή της περιμένει τώρα το ξέρει, όλη την ζωή της που σκλάβωσε στα μεθυστικά εκείνα λόγια του παλιού καιρού, που είχαν πέσει μέσα στην ψυχή της σαν σε μιά άβυσσο κι' έμειναν εκεί κλεισμένα, θαμμένα, ζωντανά όμως, τρομαχτικά ζωντανά. Νιώθει πως αυτή είναι η μοναδική στιγμή, που δεν θα ξαναρθεί ποτέ. Πώς μπορούν τώρα να ξαναγεννηθούν δ. λ.α.;

□ □

Κανένας όμως δεν σκύβει απάνω στους ώμους της, καμιά ήχώ δεν έρχεται να ξαναζωντανεύσει μιάν σβυσμένη φωνή ύστερα από είκοσι χρόνια. Εκείνη δημιουργήσει μόνο για τον έαυτό της, για να μεθύσει απ' τον πόνο της, το γολάζιο όνειρό της. Κλείνει με αποφασιστική χειρονομία το πιάνο για να πνίξει μέσα στο τερατώδες στόμα του το εφρωνικό γέλιο των λευκών πλήκτρων.

Εκεί κάτω, κοντά στο μοντέρνο κινητό μπάρ που είναι όλο φώτα και καθρέφτες, οι άλλοι γελούν αδειάζοντας τα ποτήρια τους. Της φαίνεται ότι ανάμεσα στον γελαστό αυτόν δμίλο και στον έαυτό της ανοίγεται μιά φοβερή άβυσσος σκαμμένη, χρόνια και χρόνια — πόσα άραγε; είκοσι; — και πως εκείνη μένει απ' το άλλο μέρος μόνη και διαφορετική, χωρίς την πιθανότητα να φτάσει τους άλλους μέσα στο άπειρο...

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ ΜΟΥΝΤΟΥΛΑ

Σκέψεις

.....

—Στόν έρωτα συμβαίνει ό,τι και στην ζωή: εκείνοι που επιτυγχάνουν περισσότερα δεν είναι πάντα εκείνοι που έχουν τα περισσότερα προτερήματα: κάθε άλλο. Δεν είναι εκείνοι που έχουν εδωσμένη ψυχή, τρυφερότητα και λεπτή καρδιά, μα οι επιδέξιοι, εκείνοι που έχουν να επωφελούνται των περιστάσεων.

—Υπάρχει στην συζυγική πίστη πάντοτε όνηρία, φόβος, ύπολογισμός, κοίραση και καμιά φορά και πίστη.

—Μη λένε ποτέ σε μιά γυναίκα: «Είνου λογική». Τό θεωρεί προσβολή.

Δέν πρέπει ν' αγαπήση...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΠΟΤΣΙ

Ότε στα νειάτα της δεν υπήρξε ευτυχισμένη η Νόρα. Ήταν υποχρεωμένη να εργάζεται για να θυάξη τα έξοδα των σπουδών της, γιατί κινδύνευε διαφορετικά να τις διακόψει. Μόλις τις τέλειωσε, διωρίστηκε δασκάλα σ' ένα χωριό των Άλπερινων. Τρία χρόνια απομονώσεως από τον άλλο τον κόσμο για να κάνει μεγάλη οικονομία και να στέλνει ένα μέρος του μισθού της στο σπίτι, γιατί οι δικοί της ήταν φτωχοί, ο πατέρας της κέρδιζε λίγα κι' ήταν πίσω της άλλες πέντε αδελφές που έπρεπε να σπουδάσουν.

Αργότερα, η Νόρα κατόρθωσε να επιτύχει την μετάθεσή της στην πατρίδα της. Τό θεώρησε αυτό μεγάλη ευνοία της τύχης γιατί ήταν πεπεισμένη πως στο σπίτι δεν μπορούσαν να κάνουν χωρίς αυτήν.

Κατόπι, η Νόρα άρρώστησε. «Νευρική εξάντλησις» είπαν οι γιατροί. Ένοιωσε τον έαυτό της αλλομένο. Ο ήρεμος χαρακτήρας της είχε αλλάξει: έγινε παράξενη μελαγχολική. Ήταν τριάντα χρονών πιά. Στο περιβάλλον που ζούσε, σιγά-σιγά είχε κατορθώσει να μην επιθυμεί πιά τίποτα, να μην έχει όνειροπολήματα. Κάποτε, ένας νέος, την είχε αγαπήσει, θά την παντρευόταν. Πέθανε όμως σ' ένα σανατόριο. Κάποιοι άλλος, άρχισε μαζί της έρωτική αλληλογραφία, στο τέλος παντρεύτηκε... μιάν άλλη! Στην αρχή, η Νόρα είχε πικραθεί. Ύστερα τό πήρε απόφαση. Τό αίσθημα της παρελθόν της φαινόταν σαν να μην ύφιστατο. Σκεπτόταν: «Είμαι μιά γυναίκα χωρίς ιστορία».

Ήταν, στην πραγματικότητα, μιά επαρχιωτοπούλα, που είχε πάρει ήδη την απόφαση να γεράσει χωρίς έλπίδες κι' απογοητεύσεις. Θυμόταν την έποχή που ήταν είκοσι χρονών, όταν, τις γλυκές καλοκαιρινές βραδνές, η καρδιά της φτερουγίζε σαν φυλακισμένο χελιδόνι.

Η άρρώστεια την αποξένωσε απ' το περιβάλλον της. Πήγε στην πόλη σ' έναν μεγάλο νευρολόγο. Αυτός αφού την εξέτασε, της έκανε διάφορες ερωτήσεις για την ζωή που ζούσε, για το παρελθόν της. Με κλάμματα του είπε πως ένοιωσε τον έαυτό της δυστυχισμένο, πως όλα την στενοχωρούσαν στην ζωή.

Ο γιατρός της είπε πως θα γινόταν καλά με τόν γάμο, αφού απόκτηση και κανένα παιδί. Την συμβούλεψε να ξη όσο τό δυνατό περισσότερο στο βουνό. Οι γιατροί, χωρίς να τό θέλουν, είναι καμιά φορά άμελικοί σε μιά δυστυχισμένη επαρχιωτοπούλα που άρχίζει να νιώθει τον έαυτό της να γεμίζει, σκεπτόταν η Νόρα.

□ □

Τις διακοπές, ακολουθώντας την συμβουλή του γιατρού, η Νόρα πήγε στο βουνό, σ' έναν άγνωστο τόπο. Στο πανδοχείο όπου μένει, γίνεται λόγος μόνο για σκαρφαλώματα στα βουνά, για άλπιτισμό. Όλη την ώρα έχουνται ξένοι που δεν μένουν για πολλή καιρό.

Τις πρώτες μέρες τις περνά άσχημα. Δεν γνωρίζει κανέναν ούτε έχει διαθέσει να γνωρίσει. Γευματίζει μόνη. Μιά μέρα που τό πανδοχείο είναι γεμάτο κόσμο ο ξενοδόχος την ρωτά αν θά δεχόταν να δώσει μιά θέση στο τραπέζι της σ' έναν νέο γιατρό. Εκείνη δέχεται. Οι δυο είναι οι μόνοι που μιλούν τα Ιταλικά μέσα σε τούσους ξένους κι' ο Σέρτζιο Μαριάνι κάθεται στο τραπέζι της και συνομιλούν σαν παλιοί γνώριμοι. Ο ένας διηγείται στον άλλο την ιστορία του. Η Νόρα δεν άργεί να αντίληφθί πως τό βλέμμα του Μαριάνι εισδύει πολύ βαθιά

μέσα στην ψυχή της. Τό σφίξιμο έπειτα του χεριού του τό θυμάται με κάποια συγκίνηση. Μόνη μέσα στην καμαρούλα της, η Νόρα σκέπτεται πως τό παρσιμικό μπορεί να καταστρέψει μονομιάς την αντίληψη ενός άτόμου για την ζωή, που την δημιουργήσει επί τόσα χρόνια. Πάντα όνειροπολούσε, στην επαρχία της, μιάν αγάπη που να βασίζεται στην απόλυτη ψυχική έπαφή. Και να τώρα που αν έμενε μόνη με τον Σέρτζιο κι' αν την κύτταζε με τό γοητευτικό του βλέμμα—δεν θά μπορούσε ν' αντισταθί σ' αυτόν. Κεραυνοβόλος έρωσ, αυτή ήταν η εξέγηση του φαινομένου. Κοντά του ένοιωσε τον έαυτό της πως ήταν πιά καλά.

Μιά μέρα, ο Σέρτζιο της πρότεινε μιά έκδρομή.

—Θά κόψουμε λουλούδια του χιονιού.

Εκίνησαν ένα φωτεινό πρωϊνό. Όμιλοι γερμανών εφήβων, ξανθών με γυνιά πόδια, τους χαιρετούσαν στο πέρασμά τους:

—Γκρούς Γκρότ!

Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε η Νόρα.

—Ο Θεός μαζί σου. Είναι ο χαιρετισμός του βουνού: Δεν είναι ποιητικός: Έκοψαν λουλούδια. Κάθισαν λίγο, όπως συμβαίνει στα έρωτικά ρομάντσα. Εκείνος της είπε:

—Δεν φταίω αν δεν συναντηθήκαμε νωρίτερα. Τώρα, όμως τίποτα πιά δεν μπορεί να μās έμποδίσει ν' αγαπηθούμε.

Της μίλησε με ειλικρίνεια, της εξέγησε την θέση του. Είναι μόνος, οικονομικώς ανεξάρτητος. Δεν είναι όμως έντελώς ελεύθερος. Παντρεύτηκε πολύ νέος κι' ύστερα άντελήφθη πως είχε βγή γελασμένος. Καθώς δεν είχαν παιδιά, συμφώνησαν και χώρισαν. Η καθολική όμως εκκλησία, δεν επιτρέπει δεύτερο γάμο. Γιατί να φέρη τό βάρος του πρώτου σε όλη του τη ζωή;

—Ακουσε με, της λέει. Δεν πρέπει να χης τις προλήψεις, που έχουν τα άλλα κορίτσια σε μιά τέτοια περίπτωση.

Η Νόρα δεν ξέρε αν είναι εύτυχισμένη ή δυστυχισμένη. Δεν ξέρει τίποτα. Η μάλλον, μονάχα ένα πράγμα ξέρει: πως μόνο αυτός υπάρχει, την στιγμή εκείνη, σ' αυτόν τον άγνωστο τόπο. Δεν μπορεί όμως να άπαντήσει στα ερωτολόγια του που θά τό θυμήθι αργότερα με σπαραγμό στην ψυχή: —Σ' αγαπώ και μού άρέσεις έτσι, όπως είσαι γιατί δεν μοιάζεις με τίς άλλες. Μ' άρέσεις γιατί είσαι απλή, χωρίς ύποκρισιες, μ' άρέσουν τα μαύρα μαλλιά σου που κάνουν τό πρόσωπό σου σαν της Μαντόνας...

□ □

Στην καμαρούλα της, η Νόρα δεν μπορεί να κλείση μάτι. Έξω βρέχει. Αυριο τό πρωϊ πρέπει να δώσει άπάντηση στον Σέρτζιο. Έφθασε η στιγμή ν' αποφασίσει: Θά ξαναγυρίσει στο σπίτι της, για να επαναλάβη την συνθησισμένη της ζωή ή θά πάη μ' αυτόν που αγαπά εγκαταλείποντας τό σπίτι της για να ζήσει «εκτός ορίων»;

Τά ήμερώματα, κατάλοιμη δεν είχε πάρει ακόμα την απόφασή της: δεν ξέρει τί να κάνει. Τό πρόβλημα είναι πάρα πολύ φοβερό. Μόνο καθήκοντα έχει και υποχρεώσεις σε τούσους ανθρώπους! Οι δικοί της έχουν την ανάγκη της. Δεν ξέρει αν αυτό που κάνει τώρα, φεύγοντας είναι καλό ή κακό απέναντι του έαυτού της, απέναντι της ζωής, απέναντι του έρωτος.

Ξέρει μόνο πως η ζωή είναι άμείλιτη, καμιά φορά, για μιά δυστυχισμένη κοπέλα που άρχίζει να νιώθει τον έαυτό της να γεμίζει...

ΛΟΛΑ ΜΠΟΤΣΙ

ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΛΗΓΗ

Οι ζητιάνοι και τ'ά κόλπα τους

ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΜΕ ΜΕΓΑΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ

ή σύλληψη ενός ανωτέρου υπαλλήλου μεγάλης εταιρίας που κατηγορήθηκε ότι εξητιάνευε στις γωνίες των κεντρικών δρόμων στίς άρες της σχολής του, έφερε πάλι στην επικαιρότητα μιά μεγάλη πηγή: τους ζητιάνους.

Μά τέλος πάντων πόσο είναι αυτοί οι άνθρωποι; Σε τί κόλπα καταφεύγουν για να κινούν τον όλκο μας; Τι κερδίζουν από αυτό τό έπάγγελμά τους; Για να τό πληροφορηθούμε πηγαίνουμε στην Γενική Ασφάλεια, στον κ. Παξινό, εκείνος μάς παραπέμπει στο Τμήμα Σημάνσεως στον κ. Παπαδημητρίου, κι' ο έξάιρετος αυτός άστυνομικός στον διευθυντή του Α'. Τμήματος της Άστυνομίας Πόλεων:

—Σ' αυτό τό τμήμα, τους μαζεύουν, μάς δηλώνει. Εκεί λοιπόν θά σάς δώ-



Τού δίνει μιά τρομαχτική τοιμπία.

σουν τις πληροφορίες που χρειάζεσθε.

Κι' αλήθεια ο άξιωματικός της ύπηρεσίας, ύστερα από σχετική έγκριση του διοικητού του μάς δίνει ένα σωρό καταπληκτικές πληροφορίες.

—Οι ζητιάνοι, μάς λέει, είναι μιά άθεράπτευτη πηγή κάθε μεγαλοπώλεως. Μεταχειρίζονται τα πιο άφάνιστα τεχνάσματα για να εξαπατούν τους φιλόανθρωπους. Τυλίζουν τό χέρι τους με γύφο για να φαίνεται ότι τό έχουν σπάσει, πληγώνονται μόνοι τους, προσποιούνται τους φυματικούς και τους πιασμένους, κλείνουν τό μάτια τους μ' επιδέξιους για να φαίνονται τυφλοί και μπορούν και νά... έξαρθρωθούν άρκεϊ να πετύχουν αυτό που θέλουν.

Μιά άπ' τις άπάτες τους είναι και ή άκόλουθη: Μιά ξεμαλλιασμένη και άποσκελετωμένη γυναίκα... νοικιάζει κάθε βράδυ από τις φτωχές συνουσίες της πρωτεύουσας ένα...λόχο παιδιά ηλικίας πέντε ως δέκα χρόνων προς δυο τάλληρα τό ένα. Έπειτα τά συγκεντρώνει σ' ένα σκοτεινό δρόμο κοντά στο κέντρο της πόλεως και τους δίνει ένα σωρό οδηγίες. Κατόπιν αυτά σκορπίζονται δεξιά κι' άριστερά την ώρα που τελειώνουν οι κινηματογράφοι. Αύτη τη στιγμή οι δρόμοι έχουν γεμίσει από μικροσκοπικούς πιτσιρικάς που χύνουν δάκρυ... κρηόμιλοι! Ο ένας έχασε τά λεφτά του τό έδωσε ή μητέρα του για ν' αγοράσει φάρμακα. Ο άλλος έχασε τό τελευταίο και τυχερό λαχείο που τό άνέθεσαν να πουλήση. Έ-

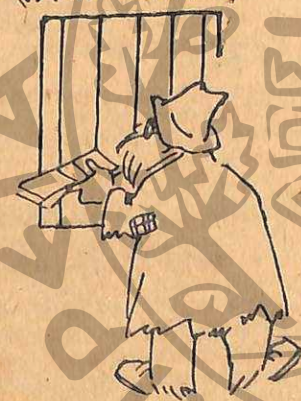
νας τρίτος έχασε τό δρόμο του. Κι' ό...έκκοστός έχασε τη μαμά του.

Οι κυρίες κι' οι άνθρωποι που τους άκούουν τους πιστεύουν και πέφτουν στην παγίδα. Έτσι τους δίνουν ένα σωρό δραχμές, άκόμη και τάλληρα. Κι' αυτοί οι μικροσκοπικοί άπατεώνες με γεμάτες τις τσέπες τους, πάνε κατόπι στο όρισμένο μέρος για να συναντήσουν την τρομερή μέγαιρα-έπιχειρηματία και να της δώσουν τις εισπράξεις τους. Αυτές οι εισπράξεις προτού μάρη τό «κόλπο» ο κόσμος και ή άστυνομία έφθαναν στίς πεντακόσιες και στίς χίλιες δραχμές. Μά τώρα φθάνουν μόνο στίς διακόσιες. Ένα άλλο άποτελεσματικό έπίσης «κόλπο» είναι ή μέθοδος της «τοιμπίας». Μιά βρώμικη κι' έλεεινή γυναίκα έσπλώνεται στη γωνία ενός δρόμου κρατώντας στην άγκαλιά της ένα νοικιασμένο παιδί τό όποιο υποχρεώνει να θηλάξη άδιακόπως. Κάθε φορά που θά δη να πλησιάξη ένας κύριος ή μιά γυναίκα δίνει μιά τρομαχτική τοιμπία σ' αυτό τό δύστυχο παιδί τό όποιο φυσικά, σπαράζει και κλαίει από τον πόνο. Την ίδια στιγμή, εκείνη φωνάζει σε ίκετευτικό τόνο:

—Έλεηστε με! Είμαι νηστική! Δεν έχω γάλα να θρέψω τό παιδί μου! Και μ' αυτό τον τρόπο μαζεύει τό όλιγώτερο έκαστό δραχμές τη μέρα. Οι πιο άποτρόπαιες άπό αυτές τις γυναίκες—τέρατα τρυπούντά παιδιά με καρφίτσες για να μή... κουράζονται να τά τοιμπίουν κάθε τόσο. Μιά δέ από αυτές για να προκαλή τον όλκο, καθώς μάς διηγήθηκε ένας οφθαλμίατρος, είχε βάσει μιά άράχνη στο μάτι ενός παιδιού και τό έκανε διαρκώς να σπαράζει από τους πόνους. Αυτό τό άνεκάλυψε ο ίδιος ο γιατρός που από καλωσύνη του επέμενε να ιδη τό μάτι του παιδιού. Και φαντάζεσθε τη φρίκη του όταν άνεκάλυψε τό τρομερό μαρτύριο αυτού του μικρού δυστυχισμένου...

Έπίσης οι μικρούλες που πουλούν μεντες στα τράμ λέγοντας κάτι άνόητους στίχους ποιητών του κάρρου κερδίζουν περί τις χίλιες δραχμές τό μήνα. Αυτό τον τελευταίο καιρό όμως παρουνισάστηκε και ένα άλλο είδος ζητιάνων. Η ζητιάνια της... τάδεως αυτής είναι κα-

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ



Έχουν κάθε μέρα ικανοποιητικές εισπράξεις



—Έλεηστε με τον σακάτη!

βαρή, καλοντυμένη, κομψή μάλιστα! Παρουσιάζεται με οικειότητα στο σπίτι σας πληροφορείται για την ύγεια σας και την ύγεια της γάτας σας και τέλος... σας σκάει τό παραμύθι:

—Ξέρετε είμαι γειτόνισσά σας... Έχω τάμα να ζητιανέψω σε έκαστο σπίτι κι' αυτά τά λεφτά να τά δώσω στους φτωχούς. Θά σας παρακαλέσω να μού δώσετε κι' έσείς ό,τι έχετε την καλωσύνη...

Κι' έσείς τέλος δίνετε και μάλιστα περισσότερα από μιά δραχμή.

Όταν κάποτε συνελήφθη από την άστυνομία μιά τέτοια κυρία-ζητιάνια, βρέθηκαν στην τσάντα της 800 δραχμές! Κι' ωστόσο κανείς δεν σκέφθηκε ότι έλάχιστοι είναι οι πραγματικά φτωχοί που ζητιανεύουν. Αυτοί είναι πάντα διακριτικοί και τους καταλαβαίνετε από τον τρόπο με τον όποιο σας ζητούν έλεημοσύνη.

Μά ύπάρχει άκόμη και ένας αριθμός «άσων» της έπαιτίας οι όποιοι μάλιστα είχαν και σύλλογο τον όποιο τους διέλυσε ή άστυνομία. Αυτοί ήταν τόσο καλά οργανωμένοι ώστε είχαν ένα δικό τους συνθηματικό κώδικα για να συνεννοούνται ή να είδοποιούν τους συντρόφους τους. Είχαν σημασμένα τά σπίτια άναλόγως τόν βαθμό της ευσπλαχνίας των ένοίκων τους κι' έργαζότανους μ' άξιόθαύμαστο σύστημα. Δυστυχώς όμως ή άστυνομία τους χάλασε αυτά τά περίφημα σχέδια.

Γενικά, οι ζητιάνοι διαριούνται έδω σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: στους μικρούς έπαίτας ή τους υπαλλήλους των έπαϊτών που κερδίζουν δέκα ως είκοσι δραχμές τη μέρα. Στους άναπήρους και τους άρρώστους που έχουν κάνει έπάγγελμα τό ίδιο άτύχημά τους κι' οι όποιοι μαζεύουν πενήνια ως έκαστο δραχμές μέσα σε λίγες άρες. Και στους «άσους» της έπαιτίας οι όποιοι καθημερινώς ανανεώνουν τά «τεχνάσματά» τους για να κερδίζουν περισσότερα. Αυτοί έχουν κάθε μέρα ικανοποιητικές εισπράξεις που ξεπερνούν τις διακόσιες δραχμές!

Ένας άπ' αυτούς μάλιστα είχε φτιάξει δυο τριώροφα σπίτια, παντρεύσε τις κόρες του, κι' έπειδή εκείνες δεν τον άφιναν πιά να ζητιανεύη γιατί ντρεπόντουσαν τους συζύγους τους, άρρώστησε από τη θλίψη του και πέθανε!

Ένας άλλος πάλι τόσο είχε συνθίσει στην έπαιτία ώστε όταν ένας πλούσιος τον λυπήθηκε και τον έβαλε πορτιέρη σε μιά πολυκατοικία του, αυτός τό έσκαγε κρυφά τη νύχτα και πήγαινε και ζητιανέψει για να βγάλη, καθώς έλεγε, τά ταγάρια του!

Καθώς βλέπετε λοιπόν ένας ζητιάνος κερδίζει πολύ περισσότερα από έναν όποιοδήποτε έπαγγελματία, γι' αυτό και δεν πρέπει να θεωρηται φτωχός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ



Η γοητευτική Άνν Σόθερν, η οποία παίζει με την ίδια άπαράμιλλη τέχνη τους τραγικούς και τους εύθυμους ρόλους.

ΜΠΟΥΑΓΙΕ, Ο «ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ»

Οι τελευταίες στατιστικές των αμερικανικών εφημερίδων σχετικά με την δημοτικότητα των «αστέρων» σημειώνουν την κεραυνόβολο επιτυχία του Σάρλ Μπουαγιέ, που ξεπέρασε ακόμα και τους πιο αγαπημένους πρωταγωνιστές της Αμερικής: τον Κλάρκ Γκάιμπλ και τον Φρέντρικ Μάρτς.

Του αποδίδουν ένα σωρό χαρακτηρισμούς: το «νέο είδωλο», ο «αγαπημένος του Χόλλυγουντ», ο «πρώτος άνδρας του κινηματογράφου» και ο «άνδρας που ραγίζει τις καρδιές» ύστερα από το σίλμ «Ραγιασμένες καρδιές» με την Κάθριν Χέμπουργκ.

Μόλις επέστρεψε στο Χόλλυγουντ, τον περικύκλωσαν οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι που ήθελαν να μάθουν τι έκανε τους τελευταίους πέντε μήνες που πέρασε στην Γαλλία.

—Γύρισα ένα φιλμ, απάντησε ο Μπουαγιέ. Ένα μονάχα, το «Μάγιερλιγκ». Είναι τόσα χρόνια που επιθυμούσα να γυρίσω την ταινία αυτή.

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Μ. Ρ. ΒΙΑΜ

Ο γνωστός γάλλος ηθοποιός Πιέρ Ρισάρ Βιάμ, τον οποίο θαυμάσαμε συχνά στις «Νύχτες Μόσχας» στην «Αυτοκρατορικό δρόμο», στο «Μεγάλο Παιχνίδι» είναι ένας άνδρας σοβαρός και δειροπόλος.

—Προσπαθώ να περνάω μία φρόνιμη

ζωή, λέγει, και ν' αποφεύγω τις ανισορροπίες και τις νευρικές καταστάσεις. Επίζητώ την ήρεμια, την ειρήνη. Αγαπώ τις τέχνες, τους φίλους, τον ήλιο, τα όνειρο-πολήματα...

Κατά βάθος, είμαι ένας καθυστερημένος ρομαντικός. Και, τις περισσότερες φορές μου δίνουν ρόλους όλο δράση. Τότε, εφαρμόζω την φιλοσοφία μου, και προσπαθώ όσο το δυνατόν περισσότερο να μπόω στο ρόλο μου. Στις αρχές μάλιστα με κατέπληξαν η επιτυχία που είχα και ο θαυμασμός που μου φανέρωναν το κοινό και οι κριτικοί.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ

Μαθαίνουμε από τα αμερικανικά περιοδικά μία πολύ συγκινητική έρωτική ιστορία:

Ένας τραπεζιτικός υπάλληλος του Λος Άντζελες, ο Φράνσις Λούκου, πολύ ώριμος άνδρας και συμπαθέστατος, γνώρισε μία μέρα την ήθοποιό της Μέτρο - Γκόλντβιν Τζιν Πάρκερ και την έρωτεύθηκε τρελλά. Η ώραιότητά της ηθοποιός δεν έμεινε ασυγκίνητη όταν έμαθε ότι είχε εμπνεύσει έναν έρωτα τόσο φλογερό και τόσο ελκυστικό. Τον συνεπάθησε μάλιστα ακόμη περισσότερο όταν είδε ότι ο Φράνσις περιωρίστηκε στο να εξομολογηθεί τον έρωτά του σ' ένα φίλο της Τζιν χωρίς να αποκαλύψει τίποτα στην ίδια.

Η χαριτωμένη στάρ τότε τον άφησε να καταλάβει ότι ευχαρίστως θα δέχονταν να γίνει γυναίκα του. Μά ο Φράνσις Λούκου διαμαρτυρήθηκε. «Εφ' όσον

κέρδιζε μόνον 65 δολάρια τον μήνα δεν μπορούσε να παντρευτεί μία γυναίκα που έπαιρνε μισθό πενήντα φορές μεγαλύτερο από τον δικό του...

Το ειδύλλιο έμεινε σ' αυτό το σημείο. Όλο το Χόλλυγουντ μιλά για την λεπτότητα του νεαρού υπαλλήλου, ο οποίος έδήλωσε ότι θα παντρευτεί την αγαπημένη του μόλις θα γίνει πλούσιος.

Πότε όμως;

Η ΜΑΙΗ ΚΑΙ ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Ένα νεαρό γκαρσόνι από την Αυστραλία έγραψε περίπου στην περίφημη Μαίη Ούεστ ότι ήταν πρόθυμο να έλθει στην Αμερική για να την παντρευτεί, αρκεί να του έστελλε τα έξοδα του ταξιδιού του.

Η Μαίη Ούεστ δεν του απάντησε. Τελευταία όμως πήρε μία νέα επιστολή από την Αυστραλία. Στο γράμμα αυτό το έρωτευμένο γκαρσόνι της ανήγγελλε ότι κέρδιζε με την εργασία του τα έξοδα του ταξιδιού και ότι θασιζόταν στην υποστήριξή της να του εξασφάλιση μία θέση στα στούντιο της Παραμάουντ.

Και τώρα, μένει να δούμε πως θα υποδεχθεί η Μαίη το γκαρσόνι της.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΠΟΛΣ

Μία κυρία έγραψε στον Τζών Μπόλς, τον συμπαθέστατο πρωταγωνιστή των φιλμ «Στο περιθώριο της ζωής» και «Πώς έσθυσε μία αγάπη», ότι θα την έ-



Ποιος θ' αγνοούσε την Πόλα Νέγκρο, την γυναίκα αυτή με το παράξενο πρόσωπο; Και όμως έτσι εμφανίζεται στην «Πόλα Νέγκρο» που θαύμασαν και οι Αθηναίοι.



Η ωραιότατη Κάθριν ντε Μύλ, κόρη του διασώμου σκηνοθέτου, σε μία υπέροχη δραματική πόζα, πολύ διαφορετική από τις κλασικές ένθενύ.

κανε ετυχισμένη αν της έστελλε ένα φιλί. Το φιλί θα το έδινε ο Μπόλς σε μία μικρή φωτογραφία της κυρίας που ήταν έσκαμμένη στο γράμμα.

Δεν θα ήταν θέλεια σπουδαίο πράγμα για τον Τζών Μπόλς να φιλήσει την φωτογραφία και να την επιστρέψει στην αποστολέα. Άλλα ο Τζών είναι ένας σύζυγος πολύ πιστός. Δεν δέχθηκε να φιλήσει την φωτογραφία!

ΝΑΙ Η ΟΧΙ;

Το σπουδαιότερο ζήτημα που ενδιαφέρει το Χόλλυγουντ την στιγμή αυτή είναι αυτό: Ο Γιάν Κηπούρα και η Μάρθα Έγκερβ είναι παντρεμένοι μυστικά ή όχι;

Οι γνώμες διχάζονται. Άλλοι παρατηρούν ότι δεν συνήνεσαν ποτέ μαζί τους δυο ηθοποιούς (που βρίσκονται κι οι δυο στο Χόλλυγουντ) και άλλοι ότι το κάνουν ακριβώς επίτηδες για να παραπλανήσουν την περιέργεια του κοινού...

Όταν πριν από λίγους μήνες ένας γάλλος δημοσιογράφος έκανε την ερώτηση αυτή στον Κηπούρα, εκείνος απάντησε:

—Κάνουμε μία «δοκιμή» τώρα, «Αν επιτύχη η δοκιμή αυτή θα παντρευτούμε.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Ο Σαρλό στο θιόλίο που εξέδωσε κάποτε με τις αναμνήσεις του υπό τον τίτλο «Τα ταξίδια μου», δίνει τον εξής χαρακτηρισμό στον εαυτό του: «Είμαι ένας αισθηματικό νευρώσαστος».

—Φαίνεται ότι η Μέρλε Όμπερον έχασε τελευταία στο Χόλλυγουντ τον εξωτισμό της και την πρωτοτυπία της. Είναι η κοινή τύχη των περισσότερων ηθοποιών της Εύρώπης που πάν εκεί - κάτω.

—Η Τζίντζερ Ρότζερς έδήλωσε ότι θαρέθηκε πια να γυρίσει αδιάκοπα με συμπακτική τον Φρέντ Ασάϊρ. Στο προσηές της φιλμ θέλει να χορέψει μόνη της. Έτσι ο Φρέντ αναζητεί νέα χορεύτρια.

—Η ωραιότατη στάρ Έλίζαμπετ Άλλαν ήγειρε άγρυπνη επί δυσημήσει κατά το Ρ. Ζ. Μάρνι, ο οποίος έγραψε ένα θιόλίο για το Χόλλυγουντ. «Η Έλίζαμπετ Ισχυρή» θα σου αναφέρει για κείνην εις κάποιο κεφάλαιον του θιόλιου του είναι καθαρές συκοφαντίες.



ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

ζηλιάρα και κακή είναι. Πέρι ακόμα χάλασε να συνοικέσιο. Και χωρίς να την ενδιαφέρει και πολύ για τον υποψήφιο. "Ετσι από κακία και μόνο. Κάθισε και του είπε ότι της κατέβηκε στο

κεφάλι για τη φίλη της, και ό αν θρώπος φοβήθηκε κι' έφυγε. Θά παραξενεύσαι μ' αυτά που σου λέω. Κι' είναι φυσικό γιατί ξέρει να υποκρίνεται περίφημα, κι' ένας άνθρωπος που τη γνωρίζει για πρώτη φορά είναι άδύνατο να την καταλάβει. Και βάζω στοιχημα ότι και συ ακόμη θά έχεις σχηματίσει την έντύπωση ότι είναι πρώτης τάξεως κορίτσι.

Ο Παύλος ωμολόγησε ότι πραγματικά την έβρισκε πολύ συμπαθητική.

—Βλέπεις; εξακολούθησε έντονότερα η Ζαννέτ. Την ιδέα που σχημάτισες εσύ τη σχηματίζουν όλοι που την γνωρίζουν για πρώτη φορά. Πρέπει να την ξέρεις πολύ καλά την Λιζούλα για να την καταλάβεις.

—Μά καλά, τόλμησε να διατυπώση μιάν άπορία ο Παύλος. "Εσύ την έχεις φίλη σου. Και όχι μόνον αυτό αλλά και όταν εγώ διάτασα να πάω στο σπίτι της για το τσάι, εσύ μου είπες πως έπρεπε να πάω.

—Καυμένη Παύλο δεν σε πίστευα για τόσο άφελη. Με ξέρεις για κουτοσμπόλα για να καθήσω να σου πω τι κάνει ή μιά και ή άλλη; Μά κι' αν ήμουνα, εσένα δεν θά σου έλεγα τίποτα, γιατί φοβόμαι πως θά της φερνόνουν ψυχρά και δεν υπάρχει κανείς λόγος.

Και έπειδή εκείνος εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει το εζήγησε ότι ήταν υποχρεωμένη και να μιλάει και να συναναστρέφεται μαζί της χωρίς να της δείχνει την αντιπάθειά της, και ότι στις «κοινωνικές σχέσεις» δεν είναι απαραίτητο να εκτιμά κανείς τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου για να τον συναναστρέφεται. Και προσπάθησε να τον πείσει ότι αυτό καθώς κατήντησε σήμερα ο κόσμος, δεν ήταν υποκρισία αλλά απλή συνήθεια.

—Δεν μπορώ όμως να την άφισω να έφαρμόσει και σε σένα την τακτική της! του είπε στο τέλος για να δικαιολογήσει τον θυμό της.

Η έκρηξη αυτή της «ζήλειας» της έκανε τον Παύλο να χαμογελάσει. Μιά βαθειά ικανοποίηση και μία χαρά τον πλημμύριζαν. Κι' αν υπήρχαν ακόμα πολλές άπορίες στο μυαλό του κι' αν έμεναν πολλά πράγματα άδικαιολόγητα δεν εί-

χε καμιά σημασία. Η Ζαννέτ ζήλευε και όταν μιιά γυναίκα ζηλεύει μπορεί να πη ένα σωρό πράγματα που δεν είναι σωστά, και ψευδείς ακόμα και κακιές.

Αυτά συνεπέρανε ο Παύλος και σαν να ήθελε να την ήσυχάσει λίγο, της είπε:

—Νομίζω ότι είσαι υπερβολική Ζαννέτ. Κι' έμένα μου έκανε έντύπωση ή ιδιαίτερη πρόσκλησή της, θυμάσαι; Άφοδ όμως αυτή, καθώς μου είπες, δεν ήταν παρεξηγήσιμη, τότε δεν υπάρχει τίποτα που να δικαιολογή αυτή τη φορά την ιδέα που έχεις για την Λιζούλα. Δεν θέλω να πω ότι έχεις ή δεν έχεις δική σου ή τι μου είπες, γιατί δεν την ξέρω την κοπέλλα.

Σε βεβαιώ, όμως, ότι μου φέρθηκε σοβαρώτατα και αξιοπρεπέστατα και πως όταν ήρθε ή όμιλα για σένα, είπε ένα σωρό καλά λόγια, που μουδειαν ότι πραγματικά σε συμπαθεί.

—Πώς τώπαθε! Έκανε ότι άπορεί ή Ζαννέτ.

Και το ήσυχότερο ύφος της έδωσε στον Παύλο την ικανοποίηση ότι είχε σωστά μαντεύσει την αίτια που την έκανε να καταφέρεται τόσο έναντιόν της Λιζούλας.

■ ■

Ένα απόγευμα, λίγες μέρες αργότερα, συναντήθηκαν τυχαία στον δρόμο και οι τρεις. Ο Παύλος ήταν με την Ζαννέτ. Είχε περάσει από το σπίτι της και την πήρε να πάνε στον κινηματογράφο. Η Λιζούλα γύριζε από κάποια επίσκεψη και λογάριζε να κάνει κι' αυτή το ίδιο. "Ετσι πήγαν και οι τρεις μαζί.

Καμιά επιφύλαξη και καμιά δυσανεκία δεν υπήρχε στο ύψος της Ζαννέτ όταν την συνάντησαν. Απεναντίας την χαιρέτησε με συμπάθεια και εκείνη της πρότεινε πρώτη να πάνε μαζί. Κι' ο Παύλος είδε στη συμπεριφορά της μιιά ακόμη επιβεβαίωση για την υπόθεση που είχε κάνει.

—Τι υπερβολική που είναι αυτή ή Ζαννέτ! συλλογιζότανε καθώς προχωρούσαν μαζί και οι τρεις φλυαρώντας σε φιλικώτατον τόνο.

Και σχημάτιζε την πεποίθηση ότι πάρα πολύ λίγα από όσα του είχε πη ήσαν αληθινά κι' ότι και ή ίδια ή Ζαννέτ θά τα είχε ξεχάσει.

Και δεν μπορούσε να φαντασθί τι περιέργη εξέλιξη θά είχε αυτή ή συνάντηση και πόσες αλλαγές θά έφερνε πάλι στη ζωή του.

■ ■

Όταν έφυγαν από τον κινηματογράφο ή Λιζούλα είχε μιιά ιδέα: "Ο ξάδερφός της θά έτρωγε μαζί τους. Εκείνη όμως βιαζόταν να κάθεται μέσα (ή βιαζόταν ήταν πολύ όμορφη) να άκούη τις φλυαρίες των γέρον και τις πολιτικές συζη-

τήσεις. Θά του πρότεινε λοιπόν αν είχε το άμαξι του μαζί να την ξπαρνε μετά το φαγητό να πηγαίνουν πουμενά να χορέψουν. "Αν λοιπόν ήθελε και ή Ζαννέτ και ο κ. Λαζάρου, μπορούσαν άξιολογώτατα να περάσουν να τους πάρουν κι' αυτούς.

Η Ζαννέτ δεν φάνηκε να δυσανεστήται καθόλου από αυτή την πρόταση.

—Δεν είναι καθόλου άσχημη ή ιδέα σου! της είπε. Απόψε μάλιστα έχει χορό το παβιγιόν της Γλυφάδας.

—Μά εκεί άκριβώς λογαριάζω να του πω να πάμε! γέλασε ευχαριστημένη ή Λιζούλα.

Και τούς άφισε βιαστική για να γυρίση σπίτι της να συνεννοηθί με τον ξάδερφό της.

—Είμαι βέβαιη ότι ή πρόσκληση έγινε περισσότερη για σένα! είπε στον Παύλο ή Ζαννέτ μόλις έμειναν μόνοι.

—Πάλι αυτές οι ιδέες; γέλασε εκείνος.

Η Ζαννέτ τον κύτταξε:

—Μήπως νομίζεις ότι τις είχα ξεχάσει στο μεταξύ; "Αν δεν σου είπα τίποτα είναι γιατί βρήκα περιττό μιιά και σε είδοποίησα ν' ασχολούμεθα περισσότερο με τη Λιζούλα. Είναι πολύ ευχάριστο που δεν έχει κάνει ακόμα καμιά από τις συνηθισμένες της κακιές και έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη σε σένα ώστε να είμαι βέβαιη ότι δεν θά την βοηθήσεις ποτέ σ' αυτό. Δεν μπορώ όμως και να μην ένοχλοῦμαι όταν αισθάνομαι τις προσπάθειες που κάνεις.

—Τότε γιατί δέχθηκες να πάμε απόψε; Γιατί δεν έβρισκες μιιά πρόφαση; "Εγώ αν δεν φαινόσουνα τόσο πρόθυμη, ήμουνα έτοιμος να πω ότι είχα δουλειά στην Κλινική.

—Μά δειξω ότι δεν ήθελα να βγω μαζί της; Μά τι λες Παύλο! Για να της δώσω την ευχαρίστηση ότι ύπολογίζω τις πράξεις της, ή ότι τη φοβόμαι.

Ο Παύλος χαμογέλασε.

—Τι υπερβολική που γίνεσαι πάλι Ζαννέτ! Μά ή Λιζούλα δεν ξέρει τις σχέσεις μας.

—Δεν είναι βεβαία, θέλεις να πής! τον διώρρωσε εκείνη. Και εύτυχως γιατί αλλιώς—την ξέρω!—θά τό έβραζε πείσμα και δεν θά μπορούσα πιά κι' εγώ να κάνω ότι δεν καταλαβαίνω τις προστουχιές της.

Και αυτή ή συζήτηση άφισε ένα κενό μέσα στον Παύλο. Πάλι όμως την άσάφεια που δεν μπόρεσαν να σβύσουν τα λόγια της Ζαννέτ, την άπέδωσε στην ζήλεια της και στην δική του άγνοια των περιφημών αυτών «κοινωνικών υποχρεώσεων» που ήταν βέβαιος ότι δεν θά μπορούσε να τις καταλάβη όσον καιρό κι' αν ζούσε στον κύκλο του «καλού κόσμου».

■ ■

Τη νύχτα πρώτον αυτόν πέρασαν και πήραν ή Λιζούλα με τον ξάδερφό της.

Ετσι άλλωστε είχαν μείνει σύμφωνοι. Θά περνούσαν από την Κλινική να τον πάρουν, (γιατί έπρεπε όπωσδήποτε να γυρίση να διη τους άρρώστους του μιιά και θά έμενε άργά έξω) κι' ύστερα θά περνούσαν να πάρουν την Ζαννέτ.

Η Λιζούλα ήταν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και εκεί του άνοιξαν να μπη. "Ετσι ο Παύλος βρέθηκε άναγκασμένος να καθίση δίπλα της. Αυτό δεν θά του ήταν βέβαια δυσάρεστο αν δεν συλλογιζότανε τη Ζαννέτ, που θά έβρισκε

αίτια πάλι να θυμώσει.

Η Λιζούλα δεν φαινόταν να καταλαβαίνει την άμηχανία του. "Ήταν εύθυμη και ή πρώτη της κουβέντα ήταν να τον πειράξει λίγο:

—Πώς είναι οι άρρωστοί σας; τον ρώτησε.

—Εύτυχως καλά! άπάντησε εκείνος νομίζοντας ότι τον ρωτούσε σοβαρά.

—Όστε λοιπόν, συνέχισε εκείνη, ύπάρχει έλπίς να μείνετε όλο το βράδυ μαζί μας; Ή; Δεν πιστεύω να ύπάρχη λόγος να άνησυχήσετε για κανένα και να μας το σκάσετε πάλι από τις δώδεκα;

Είχε πολλήν ειρωνεία ο τόνος της μά ήταν κι' εύθυμος τόσο που δεν μπορούσε να θυμώσει κανείς. Πολύ περισσότερο όταν έπρεπε να κάνει πως δεν καταλαβαίνει.

—Μά δεν είναι κάθε μέρα τό Παύλος. Εκείνο το βράδυ ήταν μιιά εξαιρετική περίπτωση.

Πλησίαζαν στο σπίτι του Χανδρή. Λίγα δευτερόλεπτα ακόμη και θά έφθαναν. Ο Παύλος σκέφθηκε για μιιά στιγμή να παρακαλέση να τον άφισουν στο κίόσκι της γωνίας για να πάρη τσιγάρα. "Αλλά ήταν τόσο κοντά στο σπίτι αυτό το κίόσκι, που δεν δικαιολογόταν να τους σταματήσει.

Εύτυχως όταν έφθασαν στο σπίτι ή Ζαννέτ δεν κατέβηκε με το πρώτο χτύπημα του κλάξον (έτσι συνήθιζαν να την έλδοποιούν) και βρήκε την ευκαιρία να

κατέβη αυτός να χτυπήση το κουδούνι «για να μην άργούν».

Όταν ή Ζαννέτ βγήκε, ο Παύλος μιλούσε με τον ξάδερφο της Λιζούλας, άκουμπισμένους στην έμπρός πόρτα του αυτοκινήτου.

■ ■

Στη Γλυφάδα υπήρχε πολύς κόσμος. Με δυσκολία μπόρεσαν να βρουν ένα τραπέζι σε μιιά γωνιά και να καθήσουν.

Στην άρχή ή βραδυά δεν φαινόταν να έχει κανένα έξαιρετικό ενδιαφέρον. Πρό πάντων για τη Ζαννέτ που γρήγορα άρχισε να βαρύνεται και δήλωσε ότι δεν θά είχε καμιά αντίρρηση αν της έλεγαν να φύγουν.

Η Λιζούλα δεν ήταν ένθουσιασμένη, αλλά και δεν βαρυνόταν. Είχε άρχισι πάλι στην φλυαρία τον Παύλο και κορόιδευε όλα τα ζευγάρια που περνούσαν από μπροστά τους.

Ός τα μεσάνυχτα, δεν χόρεψαν σχεδόν καθόλου. Από ένα χορό καθένας τους με κάθε ντάμα. Χορεύοντας με τον Παύλο ή Λιζούλα εξακολούθησε το κουτσομπολιό για τον κόσμο που υπήρχε εκεί και μόνο μιιά φράση του είπε για τη Ζαννέτ:

—Τι έχει απόψε ή Ζαννέτ; Δεν φαίνεται και πολύ στα κέφια της.

(Συνέχεια στο προσεχές.)



—Δεν μπορώ όμως και να μην ένοχλοῦμαι...

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΜΠΟΕΜ ΤΩΝ 'ΑΘΗΝΩΝ

Ο Ταγκόπουλος άρχισε τους διθυράμβους για τις ιδέες της και το χαρακτήρα της.

—Μά πώς με ξέρετε; τόν ρώτησε παραξενεμένη ή νέα.

—Μου μίλησε ο Τσουκαλάς για σένα. Γύρισε και με κούταξε μ' ένα βλέμμα που με πάγωσε.

Από την ημέρα εκείνη δεν άλλαξαμε παρά τυπικές φράσεις.

Ωστόσο, οι άλλοι της «Φοιτητικής Συντροφιάς» δεν είχαν ιδέα ποιά ήταν ή πραγματική άφορμή που ανέβασε ως την βίλλα του Θών τον διευθυντή του «Νουμά».

Επίστεψαν πώς τόκανε για να μάς ...τιμήση, κι' ήσαν κατενθουσιασμένοι, και πιο πολύ μάλιστα όταν τον έβλεπαμε στη μέση και φωτογραφιστήκαμε όλοι μαζί.

Ετσι... γράφεται ή ιστορία!

Δεν θυμώμαι για ποιά λόγο αφήσαμε τη βίλλα του Θών. Μας έπεφτε μακριά; Δεν μας την διέθεταν για πολλόν καιρό;

Εκείνο που θυμάμαι όμως είναι ότι γρήγορα αναγκαστήκαμε να θρούμε άλλοι καταφύγιο για να κάνουμε τις εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις μας.

Ευτυχώς, ένα από τα μέλη, ο κ. Β. ανέλαβε να... μας στεγάσει.

Αυτός ο Β. (ο αφιλότιμος είναι τώρα διάσημος φυματιολόγος και μου απαγόρευσε ρητά ν' αναφέρω τ'ονόμα του) ήταν από την Πόλη, φοιτητής της Ιατρικής και ποιητής. Έγραφε στίχους ωραιότατους και είχε δημοσιεύσει μερικούς στο «Λόγος», το φιλολογικό περιοδικό που έβγαίνει την εποχή εκείνη στην πατρίδα του. Ήταν ακόμη γραμματέας σε κάποιο «Σύλλογο Έλλήνων και Ελληνίδων», που είχε γραφεία στην όδo Γ' Σεπτεμβρίου.

Τα κατάφερε λοιπόν να μάς επιτραπή να μαζευόμαστε εκεί κάθε Κυριακή.

Εκεί έμεινε ο κ. Π. Γλέζος (στις 21 Μαρτίου 1921) «για το Σοσιαλισμό και το Δημοτικισμό» κι' εκεί την ίδια μέρα μιά φοιτήτρια, μέλος της Συντροφιάς μας, μου εξωμολογήθηκε αφελέστατα:

—Τι να σάς πω, κύριε Τσουκαλά; Είμαι κομμουνίστρια άλλ' αγαπώ και... τόν Κωνσταντίνο!

□ □

Στο άναμεταξύ δεν περιοριζόμασταν στις εβδομαδιαίες αυτές συγκεντρώσεις. Διωργανώσαμε και μιά σειρά διαλέξεων στην αίθουσα του 'Ελληνικού Ωδείου, όπου έμεινε ο κ. Γρ. Ξενόπουλος για τη λέξη «μαλλιαρός» (στις 11 Μαρτίου 1921) ο κ. Πέτρος Χάρης για τόν Λασκαράτο (στις 18 Μαρτίου 1921) — που εκείνη την εποχή είχε θγάλει τούς ανέκδοτους «Στοχασμούς» του ο κ. Χρ. Γανιάρης, — ο κ. Τέλλος Άγρας για τόν Καβάφη (στις 30 Μαρτίου 1921) και ο μακαρίτης Άλέξανδρος Πάλλης για το «ζήτημα των φυλακών» (στις 6 Απριλίου 1921).

Στη διάλεξη του Πάλλη είναι ζήτημα αν ήσαν μέσα στην αίθουσα δέκα ακροατές. Οι άλλοι ήσαν... στους διαδρόμους.

Και να γιατί:

Η άγγελία έγραφε θυμούμαι: «Ο κ.

Άλέξανδρος Πάλλης θά μιλήση στις έξη το δείλι...κτλ.»

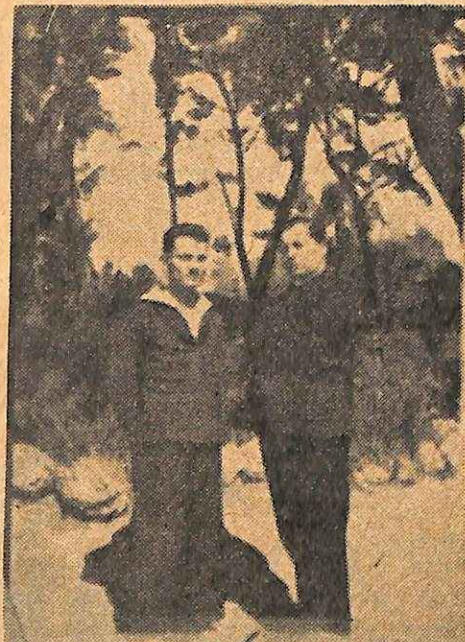
Έξη ακριβώς ο μεταφραστής της «Ιλιάδας» άρχισε τη διάλεξη του, αφού έδωσε πρώτα έντολή να κλείσουν οι πόρτες της αίθουσας.

Μά που να κατορθώσουν ποτέ οι Ρωμιοί νάρθουν στην ώρα τους;

Κι' έτσι οι διάδρομοι του «Ελληνικού Ωδείου» γεμίσανε από ακροατές που δεν άκουσαν λέξη από την διάλεξη...

Η διάλεξη του κ. Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου για τόν Παλαμά και του κ. Γρ. Ξενοπούλου για τη λέξη «μαλλιαρός» τυπώθηκαν και σε θιθλιαράκια.

Εκδότης τους ήταν ο Ποταμιάνος ένας φιλόμουσος νέος, συμμαθητής και παιδικός φίλος του Παναγιωτόπουλου, που είχε την φιλοδοξία να γίνη... Μαί-



Ο κ. 'Ιω. Μ. Παναγιωτόπουλος (ναύτης την εποχή εκείνη), και ο κ. Γ. Ποταμιάνος.

κήνας των νεωτέρων Έλλήνων λογίων. Μαζί με τόν Παναγιωτόπουλο και με τόν κ. Κωστόπουλο θγάλανε στα 1917 ένα περιοδικό, τόν «Δικέφαλο Άετό».

Επειτα μόνο με τόν Παναγιωτόπουλο έβγαλε (στον 1917 επίσης) τόν «Ερα-νιστή».

Εθγαλε κατόπιν και τις δυο διαλέξεις μας, αλλά δεν πρόφτασε να συνεχίση την δράση του αυτή γιατί έπεσε άρρωστος.

Κι' έμεινε κρεββατωμένος ως πέρυσι το Πάσχα, που πέθανε.

Με τις καλοκαιρινές διακοπές του Παναγιωτόπουλου, σταμάτησε και ή δράση της «Φοιτητικής Συντροφιάς» για να συνεχισθί το φθινόπωρο.

Όσοι μέναμε όμως στην Άθήνα εξακολουθούσαμε να μαζευόμαστε τότε στόν «Μαύρο Γάτο», τότε στόν Κλαυθμόνα, τότε σε καμμία ταβέρνα της Άγοράς για να τά λέμε.

Εκείνη την εποχή (Ιούλιος του 1921) είχε ξεσπάσει το περιλάλητο ζή-

τημα Ψυχάρη — Ταγκόπουλου, που έκανε ασπόνδους έχθρους τούς ως τότε φανατικούς φίλους.

Η ιστορία του είναι ή ακόλουθη:

Ανάμεσα στους καινούργιους συνεργάτες της δευτέρας περιόδου του «Νουμά» ήταν κι' ο γερμανός Άλέξανδρος Σταϊμεντζ, που έγραφε ταχτικά άναποκρίσεις για τη γερμανική φιλολογική κίνηση.

Άλλ' ο Σταϊμεντζ ήτανε σοσιαλισδημοκράτης και συχνά οι ανταποκρίσεις του γινότουσαν κηρύγματα αντιμιλιταριστικά και σοσιαλιστικά.

Αυτό ενέυρισε τόν Ψυχάρη, που οι δυο του γιοί είχανε σκοτωθί στο Γαλλο-γερμανικό μέτωπο. Φανατικός πατριώτης (και Γάλλος πατριώτης μάλιστα) έθεώρησε προσβολή έναντίον της Γαλλίας και έναντίον του ίδιου του έαυτού του τις «έπαναστατικές» εκείνες ανταποκρίσεις του Σταϊμεντζ.

Τόγραψε λοιπόν στόν γερο — Ταγκόπουλο και του παραπονέθηκε που δημοσίευε τέτοια πράγματα στο περιοδικό του.

Ο Ταγκόπουλος (που είχε δώσει μάλιστα σοσιαλιστική κατεύθυνση στο «Νουμά») δικαιολογήθηκε ότι καθένας συνεργάτης είναι ελεύθερος νάχη τις γνώμες του.

Τότε ήτανε πιά που άναψε ο Ψυχάρης.

Άρχισε να γράφη παντού, όπου εύρισκε φιλοξενία για τά άρθρα του, και να θρίζει με τις χυδαιότερες και... πρωτοτυπότερες θρησιές τόν διευθυντή του «Νουμά» που τόν έλεγε «Ούραγκοταγκόπουλο», «ερωμοδράκωτο» κι' άλλα τέτοια πάμπολλα.

Ο γερο — Ταγκόπουλος άπάντησε σεμνά. Τόν έπνιγε όμως το άδικο και μιά μέρα μου εξωμολογήθηκε:

—Σεις οι νέοι πρέπει να κινηθήτε, θρέ Τσουκαλά, μου είπε. Πρέπει να του το θροντοφωνήσετε πώς έχει άδικο.

Βρήκα σωστή και δίκαιη τη γνώμη που.

Φτιάξαμε λοιπόν ένα «άνοιχτο γράμμα των νέων προς τόν Ψυχάρη» στόν οποίον έλέγαμε — με σεβασμό πάντα — πώς δεν είχε καθόλου δίκιο να ξεχνάη τών χρόνων άγώνες του «Νουμά» και του Ταγκόπουλου για τη γλώσσα και πώς αν ο Σταϊμεντζ είχε σοσιαλιστικές ιδέες αυτό δεν έπρεπε να τόν πειράξη καθόλου και δεν έπρεπε να διαμαρτυρηται, όπως δεν διαμαρτυρόταν ο Γερμανός καθηγητής, αν αυτός ήταν εθνικιστής.

Τό υπογράψαμε καμμιά τριανταριά νέοι λόγιοι και «έκκολαπτόμενοι». Άλλά τó γράμμα αυτό δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, κι' ούτε καν τó λογάρισε ο πεισματάρης Ψυχάρης.

Και τότε ο γερο — Ταγκόπουλος έκδικήθηκε με τόν τρόπο του:

Στήν προμετωπίδα του «Νουμά», άνάμεσα στα άλλα όνόματα των ταχτικών του συνεργατών, έβαλε και τó όνομα του Άλέξανδρου Σταϊμεντζ.

Και τότε ο γερο — Ταγκόπουλος έκδικήθηκε με τόν τρόπο του:

Στήν προμετωπίδα του «Νουμά», άνάμεσα στα άλλα όνόματα των ταχτικών του συνεργατών, έβαλε και τó όνομα του Άλέξανδρου Σταϊμεντζ.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Σ τó επόμενο: Τό ξούρισμα του γερο Ταγκόπουλου. — Τά πρώτα μου ποιήματα. — Η «Μπεινά», κ.λ.π.

ΣΕΛΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τό δαμάλι της καλής γρηάς

ΙΝΔΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά οικογένεια πήγε στην έξοχή για ν' αλλάξη τόν άέρα της και κάθισε στο σπιτάκι μιάς γυναικάς γρηάς που ζούσε καταμόναχη. Όταν φύγανε, αντί για χρήματα της δώσανε ένα ωραίο μαύρο μοσχάρι, που αγόρασαν από ένα γειτονικό χτήμα. Η γρηά τó άνάπτυσσε όσο μπορούσε καλλίτερα, τó έτρεφε με ρύζι, με δροσερά χορταράκια, με σανό μυρωδάτο και με δυο λόγια, τó μεταχειριζόταν σαν παιδί της. Όλοι τó ήξεραν με τ' όνομα: Ο Άράπης της γρηάς. Μεγάλωσε, κά τριγύριζε από δώ κι' από κεί με τ' άλλα ζωά του χωριού που οι βοσκοί ώδηγοΰσαν για να βοσκήσουν στα λειβάδια. Ήταν ένα μοσχάρι ήσυχο πολύ. Τά παιδιά τó τραβούσαν από τά κέρατα άφοβα και τó καβαλλίκευαν σαν άλογο ή τó τραβούσαν την ούρά του.

Τό μοσχάρι κι' άφηνε να κάνουν όπως θέλουν για να τά διασκεδάση, αλλά κι' αυτό διασκεδάζε μαζί τους με καλή καρδιά. Άν τά τρελλόπαιδα έκαναν κατάχρηση της καλωσύνης του τότες και κείνο, πηδούσε λίγο περισσότερο και τάρριχνε κάτω μαλακά, χωρίς να χτυπήσουν καθόλου.

Όταν μεγάλωσε, έγινε ένα δαμάλι ωραίοτατο. Καθώς μούγγριζε στα λειβάδια, έλεγε:

—Δεν δουλεύα καθόλου άκόμη. Δεν έκαμα άλέτρι, ούτε έσυρα άμάξι. Ντρέπομαι γι' αυτή την τεμπέλικη ζωή γιατι ή καλή μου μητέρα (έτσι δώναζε την κυρά του) είναι πολύ φτωχή. Κόπιασε πολύ να μ' αναθρέψη, με μεταχειρίσθηκε σαν παιδί της, κι' έγω δεν κάνω τίποτα γι' αυτή. Της φαίνεται πάντα πώς είμ' ένα μικρό μοσχάρι, που δεν τά καταφέρνει να σύρη τ' άμάξι και να κάμη καμμία δουλειά. Άλλ' έγω ξέρω καλά, πώς έχω μιά δύναμη σπάνια και θέλω να την χρησιμοποιήσω για ν' άνακουφίσω την κυρά μου. Άφού δεν θέλει να με δανείση άκόμη στόν γειτονά μας, που την παρακάλεσε, δεν μπορώ τάχα να ζητήσω μόνος μου εργασία, να κερδίσω χρήματα και ν' άνακουφίσω τη φτώχεια της;

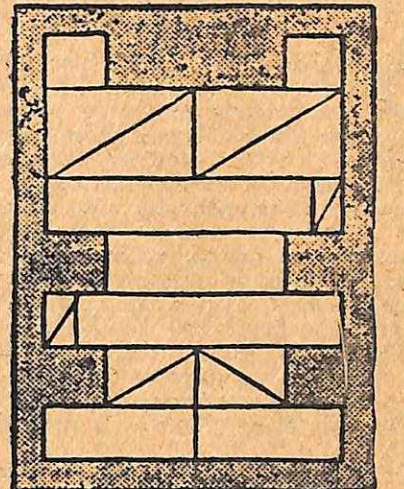
□ □

Μιά μέρα ο άφέντης ενός караβανιού, έφθασε στη νειτονιά με δέκα ά-



—Κύριε, τού είπε ευγενικά, θέλεις να μου μεταφέρης τά έμπορεύματα...

ΕΝΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ



Νά κόψετε όλα τά λευκά γεωμετρικά σχήματα και να τά τοποθετήσετε κατόπι τó ένα κοντά στο άλλο με τέτοιο τρόπο ώστε να άποτελέσουν ρόμβο.

να κουνηθί. Ο άνθρωπος κατάλαβε πώς έπρεπε να τού πληρώση και τά υπόλοιπα. Έρριξε λοιπόν άλλα δέκα χρυσά νομίσματα μέσα στο σάκκο. Άμέσως τó βόδι, πέρασε τó ποτάμι, μπροστά από τούς έκπληκτους βοσκούς κι' έτρεξε να πάη να βρή την κυρά του.

—Κύτταξε! φώναξαν τά παιδιά τού χωριού. Ο Άράπης γυρίζει μόνος του. Τι έχει άραγε γύρω στο λαμό του;

Άρχισαν να τρέχουν έσπίσω του. Άλλά δεν ήταν στιγμή για παιχνίδια. Ο Άράπης έφερε άπειλητικούς άπάντους τόσο που έφυγαν τρεχάλα και πήγε στο σπιτάκι της καλής γρηάς. Έφθασε κατακουρασμένος, με τά μάτια γεμάτα αίμα.

—Πού τά βρήκες τά χρήματα; τού έπεν ή γρηά, βλέποντας τó γεμάτο χρυσάφι σακκουλάκι. Άλλά πώς είσαι έτσι; Τά μάτια σου είναι κατακόκκινα. Τι σου συμβαίνει;

Τό βόδι δεν μπόρεσε ν' άπαντήσει. Άλλά ένας χωρικός που γύριζε μαζί εκείνη την ώρα, είχε μάθει από τούς βοσκούς όλη την ιστορία, και την διηγήθηκε σ' όλο τó χωριό. Όταν ή γρηά έμαθε τί είχε συμβή, είπε στόν Άράπη, μαλλώνοντάς τον γλυκά.

—Είμαι τάχα τόσο φτωχιά, μικρούλη μου, που να χρειάζομαι να ζήσω από τόν κόπο σου; Θά δουλέψης βέβαια. Άλλά τó κάθε τι θέλει τόν καιρό του. Δεν πρέπει να σκοτώθης από τόν κόπο, μόλις που θ' άρχισης να δουλεύης. Τό καθάρισε με ζεστό νερό, τó έτριψε με λάδι, τούδωσε να φάη και να πιή.

Η καλή γρηά και ο Άράπης ήταν πάντα φίλοι. Εκείνη εξακολουθούσε τις μητρικές της φροντίδες, και κείνος με την εργασία του εξασφάλισε μιά άνετη ζωή στην κυρά του.

(Διασκευή από τó γερμανικό)

ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΜΙΝΩΤΟΥ

Τὸ ραντεβου του 'Ολάφ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΤΙΛΛΥ

Ὁ 'Ολάφ είναι καθισμένος μόνος, μπροστά στο τζάκι. Οἱ φλόγες κοκκινίζουν τὸ τραχὺ πρόσωπό του καὶ χαϊδεύουν μὲ τὴν ἀνταύγιά τους τοὺς γκριζοὺς κροτάφους του. Μέσα σὴν ταπεινὴ κατοικία του, περιμένει μελαγχολικός, τὴν ὥρα, —δὴ πὼς κάνει κάθε χρόνο— πού δὴν γοῦνται ἀπ' τὸ ἄστρο, τρεῖς μάγοι, βασιληάδες ἔφθαναν μπροστά σ' ἕνα νεογέννητο παιδί, ἐκεῖ κάτω, σὴν 'Ανατολή, ποῖος ξέρει πού ἀκριβῶς.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅμως, ἡ ἀναμονὴ τοῦ φαίνεται πὺ μεγάλη ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά. Κάπου-κάπου ἀκούγεται τὸ σὺρλισμα ἑνὸς λύκου ἢ μιᾶς ἀλεπούς.

Στὸ χωριὸ τῶν ξυλοσχιστῶν, ὅλα εἶναι εἰρηνικά. Ἐνας καθυστερημένος διαβάτης θὰ μπορούσε νὰ δῇ φῶς στὰ παράθυρα τῶν καλυβιδῶν.

Εἶναι γιορτάσιμη νύχτα. Καὶ παντοῦ

ξαγρυπνοῦν. Ἐτοιμάζονται γλέντια.

Στὰ περίχωρα τοῦ Τρόντχαϊμ, μέσα στὰ φτωχικά χωριά τοῦ δάσους ἐτοιμάσαν ἀγριόπαπιες καὶ βασιλόπηττα. Ξεβούλωσαν μποτίλλιες γαλλικοῦ κρασιοῦ πού ἔχουν εἰσαχθῇ μὲ λαθρεμπόριο.

Ὁ 'Ολάφ δὲν ἐτοίμασε τίποτε, παρὰ μονάχα μιὰ γερὴ μαγκούρα.

Ὁ κοῦκος τοῦ ρολοιοῦ βγαίνει ἑαφνικά ἀπ' τὸ σπιτάκι του καὶ φωνάζει «κούκου» ἑνδεκα φορές.

Εἶναι ἡ ὥρα.

Ὁ 'Ολάφ ἀνασηκώνεται, παίρνει τὴν μαγκούρα ρίχνει σὴν πλάτη του μιὰ προβιά, κουκουλώνεται παίρνει τὸ φανάρι του καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴν ἀνοίγει.

Ὁ χειμώνας ὁρμᾷ ἄγριος μέσα στὸ δωμάτιο, ἡ παγωμένη πνοή του χύνεται σὲ κάθε γωνιά καὶ χυλιᾶδες λευκῆς

ἀρχίζει τὸ δάσος. Οὔτε δρόμος, οὔτε μονοπάτι. Ὁ ἄνδρας ὅμως γνωρίζει κάθε δέντρο καὶ προσανατολίζεται ψαχουλεύοντας τοὺς ὕγρους κορμούς, ἀναγνωρίζοντας τοὺς ρόζους τῶν.

Ἐπειὰ ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐπίπονο δρόμο, φτάνει σ' ἕνα ἄδεντρο μέρος. Οἱ ἀναμνήσεις τὸν τριγυρίζουν ἀπὸ παντοῦ: ἐδῶ ἔπαιζε παιδί. Ἀργότερα, ἔφηβος ψιθύρισε ἐρωτικά λόγια, τὴν ἐποχὴ πού ὁ ἥλιος χαμογελά στὰ λουλουδάκια.

Γι' αὐτὸ, καὶ πάλι, ὅπως κάθε φορά, ὁ 'Ολάφ πνίγει ἕναν λυγμὸ καὶ μὲ τὴν ἀναποδογυρισμένη παλάμη του σκουπίζει τὰ βλέφαρά του.

Ἄν ἀργήσῃ δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ ἐγκαιρῶς στὸ μέρος ὅπου, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, συνηθίζει νὰ πηγαίνει τὴν νύχτα τῶν Θεοφανείων.

Διασχίζει τὸ ἄδεντρο μέρος καὶ πάλι μπαίνει στὸ δάσος. Ἐδῶ εἶναι γιγάντια ἔλατα. Σὲ κάθε βῆμα, ὁ 'Ολάφ περνᾷ ἀπάνω ἀπ' τὰ κλαδιά τους πού σέρνονται ὡς τὴν γῆ καὶ τὸ παγωμένο χᾶδι τους πληγώνει τὸ μάγουλό του.

Δὲν συλλογίζεται πᾶ νὰ κλάψῃ, εὐτυχισμένος σχεδὸν ἀπ' τὴν ὑποδοχὴ τῶν δέντρων πού ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφία του, πὺ εὐτυχισμένος ἀκόμα μὲ τὴν σκέψη πὼς πλησιάζει στὸ ραντεβου.

Τὸ ραντεβου του...

Μιὰ ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις πού ἕνας ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ διώξῃ ποτὲ ἀπ' τὴν καρδιά του, ἔσπρωξε τὸν 'Ολάφ στὸ παρεκκλήσι τοῦ Τρόντχαϊμ...

Μιὰ νύχτα σὰν καὶ τὴν ἀποψινή, ἐκεῖνη τὸν εἶχε παρὰσούρει ἐκεῖ. Τοῦ εἶχε ψιθύρισε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ πού βλέπει, πού ὑπόσχεται καὶ πού παρηγορεῖ, γλυκὰ ἐρωτόλογα...

Ἐπειὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἡ μελωδική της φωνή, ἡ ἀφάνταστη γλυκὰ τῶν φράσεων πού βγήκαν ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς ἀγαπημένης, ἔξακολουθοῦν ν' ἀντηχοῦν σ' αὐτιά του...

Καὶ μπροστά σ' αὐτὸ τὸ παρεκκλήσι ξανἀρχεται κάθε χρόνο, τὴν ἴδια ὥρα, γιὰ νὰ τὰ ἀκούῃ καὶ πάλι ν' ἀντηχοῦν, γιὰ νὰ ξαναζωντανέψῃ, σὴν μνήμη του, τὸ πρόσωπο ἐκεῖνης πού εἶχε ἀγαπήσει πού ἔξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ καὶ πού χάθηκε ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια.

Ὅταν γύριζαν στὸ χωριὸ, ἐκεῖνη τὴν θεῖα νύχτα, ὁ 'Ολάφ κι' ἡ Χέλγκα εἶχαν πάρει τὸν ἴδιο δρόμο πού ἀκολούθησε μόνος ἀπόψε.

Ἀπερίσκεπτα ἀγκαλιασμένοι, ἀπᾶνω σὴν ἀπόκρημνη πλαγιά, γλύστρησαν καὶ κύλησαν μαζί πρὸς τὴν ὄχθη μὲ μιὰ τρελλὴ ταχύτητα.

Ὅταν συνήλθε—ποῖος ξέρει ὕστερα ἀπὸ πόσον καιρό;—ὁ 'Ολάφ ἀντελήφθη πὼς δὲν ἦταν σοβαρὰ πληγωμένος. Μιὰ τρελλὴ ἀγωνία ὅμως τοῦσφιξε τὴν καρδιά: κι' ἡ Χέλγκα; Παρὰ τὰ πολλά τραύματά του, κατῴρθωσε νὰ ἀνασηκωθῇ γιὰ νὰ ξαναβρῇ, νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Φωτισόμενος ἀπὸ τὸ φεγγάρι πού κάθε τόσο κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἔφαξε μέσα στὸ χιόνι, ὁλόγυρα ἀπ' τὸν τόπο τοῦ δυστυχῆματος.

Ὡς τὸ πρωῒ, ἔφαχνε χωρὶς νὰ βρῇ τίποτα. Οἱ ἀπελπισμένες του ἀναζητήσεις οἱ κραυγὲς του ἔμεναν χωρὶς ἀπάντησιν. Ἡ Χέλγκα εἶχε χαθῇ. Θὰ εἶχε πέσει μέσα σὲ κανένα λάκκο καὶ θὰ τὴν σκέπασε τὸ χιόνι. Θὰ πέθανε χωρὶς ἄλλο!

Ξυλοσχιστὲς πού ξεκίνησαν νὰ τοὺς βροῦν, βρῆκαν τὸν 'Ολάφ ἐξαντλημένο, παγωμένο, νὰ κλαίῃ ἀπάνω σ' ἕναν βράχο.

Νέες ἔρευνες ἄρχισαν, πού τις δυσχεραίνει τὸ χιόνι πού εἶχε ξαναρχίσει νὰ πέφτῃ.

Ὅλα ὅμως πῆγαν τοῦ κάκου.

Ὅταν, τὴν ἐπομένη ἀνοιξή, οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἐδίωξαν τὸν χειμῶνα, λυώνοντας τὸ χιόνι, οἱ ξυλοσχιστὲς βρῆκαν μερικὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα. Χωρὶς ἀμφιβολία, κανένα ἄγριο θηρίο εἶχε συντομώσει τὴν ἀγωνία τῆς Χέλγκας. Ἀπέφυγαν ὅμως νὰ πούνε τίποτα στὸν 'Ολάφ.

Ἐκεῖνος εἶχε σφίξει τὴν καρδιά του κι' ἔπαψε νὰ μιλά. Ἐργαζόταν μὲ τὴν ἴδια πάντα δύναμη, εἶχε πᾶσι ὅμως νὰ τραγουδᾷ. Τὸ βράδυ, κλεινόταν μέσα σὴν καλύβη του καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πὼς ζοῦσε. Ἐβγαίνει μόνο γιὰ νὰ πάῃ σὴν δουλειά του.

Κάθε χρόνο ὅμως, τὴν ἴδια ἡμερομηνία, περίμενε ν' ἀκούσῃ ἀπ' τὸν κοῦκο τὴν ὥρα: τότε μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη τὸν ἐσπρωχνε στὸν Γολγοθᾶ τοῦ Τρόντχαϊμ, γιὰ νὰ μιλήσῃ, ψυχικά, μὲ τὴν ἀγάπη του.

Τὸ ραντεβου του...

Ὁ 'Ολάφ πλησίαζε τὸν Γολγοθᾶ. Ἀκόμα λίγα λεπτά καὶ θάβλεπε τὰ τετραγώνια χέρια τοῦ Ἐσταυρωμένου πού ἐξέπνευσε ἀπάνω στὸν μπρούντζινο σταυρὸ του.

Κι' ὅμως, ἀπὸ μακριὰ, διακρίνει μιὰ σκοτεινὴ σκιά ἀπάνω στὸ βάθρο, σὰν νὰ εἶναι ἀκουμπισμένος κάποιος ἐκεῖ.

Ὁ 'Ολάφ σταυροκοπιέται. Εἶναι προληπτικός μὰ καὶ γενναῖος. Προχωρεῖ μὲ θάρρος. Εἶναι πολὺ κοντά. Ἡ σκιά μένει ἀκίνητη. Τὴν φωτίζει μὲ τὸ φανάρι του: εἶναι μιὰ γυναίκα, τυλιγμένη μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πελερίνα. Ἀσημένια μαλλιά πλαισιώνουν ἕνα πρόσωπο πού ἄλλοτε ἦταν νεανικό.

—Ὁλάφ...

Ὁ ἄνδρας ἀνατριχιάζει.

Εἶναι ἡ φωνή της. Ἐπειὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἀναγνωρίζει τὴν μελωδία της.

—Ἦξερα πολὺ καλὰ πὼς θάρχόσουν ἀπόψε, Ὁλάφ. Ἄν δὲν ἐρχόσουν, θὰ πῇ πὼς εἶχες πεθάνει... Γι' αὐτὸ ἦρθα κι' ἐγώ...

Ἡ φωνὴ σωπαίνει. Ὁ 'Ολάφ νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Τὸ φανάρι ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του.

—Χέλγκα...

Κυττάζει τὴν γυναίκα καὶ ὕψωνει τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Θεὸ πού τοὺς ἔνωσε στὰ γηρατεῖά τους. Μαντεύει τὸ γλυκοῦ χαμόγελο τῆς Θεῖας Εἰκόνας. Ὡ! Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀνταμοιβή του! Νὰ τοῦ πάρουν τὴν ὁμορφότερη κόρη ὅλης τῆς Νορβηγίας, τὴν κόρη μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά πού τὸ χαμόγελό της τὸν κυνηγοῦσε ἐφιαλτικὰ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες του γιὰ νὰ τοῦ δώσουν... αὐτὴ τὴν γυναίκα!

Ἡ Χέλγκα, σὰν νὰ μαντεύῃ τὸν πλησιάζει ἀργά.

—Ἀκούσε 'Ολάφ, κι' ἐγὼ διατήρησα τὴν εἰκόνα τοῦ ὁμορφοῦ μνηστήρος πού εἶχα ἄλλον. Ἡ μάλλον, ξαναβρῆκα τὴν ἀνάμνηση αὐτῆς, ὕστερα ἀπὸ τὸ σκοτάδι πού βάσταξε ἑντεκα χρόνια...

Ἐπειὰ ἀπὸ τὸ τρομερὸ πέσιμο μας μέρες καὶ νύχτες περιπλανώμενοι σὰν τρελλὴ μέσα στὸ δάσος. Ἐμαθα ἀργότερα πὼς κατὰ ἀγαθὸ ἄνθρωπο μὲ εἶχαν βρῇ ἐξαντλημένη, μισοπεθαμένη. Γιὰ πολὺν καιρὸ, μὲ κράτησαν κοντά τους, σὰν κόρη τους. Ἀπ' τὰ χεῖλη μου μόνο μιὰ λέξη ἀκούγεται: «Ὁλάφ», τὸ ὄνομά σου, λατρευτὴ μου. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἑντεκα χρόνια, ξαναβρῆκα τὴν μνήμη μου, βρισκόμουν μακριὰ, πολὺ μακριὰ, τόσο μακριὰ πού δὲν μπορούσα νὰ ξαναγυρίσω. Οἱ θεοὶ μου γονεῖς πέθαναν. Κανεὶς δὲν πίστεψε σὴν ἱστορία μου. Χρειάστηκαν χρόνια καὶ χρόνια ὥσπου νὰ μαζέψω μερικὰ χρήματα. Καὶ ξαναγύρισα στὸν τόπο μου. Δὲν τολμοῦσα νάρθω σὲ σένα. Ὁλάφ. Τώρα κάνε ὅτι θέλεις.

Ὁ ἄνδρας ἀκούσε τὴν γλυκεῖα φωνή της πού ἦταν λίγο λαχανιασμένη. Τώρα ἐκεῖνος κλαίει ἀπὸ εὐτυχία. Ναι, εἶναι ἡ Χέλγκα, ἡ γυναίκα πού ἀγάπησε σὲ ὅλη τὴ ζωὴ του. Μένει κατὰ πλῆκτος μπροστὰ στὸ θάῤμα τῆς πίστεως, τοῦ ἔρωτος.

Πλησιάζει τὴν Χέλγκα, τῆς πιάνει τὸ χέρι, τὸ σφίγγει ἀπαλὰ κι' ἀπομακρύνονται μαζί. Ἐπειὰ ἀπὸ καμιά δεκαριά μέτρα, στρέφονται γιὰ νὰ κυττάξουν μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Γολγοθᾶ.

Ὁ 'Ολάφ ἀποφεύγει νὰ μιλήσῃ. Ἡ Χέλγκα ἀκουμπᾷ στὸν ὄμο του. Σιγά-σιγά τὴν νοιώθει πὺ βαρεία, ἐξαντλημένη. Τὴν σηκώνει στὰ γέρα μπράτσα του καὶ φτάνουν στὸ φτωχικὸ του.

Ὁ κοῦκος φωνάζει: «κούκου!».

—Εἶναι ὁ κοῦκος πού εἶχαμε πᾶσι μιὰ μέρα στὸν μάστορο Χάβερσεν, τὸν ρολογά, λέει ἡ Χέλγκα.

Χαμογελά ὁ 'Ολάφ γιὰ πρώτη φορά. Γονατίζει κοντά της, τὴν ἀγκαλιάζει: —Χέλγκα...

■ ■

Πολὺ σούσουρο ἔγινε στὸ Τρόντχαϊμ. Ἀκούς ἐκεῖ! Τώρα στὰ γεράματά του ὁ 'Ολάφ νὰ παντρευτῇ!

ΚΛΩΝΤ ΤΙΛΛΥ

ΠΩΣ ΘΑ ΧΤΥΠΟΥΣΕ



—Αὐτὴ ἡ γραβάτα σὰς πηγαίνει πολὺ ὠραία.

—Ἄ, ὄχι, δεσποινίς. Τὴν βρῆκα πολὺ χτυπητή.

ποικίλες ιστορίες

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

Κάποιος ἐπισκέφθηκε ἕνα ἐργοστάσιο ζαχαροπλαστικής καὶ ζήτησε νὰ τοῦ κατασκευάσουν ἕνα κέκ πού νὰ ἔχῃ τὸ σχῆμα 5. Ὁ ζαχαροπλάστης τοῦ ἀπάντησε ὅτι θὰ χρειαστοῦν τρεῖς μέρες γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς τόσο δύσκολου γλυκίσματος.

Ὁ πελάτης δὲν ἔφερε ἀντίρρηση: Εἶπε ὅτι θὰ ἐπέστρεφε σὲ τρεῖς μέρες... Ἐπέστρεψε, πράγματι. Εἶδε ὅμως τὸ κέκ καὶ δὲν τοῦ ἄρεσε: Δὲν εἶχε ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦ ψηφίου. Ὁ ζαχαροπλάστης τότε προσεφέρθη νὰ τοῦ φτιάξῃ ἕνα ἄλλο ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὁ πελάτης δέχθηκε καὶ πάλι καὶ εἶπε ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὴν ὁρισμένη μέρα νὰ τὸ παραλάβῃ.

Πράγματι ἐπέστρεψε καὶ τὸ κέκ τοῦ ἄρεσε.

—Ποῦ θὰ σὰς τὸ στείλωμε; ρώτησε τότε ὁ ζαχαροπλάστης, ἑτοιμος νὰ τοῦ τὸ τυλίξῃ.

—Πουθενά, ἀπάντησε ὁ περίεργος πελάτης. Θὰ τὸ φάω ἐδῶ.

■ ■

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Δύο ὑποπτοι τύποι μικροεπιχειρηματιῶν ἐπεσκέφθησαν ἕναν πλούσιο βιομήχανο τοῦ ὁποῦ προσηλάθησαν νὰ προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μιὰ ἐφευρεσή τους ἀνεξαρτήτως ἀξίας καὶ ὑπάρξεως ἀκόμη.

—Δὲν πιστεύω νὰ τὸν καταφέρουμε νὰ μᾶς ἀγοράσῃ τὴν ἐφευρεσὴ μας αὐτή.

—Ἀντιθέτως νομίζω ὅτι μᾶς εἶδε μὲ ἄσχημο μάτι, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἀπατεῶνες ὅταν ἐγκατέλειψαν τὸ γραφεῖο τοῦ βιομηχάνου.

—Πὼς τὸ κατάλαβες αὐτὸ; τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Τὸν εἶδα, ὅταν τοῦσφιξε τὸ χέρι, νὰ μετρᾷ κατὸ πιν ἀνίσχυος τὰ... δαχτυλά του.

■ ■

ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΣ

Ἐνας ἐρασιτέχνης σφυροκόπος ἐξηγοῦσε ἀπὸ τηλεφώνου στὸν γιαντὸ ὅτι τὴν ὥρα πού σφυροκοποῦσε ἕνα μεγάλο καρφί σ' ἕνα δέντρο τοῦ κήπου του, τὸ σφυρὶ ἔσπασε καὶ τραυμάτισε τὴν πεθερά του, ἡ ὁποία, ὅπως τοῦ ἀνεκοίνωσε, ἔφυγε τρεχάτη ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ ἰατρεῖο του.

—Ὡ! ἔκανε ὁ γιαντὸς. Αὐτὸ εἶναι πολὺ δυσάρεστο. Θὰ φροντίσω νὰ τῆς κάμω ὅ,τι πρέπει. Δὲν μοῦ λῆτε ὅμως; Ἐσεῖς τί κάματε σ' αὐτὸ τὸ ἀνασταξῆ;

—Εὐτυχῶς, ἀπάντησε ἀφηρημένος ὁ σφυροκόπος, βρῆκα ἕνα ἄλλο σφυρὶ καὶ συνέχισα ὅπως πρῶτα τὴ δουλειά μου μιὰ χαρά.

Έρως μετ' έμποδίων...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΜΙ

ΠΡΩΤΟ ΤΑΜΠΛΩ

Έρως και θραχέα κύματα!

Η γνωστική σύζυγος (μόνη). —Περιμένω τον «ρωμαντικό νέο», που με λατρεύει. Απ' το παράθυρο, του φώναξα πρό όλίγου: «ψιτ! ψιτ!» Γνωστικά όπως πάντα για να μη με μωριστούν οι γείτονες, φροντίσας να φωνάξω «ψιτ! ψιτ!» ρωσικά. Έξ άλλου δέν αποκλείεται άν ξέρη κανείς ρωσικά, να νόμισε πως άποτεινόμουν στην γάτα μου.

Ο ρωμαντικός νέος (μπαίνοντας). —Ω μέρα εύλογημένη! Έξη μήνες είναι τώρα που σάς κάνω κόρτε και μόλις σήμερα — έπιτέλους! — για πρώτη φορά, μου έπιτρέψατε ναρθώ να σας έκδηλώσω τώ φλογερό αίσημά μου κατ' οίκον!

(Τήν στιγμή έκείνη, ακούγεται τώ ραδιόφωνο, άπάνω από ένα τραπέζι).

Τώ Ραδιόφωνο. — Σταθμός πύργου «Αίφελ»... Έμπορικόν δελτίον... Η σταθερά ύποτιμής της σαρδέλλας τώ θαρρείς συνεχίζεται...

Ο ρωμαντικός νέος (έλαφρά στενοχωρημένος). —Ίσως, έκλεκτή της καρδιάς μου, να ήταν προτιμότερο να κλείσουμε αυτό τώ μηχανήμα, για να μπορέσω να σάς έκφράσω ό, τι αισθάνεται ή ψυχή μου...

Η γνωστική σύζυγος. —Αγαπητέ μου, έπιτρέψτε μου να μην κλείσω τώ ραδιόφωνο, γιατί αυτό μονάχα μου έδωκε τώ θάρρος να σάς δεχτώ στην συζυγική έστία.

Ο ρωμαντικός νέος. —Δέν καταλαβαίνω...

Η γνωστική σύζυγος. — Τώρα θά σάς έκηγίσω: ό σύζυγός μου, ό «διάσημος κονφερανσιέ» άνέλαβε από σήμερα να κάνει, τρεις φορές τή βδομάδα, διάλεξις στον ραδιοφωνικό σταθμό.

Ο ρωμαντικός νέος (με πικρία). —Ωστε ένδιαφέρεστε περισσότερο για τήν διάλεξη τού συζύγου σας παρά για τώ πρώτω έρωτικό σας ραντεβού;

Η γνωστική σύζυγος. —Μά δ'χι ζηλιάρικό μου! Συμβαίνει τώ έκξη, όπως θά ξέρετε. Άν ως σήμερα δέν δέχτηκα να σάς δώσω ραντεβού, αυτό όφείλεται στον φόβο που είχα μη με τσακώση ό σύζυγός μου. Σήμερα χάρις στώ ραδιόφωνο, μπορώ να σάς ακούω έν πάση ασφαλεία, γιατί ακούγοντας τήν φωνή τού συζύγου μου από μακριά, είμαι βέβαιη πως δέν διατρέχω τόν κίνδυνο να έπιστρέψω άπρόοπτα.

Τώ ραδιόφωνο. —Καί τώρα θά ακούσετε, κυρίες και κύριοι, τόν διάσημο κονφερανσιέ κ. Τάδε, που θά όμιλήσιν περί τών έντόμων.

Η γνωστική σύζυγος. — Τώρα είμαι ήσυχη. Έπρός μπορείτε να με μεθύσετε με τώ ύπέροχα λόγια σας...

Η φωνή τού συζύγου (άπ' τώ ραδιόφωνο). —Κυρίες, δεσποινίδες, κύριοι! Τά έντομα διακρίνονται είν δυο κατηγορίας: τά όφέλιμα και τά βλαβερά...

Ο ρωμαντικός νέος (με πάθος). —Ω! για να μιλήσω για τήν ώρα αυτού τού κρυφού ραντεβού, θά έπρεπε

να βρίσκóμουν κάτω άπ' τόν ουρανó της Βενετίας ή μπροστά σ' ένα σούρουπο της Νάπολης...

Τώ ραδιόφωνο. —Οι κορέοι, λόγω χάριν, δύνανται να θεωρηθούν ως βλαβερά έντομα. Έκ τών όφελίμων, θά σάς άναφέρω τόν μεταξοσκώληκα και τήν μέλισσα.

Ο ρωμαντικός νέος (με όρμη). —Ω! άστρο μου!... Να ζούσαμε κι' οι δυό άνάμεσα στά πράσινα χορτάρια και να μάς τριγύριζαν οι πλάνες εύωδίες της άνοιξης...

Τώ ραδιόφωνο. —Ο κορέος τών δασών ή άγριοκορίος, άηδής τήν όσμήν, είναι έπίσης βλαβερόν έντομον...

Ο ρωμαντικός νέος. — Άστρο μου, σάς έκτεύω, κλείστε αυτό τώ μηχανήμα! Σας βεβαίω πως είναι κάτι τώ άνυπόφορο!

Η γνωστική σύζυγος. —Μά δέν τ'άκούω έγώ, ποιητά μου!... Η φωνή τού συζύγου μου είναι μόνο για να με καθησυχάζη' ένθ έγώ δέν ακούω παρά μόνο τά μεθυστικά λόγια σας...

Ο ρωμαντικός νέος (με λυρισμό). —Μακριά άπ' τήν πεζότητα της ζωής, ός πετάξουμε προς τώ άπειρο για να δώμε γαλάζια όνειρα.

Τώ ραδιόφωνο. —Η ψείρα είναι έπίσης βλαβερόν έντομον...

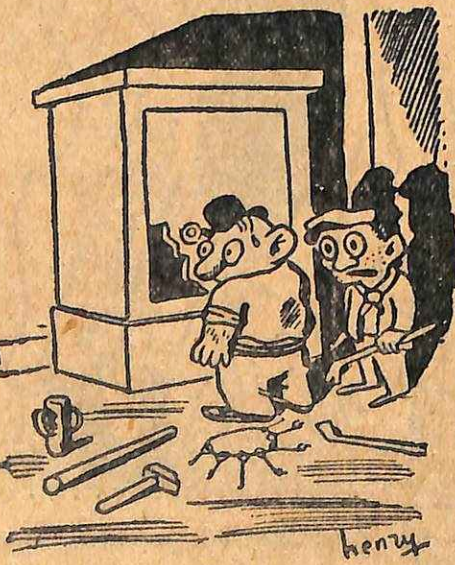
Ο ρωμαντικός νέος. —Γιά τδ νομα τού Θεού, κλείστε αυτό τώ μηχανήμα! Κόβει τά φτερά της έμπνευσέως μου.

Η γνωστική σύζυγος. —Νά είσθε λογικός, αγαπημένε μου. Μην ξεχνάτε πως είναι ή ασφάλειά μας. Έξ άλλου, ή διάλεξις τέλειωσε. Είναι προτιμότερο να φύγετε χωρίς άργοπορία.

Ο ρωμαντικός νέος. —Μά θά σάς ξαναδώ, άστρο μου;

Η γνωστική σύζυγος. —Βεβαίως: τρεις φορές τήν έβδομάδα που έχει διάλεξη ό σύζυγός μου...

ΕΥΚΟΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ!



—Σας! Κάποιος έρχεται! Άς κάνωμε τούς άδιάφορους!

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΑΜΠΛΩ

Τώ τέλος τού είδυλλίου

Ο ρωμαντικός νέος. —Ένας μήνας πέρασε από τότε που μου έπιτρέψατε να σάς έκδηλώσω τήν φλόγα μου στην συζυγική έστία! Κι' άλλοίμονο! είμαστε ακόμα δυό ξένοι... Κι' όλα αυτά έξ αίτίας τού άναθεματισμένου αυτού ραδιοφώνου που καταστρέφει τήν ποίηση τού ωραίου μου ποιητικού όνειρου.

Η γνωστική σύζυγος. —Μά είναι ή ασφάλειά μας, λατρευτέ μου! Σήμερα περιμένω ν' ακούσω τώ καινούργιο ποίημα πού μου ύποσχέθηκαν...

Τώ ραδιόφωνο. —Καί τώρα, θά ακούσετε τόν διάσημο κονφερανσιέ κ. Τάδε να κάνει μια διάλεξη επί τών μικροβίων...

Ο ρωμαντικός νέος. —Άρχισα με!

Η φωνή τού συζύγου (άπ' τώ ραδιόφωνο). —Κυρίες, δεσποινίδες, κύριοι. Πριν άρχίσω τήν διάλεξή μου, έπιτρέψτε μου να σάς πληροφορήσω για τώ τραγικόν της θέσεώς μου. Αύτην άκριβώς τήν στιγμή, έλαβα μια άνώνυμη έπιστολή που με πληροφορεί ότι ή σύζυγός μου Λεωνώρα με άπατά.

Η γνωστική σύζυγος (τινάζειται). —Τι έκανε λέει;

Η φωνή τού συζύγου. —Σας ζητώ λοιπόν ένα λεπτό μονάχα, κυρίες δεσποινίδες και κύριοι. Η έπιστολή με πληροφορεί έπίσης πως οι δυό άθλιοι με ακούν με τώ ραδιόφωνο, ένθ συγχρόνως ανταλλάσσουν, χωρίς καμμιάν άμφιβολία, ένοχα φιλήματα και χάνονται σε παράνομες περιπτώσεις! (Ξεφωνίζει)

Δέν ντρέπεσαι, Λεωνώρα; Δέν ντρέπεσαι να έπωφελέσιν τών προόδων της έπιστήμης για να με άπατάς υπό τήν συζυγικήν στέγην. Κι' εσύ, Άλκιβιάδα, που σε θεωρούσα φίλο μου!... Έσύ τόν όποιο νόμιζα για ποιητή, να προσγειούσαι τόσο εύκολα σε σαρκικές άπολαύσεις! Φέρθηκες άπέναντί μου σαν γουρουνί!

Ο ρωμαντικός νέος. —Αυτό είναι κι' άν είναι! Άναγγέλλει σε όλον τόν κόσμο πως είναι άπατημένος!

Η φωνή τού συζύγου. —Νά είσθε τούλάχιστον ταλέντο, θά ήσουν δικαιολογημένος. Μά όσο συλλογίζομαι πως γράφεις τούς πιδ άνόητους στίχους τού κόσμου που μόνο στην έφημερίδα τών υπηρετών βλέπουν τώ φώς της δημοσιότητας! Φτάνει όμως ως έδω. Έξω άπ' τώ σπίτι μου άμέσως! Δρόμο! Καί μην άργής, γιατί έρχομαι!...

Ο ρωμαντικός νέος (ύπακούοντας μηχανικά). —Καλά ντε... φεύγω... μην χαλάς τόν κόσμο... (φεύγει παραζαλισμένος).

Η φωνή τού συζύγου. —Καί τώρα που κανόνισα τίς ύποθέσεις τού συζυγικού μετώπου, έπιτρέψτε μου, κυρίες, δεσποινίδες και κύριοι, να άρχίσω τήν διάλεξή μου: «Τά μικρόβια, συνήθως άχροα... κτλ. κτλ.»

ΑΜΙ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Νίνα Αφεντάκη

Κόρη της Έλλης, της άλλοτε μοναδικής πρωταγωνίστριας της ελληνικής όπερέτας και τού άλημονήτου Νίκου Αφεντάκη, ένός από τούς γλυκυτέρους τενόρους της μουσικής μας σκηνής, τί θέλατε να βγῇ ή Νίνα; Τίποτε άλλο παρά μια ψυχή γεννημένη για τή σκηνή, μια καρδιά που δέν κτυπά παρά μόνον όταν βρίσκεται άνάμεσα σε κουίντες, ένα μυαλό που δέν σκέπτεται παρά πως θά προσδύσῃ στώ θέατρο. Αυτή είναι ή Νίνα Αφεντάκη!

Έξέκρινσα με τήν έντολή της «Έβδομάδος» να ανακαλύψω και να παρουσιάσω τά καινούργια άστέρια τού μουσικού μας θεάτρου. Καί άνεκάλυσα μερικά, καινούργια βέβαια ναί, «άστέρια» όμως όχι άκόμη, άλλα άστράκια μικρά με πολλές ασφαλώς έλπίδες. Ένα άπ' αυτά είναι ή Νίνα. Τήν εύρήκα στώ Ίντεάλ όπου παίζει ό θίασος Μαυρέα - Αύλωνίτη. Μου έδειξαν τώ καμπαρίνι της. Η θύρα ήταν κλειστή, έκτύπησα διακριτικά, ένα δροσερότατο «μπρός» ακούσθηκε, έμπήκα και εύρέθηκα πρός... χαρτοπαικτική συγκεντρώσεως. Ο Αύλωνίτης, ή Ροζίτα Ρόζη, ό Γαβριηλίδης—ό περίφημος Άρμάνδος τών έπιθεωρήσεων τού Γιαννουκάκη—, και ό Δούκας, έπαιζαν Κοψ-κάν, κατά τήν ώρα της άναπαύσεως μεταξύ άπογευματινής και έσπερινής παραστάσεως.

Η Νίνα, με ύπεδέχθη με χαμόγελο, με χαμόγελο μου προσέφερε κάθισμα, καφέ, τσιγάρο, τά πάντα, και με χαμόγελο μου είπε: —Πάρτε ό,τι θέλετε, αλλά μη μιλάτε. Τά πράγματα είναι σοβαρά... Χάνω!...

Θέλησα να ιδώ πόση ήτο ή σοβαρότης τών ζημιών της Νίνας και έμαθα ότι ή Νίνα έκείνη τή στιγμή ήταν «βουτηγμένη» στή ζημιά. Έχανε 15 δραχμές!... Έσπεβάσθηκα τήν κατάσταση. Δέν μιλούσα και άρξέσθηκα να προσέχω τώ νέο άστέρι. Υψηλή, καλοκαμωμένη, καλοδεμένη, όμορφη, έλκυστική, με μάτια διαβολέμένα, με φρυδιά... άπουσάζοντα λόγω της μόδας, με χείλη φλογερά που ύπόσχονται χωρίς να δίνουν, ή Νίνα Αφεντάκη, έχει μια τελείως ελληνική κατατομή. Καί θυμήθηκα τόν μακαρίτη Φώτο Πολίτη τόν μεγάλο αυτόν γνώστη τού θεάτρου, που μου έλεγε μια μέρα που τόν είχα έπισκεφθῇ στήν Έπαγγελματική Σχολή τού θεάτρου:

—Δέν βρίσκω στίς μαθήτριές μου τήν Έλληνίδα. Είναι όλες βέβαια όμορφα κορίτσια, με όμορφια κατάλληλη για τή σκηνή, αλλά δέν βλέπω τήν Έλληνίδα. Ίσως μόνο μία, ή Αφεντάκη— τότε δέν τήν έγνώριζα άκόμη— έχει τήν κατατομή που είχαν οι πρόγονοί της.

Ο μακαρίτης ό Πολίτης δέν είχε άδικο. Έκτύπησα τήν Νίνα και τώ εύρησα κι' έγώ. Μια μύτη καθαρός ελληνική και σαγόνι τελείως ελληνικό δίνον αυτή τήν έντύπωση. Χέρια; Ωραιότατα, με κοψά μακριά δάκτυλα. Όμοι λιγάκι... άθλητικοί, στήθος, όπως έμάντενα, άγαλματένιο, πόδια... Η Νίνα άντελήφθη ότι έκτύπησα μια στιγμή τά πόδια της και μου είπε: —Α! Όχι!... Πόδια δέν έχω καθόλου καλά. Καί μην τά πολυκατάρτε, γιατί είναι ή άχίλλειός μου πτέρνα!

Είπε ή «άχίλλειος πτέρνα». Άντιθέτως προς άλλες συναδέλφους της, ή Νίνα είναι πολύ μορφωμένη. Έμαθε άρετά γράμματα, παίζει άριστο πιάνο, μιλά άπταίστως και γράφει άγγλικά, και άρετά καλά γαλλικά.

Στίς δυό αυτές γλώσσες συνεχίζει και τώρα άκόμη τίς σπουδές της.

Έν τώ μεταξύ τά χαρτιά είχαν τελειώσει. Η Νίνα, —της είχα φέρει γούρι φαίνεται— είχε κερδίσει δραχμές τριάντα πέντε και ήταν εύθυμη. Μου προσέφερε και άλλον καφέ και άλλο τσιγάρο, έκάπνισε και ή ίδια και προσεφέρθη στήν άνάκριση.

—Δημοσιονομικό καθήκον, δεσποινίς, της είπα. Η «Έβδομάς» θέλει να παρουσιάσῃ τά καινούργια άστέρια...

—Ίντερβιού, δηλαδή; Δέν έχω αντίρρηση. Μόνο θά μου έπιτρέψετε να έτοιμάζωμαι συγχρόνως γιατί σε λίγη ώρα βγαίνω στή σκηνή.

—Σύμφωνοι.

—Τώ θέατρο τώ αγαπώ πολύ, άρχισε ή Νίνα, ένθ έβαφε σοφά τά χείλη της. Παιδί ήθοποιών της όπερέτας, τί άλλο θά έγινόμουν κι' έγώ παρά ήθοποιός. Ταλέντο; Φαίνεται ότι είχα. Άρκεί να σάς πώ ότι σε ήλικία πέντε έών είχα θίασο... δικό μου.

—Σε ήλικία πέντε έτών είπατε;

—Μάλιστα. Καί δύο θέατρα δικά μου. Θερινό, στήν αλή του σπιτιού μας, και χειμερινό στήν τραπέζιά μας. Έμάξανα τά παιδιά της γειτονιάς έμοιραζόμαστε σε δυό ομάδες: οι μισοί γινόμαστε ήθοποιοι και οι άλλοι μισοί θεαταί—και έπαίζαμε τά έργα που έπαιζε ή μαμά μου τότε στήν όπερέτα Παταϊσιάννου.



Η δics Νίνα Αφεντάκη, σε μια άπ' τίς τελευταίες έπιτυχίες της.



Μακιγιαζ...

—Όρχήστρα;

—Ένα παιδί είχε ένα ταμπούρο και αδ- τώ μας άρκοίσε... Άκούτε όμως κάτι περίεργο: Έγώ έδωαινα στή σκηνή πριν γεννηθώ.

—Πώς αυτό;

—Η μαμά, παίζοντας τώ Πίκ-Νικ τού Λάσκαρη και Σανιελλάρη, ήταν έγκυος σε μένα. Έτσι δέν θά μπορώ να κρύψω και τά χρόνια μου γιατί όλοι ξέρουν ότι έγεννήθηκα μετά τήν παράσταση τού Πίκ-Νικ, στά 1916. Άκριβώς, λόγω της έπατυχίας που είχε ή μαμά στόν όλο της Νίνας, με βγάλανε και μένα Νίνα...

—Λοιπόν ήσαστε θιασαρχίνα σε ήλικία πέντε έτών...

—Ναί. Φυσικά όταν άρχισα τώ σχολείο, οι θίασοι πήγαν περίπατο. Άγαπούσα πολύ τά γράμματα και ήθελα να μάθω όσο τώ δυνατόν περισσότερα. Θά πάρτε άλλο καφέ;

—Όχι, για τώ Θεό.

—Έμένα θά μου έπιτρέψετε να πώ και άλλον...

—Θά σάς κάνει νευρική...

—Πιδ πολύ από ότι είμαι

—Νεύρα από τώρα;

—Τώ μόνο μου έλάττωμα. Θυμώνω, παραφέρομαι, αλλά σχεδόν άμέσως ξεχνώ και τότε... είμαι τώ καλλίτερο κορίτσι τού κόσμου.

—Άς συνεχίσουμε τή βιογραφία...

—Ναί σχολείο λοιπόν, μελέτη, γράμματα, πιάνο, τραγούδι, γαλλικά, άγγλικά. Πού καιρός για παιγνίδια. Ο μπαμπάς—ή Νίνα διακρύβει λίγο—με όνειρευότανε νοικοκυρά, μακριά από τώ θέατρο. Όταν είδε τήν έπιμονή μου μου τώ έπέτρεψε άλλα από τόν δ- ρον να βγώ στώ θέατρο της προζας.

Έτσι πήγα στήν Έπαγγελματική Σχολή. Οι καθηγηταί μου μ' έκτιμούσαν πολύ, ιδίως ή Φώτος ό Πολίτης και έπαιζε τότε συγχρόνως, μικροδς εδούς, στώ Έθνικό Θέατρο. Άλλά βλέπετε άπήρχε τώ μικρόδίο της όπερέτας. Υστερα από δυό χρόνια στά 1934, τώ Πάσχα, έντεμπουτίρια στόν θίασο Οικονόμου στώ Κεντρικόν ός συμπαρέτα, με πομπαντόνια μια καλλιτέχνιδα που έ- κτιμώ έξαιρετικά στώ θέατρο, τήν Ηρό Χαντά. Έπαι' τότε τού κ. Χατροπούλου «Ένα χρόνο χωρίς έρωτα...» και κατόπιν τήν όπερέτα «Άγ έσύ, κάνο-μπού!...» όπου μου άνεκάλυσαν ταλέντο... κομικό.

—Σας θυμάται. Δέν είχαν άδικο.

—Υστερα από τώ θίασο Οικονόμου, με προσέλαβε ό Πέτρος Κυριακός στήν έπα- θεώρηση.

Παίξαμε στού Λαού τήν περίφημη «Άλ-

που» του κ. Γιαννουκάκη. 'Από τότε έμεινε στον θίασο Κυριακού. 'Επαιξα στον «Κάδουρα» του ίδιου, στη «Ζουρλοπαντιέρα» του κ. 'Ασημακοπούλου, στον «Βασίλεα του Χαλβά» του κ. Χατζηπασιόπουλου και πέρυσι το καλοκαίρι στο Καζινό, πάντα με τον ίδιο θίασο την επιθεώρηση του Γιαννουκάκη την «Νυχτερίδα». Τον χειμώνα προσελήφθη στον θίασο Μανρέα-Αθωνίτη, όπου είμαι πολύ ευχαριστημένη από τους θασάρχες μου και ελπίζω να μην τους εγκαταλείψω.

Αυτή είναι η θεατρική μου ιστορία.

—Πέστε μου τώρα καμιά αδυναμία σας...

—'Αδυναμία δεν έχω. 'Ισα-ίσα, νομίζω πως έχω λίγο πάθος—ή Νίνα καλαμπουρίζει—και κάνω δίαιτα. Τό θράδυ τρώω μόνο μήλα. 'Αν δεν περιορίσω τον εαυτό μου θα παχύνω πολύ. Μ' αρέσουν τὰ γλυκά, ιδιαιτέρως οι τρούφες με πολλή σοκολάτα και—ή Νίνα αναστενάζει—αν βρεθί άντιμέτωπη με κανένα ταψί τρούφες, θα νικηθώ...

—Είσθε νοικοκυρά;

—Καθόλου. Θά μου άρεζε να ήξερα καλή μαγειρική, αλλά δεν ξέρω... Θά μου άρεζε να μπορούσα να ράβω την τουαλέτα μου υόνη μου, αλλά δεν μπορώ.

—'Ισως δεν σας μένει καιρός.

—Αυτό ασφαλώς.

—Πώς περνάτε τις μέρες σας;

—Σπίτι—θέατρο, θέατρο—σπίτι. Τό πρωί πρόβες, ξυπνώ και λίγο άργά είναι αλήθεια...

—'Αλλη αδυναμία που οδηγεί σε πάθος...

—Τό άπόγευμα οι πρόβες ή άπογευματινή παράσταση, τό θράδυ παράσταση, ύστερα γραμμή στο σπίτι...

—Διασκεδάσεις;

—Καθόλου. Μόνη μου διασκέδαση είναι ό κινηματογράφος.

—Καλά και είπατε κινηματογράφος. Κάποτε έπαιζατε σε μιά ελληνική ταινία.

—Ναι, έκανα μιά χωριατοπούλα. Με έλεγαν τότε «ή δεκαετηρέτης πρωταγωνίστρια...». Πειράγματα συναδέλφων.

—Μιά άλλη πλευρά σας που μένει άγνωστη ακόμη. 'Η αίσθηματική...

—Μηδέν εις τό πλίκιον. Κανένα αίσθημα ακόμη.

—Θαυμαστή;

—Φαντάζομαι ότι θα υπάρχουν. Κάθε γυναίκα που παίζει στο θέατρο, έχει θαυμαστάς... 'Εκδηλώσεις θαυμασμού, έχω είναι αλήθεια συχνά... Και γράμματα μου στέλνουν και λουλούδια και προτάσεις γάμου άκόμα.

—'Αλήθεια, τόν γάμο πως τόν αντιμετώπιζετε;

—Δέν τόν πολυσκέφθηκα ως τώρα. 'Αλλωστε αυτά είναι τυχερά πράγματα. Προς τό παρόν δέν με απασχολεί παρά ή δουλειά μου. Να σάς πω όμως ένα πράγμα. 'Αν καμιά φορά παντρευτώ, ό μόνος μου δρος στον μέλλοντα άντρα μου, θα είναι ότι δέν θα φύγω από τό θέατρο! Τό αγαπώ πολύ τό θέατρο...

—'Απογοητεύσεις επαγγελματικές είχατε;

—Πάρα πολλές. Σχεδόν κάθε μέρα και άπό μιά. 'Ετσι είναι ό ήθοποιός. Πότε νομίζει ότι ό συγγραφέας δέν του έδωσε καλό ρόλο... Πότε θυμώνει γιατί ένας άλλος συνάδελφος κάτι είπε, πότε ήλθενε για την επιτυχία ενός άλλου... 'Ετσι είναι...

Τό βάψιμο είχε τελειώσει. Τά χείλη ήσαν κατακόκκινα, με χρώμα άγάπης και φωτιάς. Στα βλέφαρα είχε μπη λίγο ρίμμηλ, και τό φρύδι είχε διαγραφή με κανονική καμπίλη. 'Η Νίνα ήταν έτοιμη. 'Εκείνη τη στιγμή, μιά φωνή άκούσθηκε άπ' έξω:

—Νίνα, βγαίνεις...

—'Η Νίνα, μ' έχειάρτησε βιαστικά και βγήκε στη σκηνή. 'Ακουσα τό χειροκροτήματα του κοινού που την υπεδέχτο...

Τό πάθημα του κ. Μεμρόδ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΛΕΤ ΝΤΟΛΛΟΥ

Ο κ. Μεμρόδ διευθυντής του οίκου Μεμρόδ και Σια «έργοστάσιον κατασκευής ύφασμάτων» μηχανοερχόταν μέσα στο γραφείο του άνυπόμονος. Την προηγούμενη είχε λάβει από τόν φίλο του Ραπέν που κι αυτός ήταν διευθυντής ενός άλλου εργοστασίου κατασκευής ύφασμάτων, ένα τηλεφώνημα: —'Ακουσε φίλε μου, του είχε πη. 'Εμαθα ξέρεις μιά ιστορία που μπορεί να σ' ενδιαφέρει.

—'Αλήθεια; Για λέγε λοιπόν.

—Πρόκειται για την κόρη σου.

—Την Λωρέττα;

—Ναι. 'Εκανε στη Λέσχη του Τένις με την μεσολάβησή μου, την γνωριμία ενός χαριτωμένου νέου.

—Γιά κύττα! Και τό πρωί που την είδα δέν μου είπε τίποτα!

—'Ω μά δέν ξέρει τίποτα ακόμη ή καυμένη!... Μόνο που ό νέος, προτού προχωρήσει σε τίποτα μ' έρώτησε για την οικονομική σου κατάσταση... Δέν γελάς;

—Ναι! Γελώ. Του λόγου του τί μέρος λόγου είναι.

—'Εν τάξει υπό πᾶσαν έποψιν... 'Αν λοιπόν ή κόρη σου θέλη... δέν έχει παρά να τελειώσει την υπόθεση αυτή άμέσως.

—Καλά, καλά, κατάλαβα. 'Εσύ τί του είπες για μένα;

—Τί του είπα; Τί να του έλεγα! 'Οτι ό οίκος Μεμρόδ και Σια είναι πρώτης τάξεως κ.λ.π. κ.λ.π.

—'Ωραία! Δέν είπες κανένα ψέμμα. Κι' εκείνος τί άπάντησε;

—Μου είπε κατά λέξη τά εξής: «Θά πεισθώ μόνος μου γι' αυτά». Λοιπόν, ξέρεις τί ιδέα μου ήρθε;... 'Οτι υπό μιά οιαδήποτε πρόφαση πρέπει να έπισκεφθώ τό εργοστάσιο και τά γραφεία σου.

—'Ωραία, ωραία, κατάλαβα θά είμαι έτοιμος.

—Πρόσεξε όμως. Διευκόλυνέ του σε όλα, ώστε να καταλάβη άμέσως την οικονομική σου κατάσταση, τά κέρδη σου κ.λ.π.

Ο κ. Μεμρόδ σκεφτόταν όλα αυτά μέσα στο γραφείο του, όταν του άνήγγειλαν τόν κ. Φορμπέν.

—Εισαγάγετε τον άμέσως, διέταξε ό κ. Μεμρόδ.

Στό πρόσωπο του νέου που έμπαινε σε λίγο άνεγνώρισε τόν άνθρωπο που τό είχε περιγράψει ό φίλος του Ραπέν. Προλαβαίνοντας λοιπόν κάθε επιθυμία του έσπευσε να τόν ρωτήσει:

—Θέλετε να έπισκεφθώ τό εργοστάσιο κύριε;

—'Ακριβώς γι' αυτό έρχομαι, είπε ό έπισκέπτης. 'Απορώ όμως πως τό ξέρετε...

—Τί σας νοιάζει!... Έκανε γελώντας ό κ. Μεμρόδ, φθάνει που τό ξέρω.

—Θά άγνοήτε όμως ίσως τους λόγους που με άποχερώνουν να τό κάνω αυτό...

—Καθόλου φίλε μου... Τους ξέρω.

—'Ωραία. 'Ας άρχίσουμε τότε...

—Μάλιστα. Θέλετε ν' άρχίσουμε άπ' έδω;

Ο Μεμρόδ άρχισε να δείχνει στον έπισκέπτη του τις διάφορες εγκαταστάσεις. 'Επισκέφθηκαν ύστερα τό εργοστάσιο σε όλα του τά διαμερίσματα χωρίς να άφίσουν ούτε την παραμικρότερη γωνία.

Θέλοντας ό κ. Μεμρόδ να δείξη στον μέλλοντα γαμπρό του πόσο πλούσιος ήταν και πόσα κέρδιζε, του έκανε διαφόρους ύπολογισμούς, του μίλησε για τά εργατικά που πλήρωνε για τό κόστος των ύφασμάτων, για την τιμή της πωλήσεως, για τό κέρδος, για τις άποθήκες που ήταν γεμάτες και γενικά του έδωσε κάθε πληροφορία.

Ο έπισκέπτης πολύ προσεκτικός στά λόγια του κ. Μεμρόδ σημείωνε από καιρού εις καιρόν αριθμούς στο σημειωματάριό του. Ο κ. Μεμρόδ άν και τό βρήκε λιγάκι άνάρμοστο αυτό, έκανε πώς δέν κατάλαβε. Για να δείξη μάλιστα ότι αυτό δέν τόν είχε πειράξει καθόλου, του έδωσε και άλλες συμπληρωματικές πληροφορίες για την γενική κατάσταση της επιχείρησεως. 'Ετσι μιά ώρα ύστερα από την άφιξή του, ό έπισκέπτης δέν άγνοούσε τίποτα από την οικονομική κατάσταση του εργοστασίου Μεμρόδ και Σια

Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, ό κ. Μεμρόδ ώδήγησε πάλι τόν έπισκέπτη του στο λογιστήριο και τό έδειξε τά λογιστικά βιβλία της επιχείρησεως.

—Κυττάξτε, του είπε. Μέσα σε ξή μόνον μήνες πραγματοποιήσαμε καθαρό κέρδος έκτώ έκατομμυρίων φράγκων. Ο άλλος κούνησε τό κεφάλι του, χωρίς να πη τίποτα.

Ο έπισκέπτης ήταν ήδη έτοιμος να φύγει, όταν ό κ. Μεμρόδ είχε μιά ιδέα: πηγήγειλε να τούς φέρον άνταψυκτικά. Στρώθηκαν λοιπόν μέσα σε δυό άναψυκτικώτατα φωτείγ και ό κ. Μεμρόδ πρόσφερε στον έπισκέπτη του τσιγάρο. 'Αρχισαν να μιλούν πᾶνω σε διάφορα θέματα. Ο έπισκέπτης ήταν ένας θαυμαστικός «κωξέρ». Μίλησαν για τέχνη, ιστορία, φιλολογία...

Τέλος ό έπισκέπτης χωρίς να θέξη καθόλου τό ζήτημα του γάμου του με την κόρη του κ. Μεμρόδ, σηκώθηκε να φύγει.

—Σας ευχαριστώ πάρα πολύ κύριε, είπε στον κ. Μεμρόδ, που μου δώσατε με τόση προθυμία της πληροφορίες που χρειαζόμουν και με διευκολύνετε στο έργο μου... Άβριο σάς περιμένω στο γραφείο μου για να κανονίσωμε τό ποσοστόν του φόρου. 'Ιδού ή κάρτα μου.

—'Εχει καλώς, είπε ό κ. Μεμρόδ, που δέν κατάλαβε καλά τά τελευταία του λόγια.

Οταν ό έπισκέπτης έφυγε, ό κ. Μεμρόδ πήρε την κάρτα του και διάβασε:

Ζ. ΦΟΡΜΠΕΝ

'Επιθεωρητής των άμέσων φόρων.

Τά μάτια του κ. Μεμρόδ θάμπωσαν. 'Εβγαλε μιά φωνή και έπεσε μισολιπόθυμος πάνω στο γραφείο του...

Ολη αυτή ή ιστορία δέν ήταν παρά μιά φάρσα του αντιπάλου του Ραπέν που με τόν τρόπο αυτό τόν είχε κάνει να πη όλα τά μυστικά των κερδών του στον ύπλληλο των φόρων... 'Α! είχε να πληρώσει τώρα τά μαλλοκέφαλά του!...

Λουλούδια στον άνεμο

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Ρ. ΦΙΝΤΟΥΤΣΙΑ

Η περιπέτεια μου συνέβη τό περυσινό καλοκαίρι που οι γυναίκες φορούσαν εκείνα που ή μόδα απέκάλυψε «λουλούδια στον άνεμο». 'Εμένα ή περιπέτεια μου μου απέκάλυψε αυτήν την όνομασία. Μιά βραδυά της σαρκαστικής, διαβάζοντας τις οικονομικές άγγελίες στην έφημερίδα, πρόσεξα αυτήν:

«Δεσποινίς από την έπαρχία, πλούσια και ωραία επιθυμύσα να εύρη την άδελφήν ψυχή, θά έδέχετο να άλληλογραφήσει με νέον ύγιη, μελαχροινό, τιμώτατον, εργατικόν. Σκοπός ιερός».

«Τί φλυαρία! σκέφθηκα. Πώς σπαταλά τά λεφτά της για μιά τέτοια άγγελία!»

Και μου ήρθε μιά διαβολική έμπνευση: να γράψω στην νέα για να την κοροϊδέσω. 'Αν εκείνη ήταν όμορφη κι' έγώ δέν ήμουν παρκατάτω... 'Εκείνη είχε περιουσία, ένώ έγώ δέν είχα. 'Αρκεί όμως να γίνω... Νέος; 'Υγιής; Μελαχροινός; 'Εργατικός; Δέν έχω τό ταίρι μου σ' αυτά. Σκοπός πιθανώς ιερός... τό έπίρρημα «πιθανώς» μου λιγώστευε τις τύψεις.

Η έπιστολή που της έγραψα τό ίδιο θράδυ ήταν ένα άληθινό άριστούργημα. Ο ρωμαντισμός και ή νοσταλγία έπαιξαν τόν σπουδαιότερο ρόλο. 'Αφού την ταχυδρομήσα, έσπευσα στο σπίτι μου και κοιμήθηκα νωρίς - νωρίς για να όνειρευτώ την «άδελφή ψυχή».

Σε λίγες μέρες ή δεσποινίς πιανότανε στο άγκιστρι... 'Απάντησε πως ή έπιστολή μου ήταν ή πιό ελκρινής από όσες είχε πάρει και πρότεινε να γραφόμαστε δυό φορές την εβδομάδα για να γνωριστούμε.

Ετσι άρχισε μιά άλληλογραφία που τόν Αύγουστο ήταν σαν τόν κοιλό στις δόξες της. Δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία: ή άδελφή ψυχή της δεσποινίδος ήμουν έγώ. Μά στην 'Ελεονώρα — έτσι την έλεγαν κι' έμενε σε μιά κάπως μακρυνή έπαρχία — δέν άρκούσε πιά ή ψυχή. 'Ηθελε να δη και πώς ήταν φτιαγμένο τό κορμί μου. Μου πρότεινε να πάω να την βρώ. Να πάω εκεί κάτω; 'Οχι, μιά την άλήθεια Προτιμότερο ήταν ναρθή εκείνη. Της έγραψα πως σοβαρές άσχολίες μ' έμποδίζουν να λείψω άπ' την Ρώμη. 'Αν μπορούσε ναρθή εκείνη θά διέθετα όλόκληρη Κυριακή για να ίκανοποιήσω κάθε επιθυμία της.

Η άπάντηση ήταν ότι ή 'Ελεονώρα θάρχόταν την τελευταία Κυριακή του Αύγουστου και «σε θεοβιά, έλεγε, πως δέν θά μετανόησης. Είμαι ένθουσιώδους ιδιουσγκρασίας και δέν θά σιγικουνετώ την άγάπη μου σ' εκείνον που είναι άξιος της».

Στό σπίτι, ξαναδιαβάζοντας την έπιστολή, πρόσεξα ένα ύστερόγραφο: «Δέν θά σου έναγοράσω, εκτός άν δέν μπόρεσω ναρθώ την ώρισμένη μέρα. Για να

με άναγνωρίσης θά φορώ τουαλέτα «λουλούδια στον άνεμο» σε μαύρο φόντο. Φώναξε «Νόρα!» και θάρθω άμέσως κοντά σου».

«Λουλούδια στον άνεμο». 'Εντεκα μέρες έλειπαν άπ' την τελευταία Κυριακή και δέν συλλογιζόμουν τίποτε άλλο: «Λουλούδια στον άνεμο». Στον δρόμο κύτταξα έπίμονα τις γυναίκες που φορούσαν έμπριμέ φορέματα με λουλούδια — σε βαθμό να με κυττάζουν λοξά οι καθαλιέροι τους. Μιά μέρα στο γραφείο, έπιασα άπ' τό μπράτσο την δακτυλογράφο, ψαχουλεύοντας τά μπουφάν μανίκια της:

—'Αουλούδια στον άνεμο», έ; είπα.

—Παλήνθρωπε! ήταν ή άπάντησή της.



Τό άπόγευμα περάσαμε θείες ώρες μαζί...

Εφθασε τέλος ή πολυπόθητη Κυριακή. Φρεσκοξηρισμένος, λευκοντυμένος, θριασκόμενος στον σιδηροδρομικό σταθμό πολύ πριν της ώρας κι' όταν φάνηκε τό τραϊν, ήμουν κουρασμένος και έννευρισμένος. Σταμάτησα στην έξοδο και τάχασα μονομιάς βλέποντας τό φλόρο πλήθος των ταξιδιωτών που πλημμύρισε την πλατφόρμα του σταθμού. Κι' όλες οι γυναίκες — άκούσαν! — φορούσαν... τί νομίζετε; «Λουλούδια στον άνεμο» σε φόντο λευκό, μαύρο, γαλάζιο... πάντως «λουλούδια στον άνεμο» παντού! Είχα ζαλιστή και με περιέλουσε κρύος ιδρώτας.

Κοντά μου ήταν ένας νέος μελαχροινός, όμορφος. Στάθηκε μπροστά μου. Σε μιά στιγμή, άποσπάρθηκε άπ' τό πλήθος μιά όμορφη κοπέλλα — ντυμένη φυσικά «λουλούδια στον άνεμο» σε φόντο μαύρο — πλησίασε τόν νέο, τόν κύ-

ταξε κατάματα, τόν τύλιξε με τις εύώδεις της:

—'Εσύ είσαι! 'Εσύ! του ψιθύρισε με θερμή, ήδονική φωνή.

—'Εγώ είμαι, βέβαια! παραδέχτηκε εκείνος.

Κι' άνοιξε την άγκαλιά του — μεταξύ αστεϊότητας και κοροϊδεϊας.

Η ταξιδιώτρια όμως δέν φρόντισε να ψυχολογήσει την στάση του: πήρε τόν νέο άπ' τό μπράτσο κι' ένθ' σφιγγόταν άπάνω του, προχώρησε βιαστικά προς την πλατεία. Κεραμίδα! Αυτή θά ήταν σίγουρα ή 'Ελεονώρα! Τό ντύσιμό, ή φωνή, οι τρόποι... πώς να μην τό καταλάβω πριν; 'Ετρεξα να προλάβω τό ζεύγος ξεφωνίζοντας: «Νόρα! Νόρα!» Έίχε όμως έξαφανιστή μέσα στο πλήθος.

Έξ' άλλου... αν δέν ήταν ή 'Ελεονώρα; 'Αν κι' εκείνη έψαχνε να με βρή όλομύναχη κι' άπογοητευμένη στην έξοδο;

Γύρισα πίσω, στην έξοδο, σαν τρελλός: περνούσαν ακόμη μερικοί, χαμογελαστοί, λιγώτερο βιαστικοί. Τά «λουλούδια στον άνεμο» έπαιρναν κι' έδιναν. Με την διαφορά ότι ήσαν σε φόντο μαρρόν και τά φορούσαν ήλικιωμένες κυρίες που γυρνούσαν άπ' τις διακοπές τους. Μάταια τά άπεγνωσμένα βλέμματα μου καρφώνονταν άπάνω σ' αυτές τις τελευταίες. Κι' ένας τρελλός θυμός με κυρίευσε:

—Νόρα! ξεφώνιζε σαν δαιμονισμένος. Νόρα!

Ο κόσμος με κύτταζε και γελούσε κι' ό φύλακας κλείνοντας την πόρτα μπουρμούρισε:

—Θά πέρασε και δέν την είδατε άσφαλώς!

Βγήκα έξω στην πλατεία, προσπαθώντας να ξαναβρώ την ήρεμία μου: ένα φριχτό θάρος πίεζε όμως την ψυχή μου. Όλα λαμποκοπούσαν όλόγυρα στον ήλιο. Οι κηπουροί πότιζαν τό πάρκο της πλατείας. Και ξαφνικά, καθώς περπατούσα άπρόσεκτη, έγινα μούσκεμμα από έναν σωλήνα.

Ποιός να γελούσε κοντά μου με τόσο δροσερό γέλιο; Μιά ξανθούλα με κύτταζε. 'Ηταν χαριτωμένη κι' ό ήλιος γέμιζε χρυσάφι τά ξανθά της μαλλιά.

—Δέν είναι τίποτα, με παρηγόρησε. Κάνει ζέστη και θά στεγνώξετε γρήγορα. Πάμε μαζί στην 'Οστία; Θά φορέσετε τό μαγιό σας και θά στεγνώξη τό κοστούμι σας.

Τά νάλανα μάτια της μου χαμογελούσαν. Πρόσθεσε με κάποια νοσταλγία:

—'Επιθυμώ τόσο πολύ να ξαναδώ την θάλασσα!

—'Ισως κι' εκείνη να ήθελε παρηγοριά σαν κι' έμένα. Και την περίμενε χωρίς βιασύνη.

Πήγαμε πιασμένοι άπ' τό μπράτσο.

Τό άπόγευμα περάσαμε θείες ώρες μαζί. Και τό θράδυ την έγκατέλειψα, ψιθυρίζοντας, μεθυμένος, τό όνομά της:

—Κλαρέττα, Κλαρέττα...

Η πρώτη μου φροντίδα ήταν να κάνω πακέτο όλες τις έπιστολές της αίσθηματικής μου γνωριμίας και να γράψω άπ' έξω: «Λουλούδια στον άνεμο» — άποτυχούσα άπόπειρα.

Και τά έστειλα έπί πιστάσει...

Ρ. ΦΙΝΤΟΥΤΣΙΑ

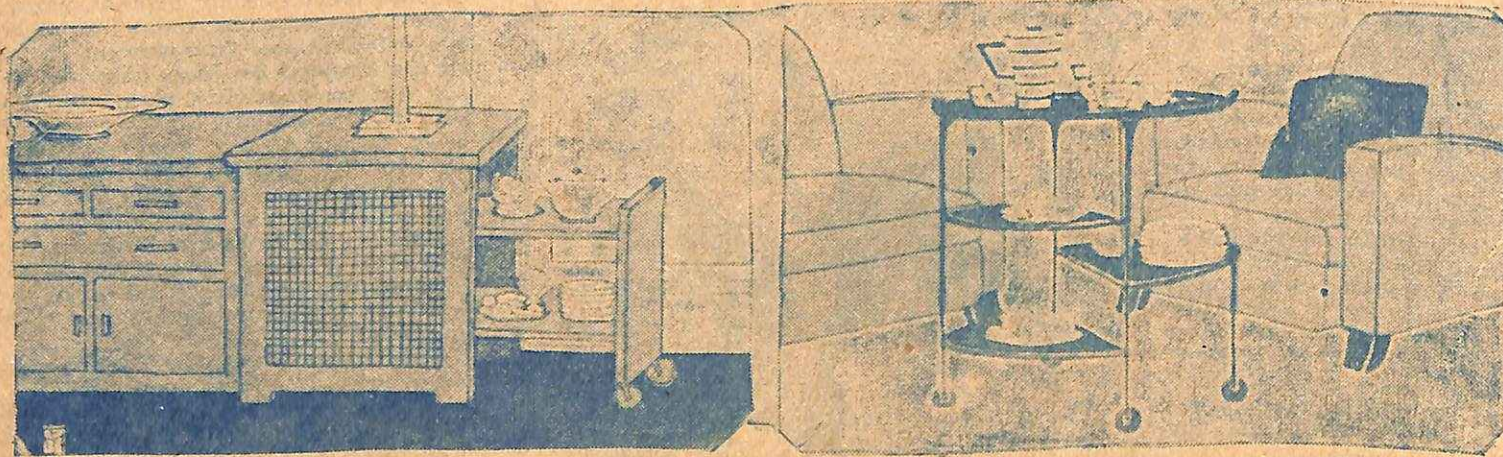
ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΓΑΠΗ

Νομίζω ότι ένα από τα πράγματα που περιπλέκουν τη ζωή μας και μας δημιουργούν διάφορες στενοχώριες είναι η ανικανότητάς μας να παραδεχθούμε τους ανθρώπους όπως πραγματικά είναι.

Και θα έπρεπε ίσως να ομολογήσωμε ότι το γεγονός αυτό προξενεί το μεγαλύτερο κακό στην περίπτωση δυο συζύγων. Η γυναίκα προσπαθεί ν' αλλάξει τον χαρακτήρα του άνδρος της για να τον συμμορφώσει με τις δικές της αντιλήψεις, κι' ο άνδρας δεν παύει να κριτικάρει την γυναίκα του γιατί είναι έτσι κι' όχι αλλιώς. Και ύστερα από αρκετό καιρό, το ανδρόγυνο καταλήγει ή στην έντελλή αδιαφορία, ή στην αιώνια σύγκρουση για το παραμικρό, ή τέλος στο διαζύγιο.

Ο ίδιος λόγος ανοίγει ένα μεγάλο κενό ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά.



Ένα μοντέρνο έπιπλο, χρήσιμο για το σεοβίρισμα του τσαγιού.

Ένα ωραιότατο τραπέζι με όλα τα χρειώδη (σεοβίτσια και βουτήματα) για το σεοβίρισμα του τσαγιού.

Οι γονείς αντί να μελετήσουν αμερόληπτα τον χαρακτήρα του μικρού παιδιού που έχει μία ψυχή άγνωστη ακόμη και μυστηριώδη, έχουν εκ των προτέρων υπ' όψιν τους ένα ιδεώδες με το οποίο πρέπει απαραίτητα να συμμορφωθούν τα παιδιά τους. Και συμβαίνει βέβαια το άγιο-ράκι ή το κοριτσάκι να είναι πολύ διαφορετικά από το υποτιθέμενο πρότυπο, νάχη όμως άλλα προτερήματα που πρέπει να μελετηθούν και να αναπτυχθούν.

Όλοι μας, άλλωστε, δεν προσπαθούμε να διορθώσουμε τα ελαττώματα των φίλων μας, χωρίς να μας ενδιαφέρει για τα δικά μας;

Τότε πρέπει λοιπόν να θαυμάζουμε τυφλά τους φίλους μας και να κλείνουμε τα μάτια στις αδυναμίες και στις αδικίες τους; Θα με ρωτήσετε. Όχι βέβαια. Κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει τέτοιο πράγμα. Όπως βλέπουμε όμως τα ελαττώματα ενός ανθρώπου και τα διακρίνουμε άμεσως έτσι πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν και τα προτερήματά του.

Όταν αγαπά κανείς κάποιον δεν σημαίνει και ότι παραδέχεται με αδιαφορία επιεικεία να φέρεται άσχημα και να υπακούει στα χειρότερα ένστικτά του. Ση-

μαίνει όμως ότι θα εξακολουθήσει να τον αγαπά παρά όλα αυτά και ότι θα προσπαθήσει να τον απομακρύνει από τους πειρασμούς και ότι θα τον υποστηρίξει στην προσπάθειά του να βελτιωθεί, με όλο το τάκτ της τρυφερότητας.

Ο κόσμος δεν θα σωθεί με την άκαμπτη αυστηρότητα, με την κακόβουλη ειρωνεία, με τα παράπονα ή την αδιαφορία. Δεν μπορεί να σωθεί παρά με την αγάπη, που είναι όχι μόνον αποκλειστικός δημιουργός της ζωής αλλά και το αποκλειστικό φάρμακο για τα κακά της ζωής.

Γιατί εκείνο που προξενεί όλα τα κακά, εδώ κάτω, είναι το μίσος, είναι η έλλειψη αγάπης, της αγάπης εκείνης για την οποία ο απόστολος Παύλος είπε:

«Η αγάπη είναι καρτερική. Είναι γεμάτη καλωσύνη. Δεν κυττάζει ποτέ ποιο είναι το συμφέρον της. Όλα τα πιστεύει, όλα τα ελπίζει, όλα τα υπομένει».

ΛΟΓΑ

ανοιχτόχρωμη γαρνιτούρα.

Μερικές κομψές γυναίκες βαστούν κι' ένα μανσόν άσπαστί, φυσικά, με τη γούνα του παλτού ή της κάπας των. Είναι κομψό και χαριτωμένο, αν και κατά τη γνώμη μου λίγο ντεμοντέ. Δεν υπάρχουν σήμερα γυναίκες που «δεν κάνουν τίποτα». Και το μανσόν είναι πολύ περισσότερο το σύμβολο μιας γυναίκας τεμπέλας παρά μιας γυναίκας ευαίσθητης στο κρύο.

Αυτό είναι μία άπλη γνώμη, άλλωστε. Και τίποτα δεν σ' εμποδίζει, κυρίες μου, να φορέσετε ένα μικρό μανσόν από λούτρ, σελο ή βιζόν όταν θα π'τε να έπισκεφθήτε τους συγγενείς σας και τους γνωστούς σας για να τους δείξετε την συμπάθειά σας.

□ □

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Η λέξεις «λατρεία» θα σ'ας κάνη να χαμογελάσετε, κυρία μου, γιατί δεν συ-

Δεν θάταν κάτι πολύ χαριτωμένο για μία νέα γυναίκα ν' αναστηλώσει αυτήν την «λατρεία» του τσαγιού όταν θα καλέση μερικές φίλες στενές που θα είναι εις θέσιν να την εκτιμήσουν;...Θα συγκεντρωθούν τέσσερις ή πέντε (όχι περισσότερες), γύρω από το χαμηλό τραπέζακι, δίπλα σ' ένα κομψό «γκεριντόν», κοντά στη φωτιά. Η οικοδέσποινα θα φροντίσει να έχει συγκεντρώσει επάνω στο «γκεριντόν», το σεοβίτσιο του τσαγιού από πορσελάνη. Μερικά λουλούδια, τριαντάφυλλα κατά προτίμηση, συντελούν πολύ στην γοητεία του διακόσμου... Δεν θα βράσει βέβαια το τσάι στην κουζίνα σε μία συνηθισμένη κατσαρόλα! Θα βάλουν το σιμόν στο σαλόνι, και θα υπολογίσουν με προσοχή την δόση των αρωματικών φύλων για να επιτύχουν όσο το δυνατό περισσότερο άρωμα.

Έχει αποδειχθεί εκ πείρας ότι το νερό της βροχής είναι καλύτερο από το πηγαίο νερό για την κατασκευή του τσαγιού. Πρέπει επίσης να σκεφθούμε να ζεστανώμε την τσαγιέρα πριν να ρίξουμε το βραστό νερό στο τσάι. Η τσαγιέρα αυτή δεν πρέπει να είναι από μέταλλο αλλά από «αργίλλο» δηλαδή από πορσελάνη ή από φαγιάνς. Το τσάι πρέπει να είναι πρώτης ποιότητας.

Έτσι μόνο θα μπορείτε να προσφέρετε στις φίλες σας τσάι, πραγματικά αξίο του ονόματος.

□ □

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Λένε ότι για να διατηρήσετε άνθη μέσα σε βάζα αρκεί να ρίξετε στο νερό του βάζου ένα κομπριμέ κοπρίνης ή ακόμη καλύτερα ένα σκονάκι ασπρίνης. Αυτό τα άναζωογονεί. Άλλος επίσης τρόπος είναι να βουτήξετε την άκρη του κοτσανιού σε βραστό νερό και ύστερα από 5 λεπτά κόβετε αυτή την άκρη και βάζετε τα άνθη σας σε δροσερό νερό.

— Άποφεύγετε το πολύ αλάτι εις τα φαγητά σας, διότι βλάπτει ώριμους όργανισμούς, όπως βλάπτουν και τα διάφορα μπαχαρικά.

— Για να καθαρίσωμε παληές λευκές ή κρέμ δαντέλλες τις βουτούμε σε ζεστή σαπουνάδα και τοποθετούμε το δοχείο σε σιγανή φωτιά. Άφου αργοβράσουν τις στίβουμε, τις ξεβγαζόμε με κρύο νερό, τις γομάρομε έλαφρά και τις βάζομε να στεγνώσουν, καρφώνοντάς τις με καρφίτσες επάνω σε μία καθαρή σανίδα.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Γλυκό δυναμωτικό. — Όλοι βεβαίως γνωρίζετε πόσον θρεπτικής ουσίας έχουν τα ινδιάνικα καρύδια, αλλά δεν θα γνωρίζετε ίσως ότι μπορούν να γίνουν δυναμωτικό περίφημο, το οποίο είναι πολύ ευχάριστο στη γεύση. Γίνεται ακριβώς όπως όλα τα γυριστά γλυκά με μόνη τη διαφορά ότι την ώρα που θα ρίχνετε εις την ζάχαρη τη μαστίχα ή τη σοκολάτα, ρίχνετε το έσωτερικόν του καρυδιού περασμένο από τον συνηθισμένο τριφτη του τυριού.

Από το γλυκό αυτό θα παίρνετε ευχαρίστως δύο κουταλιές κάθε πρωί πριν από τον καφέ σας και θα ιδίτε πόσον θα σ'ας ωφελήσει.

— Άλλο επίσης ευχάριστο φάρμακο είναι να βράσετε σόκα και σταφίδες μαύρες με νερό και να αφήσετε να δέσουν.

Είναι το καλύτερον φάρμακον κατά της δυσκοιλιότητος.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Σας υποσχέθηκα στο περασμένο φύλλο, να σ'ας δώσω συνταγές για τα μαλλιά. Τις συνταγές αυτές πρέπει να τις χρησιμοποιήτε τακτικά και με υπομονή γιατί μόλις μετά τρίμηνον θα έχετε άποτελέσματα, δεδομένου ότι τα μαλλιά πέφτουν επί 75—90 ημέρες από την ημέρα της νεκρώσεώς των, και συνεπώς χρειάζεται η πάροδος του χρονικού τούτου διαστήματος για να αποπέσουν όλες οι τρίχες που είχαν νεκρωθεί προ της έναρξεως της θεραπείας. Υπάρχουν πολλοί που παραπονούνται ότι ενώ έχουν μία εβδομάδα που αρχισαν την θεραπεία, ή τριχόπτωσης συνεχίζεται. Αυτοί πιστεύουν ότι σε τίποτα δεν τους ωφέλησε ή θεραπεία, και την αφήνουν για ν' αρχίσουν άλλη, για να έχουν τα ίδια και με αυτή. Όλα αυτά, είναι από την άγνοια.

Εν τούτοις μόνον όταν δοκιμάσετε μίαν θεραπεία και δήτε ότι μετά τρίμηνον εξακολουθεί η ίδια κατάσταση χωρίς καμιά βελτίωση, πρέπει, αν αμφιβάλλετε, να πάτε σε ειδικό δερματολόγο λατρό. Ατότος αφού σ'ας εξετάσει θα σ'ας δώσει τι χρειάζεται για την θεραπεία της παθήσεώς σας.

Και εν πρώτοις, εμα έχετε πολύ σκληρές τρίχες και δεν στρώνουν στο χτένισμα, τότε πλένετε τα μαλλιά σας δις της εβδομάδος με το έξης φάρμακο: Βράζετε καλά τσάι κίνας, και ρίχνετε μέσα σε 4 ποτήρια τσαϊού σουρωμένου, ένα ποτήρι ροζύμι. Με αυτό το φάρμακο μέσα σε δύο μήνες τα μαλλιά σας θ'αίνι μαλακά.

Όταν θέλετε να πυκνώσουν τα μαλλιά σας μεταχειρίζεσθε κάθε βράδυ την έξης ποιάδα.

Souffre precipité 1,50 gr.
Goudron 1,50 »
Savon noir 0,50 cent.
Baume de Perou 0,50 cent.
Vaseline pure 20 gr.
Άφου τρίψετε καλά με την ποιάδα τις ρίζες, την αφαιρείτε με ένα παλ μάλλινο καλά. Την άλλη βράδυ θα τρίψετε τις ρίζες με την έξης λοσιόν:

Acide acetique 3 gr.
Chlorhydrate de quinine 1 »
Teint. de romarin 35 »
Teint. de jaborandi 35 »
Alcool a 50o 130 »
Ether Sulfurique 25 »

Ένα απλούστερον φάρμακον για την ίδιαν αιτία, που μπορούν να το μεταχειρίζονται και όσοι πάσχουν από ελαχιστή τριχόπτωσης ή για να την προλάβουν, είναι το έξης:



Έσάρπα και καπελλάκι άσπαστί, πλεγμένα με ένα νέο είδος μαλλισού που δίνει την εντύπωση άστρακάν.

Eau distillée de melilot 100 gr.
Eau de cologne 20 »
Carbonate de soude 10 »

Κάθε βράδυ θα τρίβετε τις ρίζες με το φάρμακο αυτό.

Όταν τα μαλλιά σας πέφτουν κατόπιν ασθeneίας λ. χ. τύφου, έλαωδών, φυματιώσεως κτλ. τρίβετε πρωί και βράδυ τις ρίζες μ' ένα από τα δυο κάτωθι φάρμακα:

Alcool 100 gr.
Naptol 10 »
ή με το
Camphre 50 »
Eau de vie 500 »

Αν το δέρμα της κεφαλής σας είναι πολύ ξηρό, χρησιμοποιήτε κάθε βράδυ το κάτωθι φάρμακο, κάνοντας μασάζ.

Huile de ricin 6 gr.
Moelle de boeuf 14 »
Chlorhydr. de quinine 0,25 cent.
Pillocarpine 0,25 »
Acetate de plomb 0,30 »
Teint. de cantharide 0,30 »
Baume de Perou 0,60 »

Τέλος αν το δέρμα της κεφαλής σας είναι πολύ λιπαρό, μασάζ κάθε βράδυ με το έξης φάρμακο:

Liquide ammoniacale 5 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine 1 »
Teint. de romarin 35 »
Rhum 65 »
Alcool a 60o 65 »

Εννοείται ότι εκτός των ανωτέρω, θα κάνετε κάθε είκοσι μέρες λουσίμο κατ'αποσπόμιο, όπως σ'ας έγραψα προμερως σε προηγούμενο μου άρθρο.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. ΛΑΛΛΑΣ

ποικίλες Γκαμπύ ιστορίες Μορλαί

ΠΩΣ Τ' ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕ

Τὰ δίδυμα ἦσαν καταπληκτικῆς ὁμοιότητος, ἀλλὰ ὁ πατέρας τους, ἕνας χορδίστης πιάνων, εἶχε τὸν δικό του τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀνεγνώριζε τὸ καθένα.

Ἐνας φίλος του ποὺ τὸν θαύμαζε, τὸν ρώτησε πῶς κατάφερε νὰ τ' ἀναγνωρίει καὶ κείνος τοῦ ἀπάντησε ὅτι τὸ κατ' ὄψιν μετὰ τὴν τοιμιὰς ποὺ τοὺς ἔδινε.

— Ὑψιστε Θεέ! ἀνεφώνησε ὁ φίλος. Δὲν δάξουν τίς φωνὲς ὅταν τὰ τοιμιὰς;

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ πατέρας. Ἐδῶ ἐγκνέται ὅλο τὸ μυστικό. Πρόσεξε: Αὐτὸς ἐδῶ ὁ κύριος εἶναι... (τοῖμα τὸ μωρὸ καὶ κείνο κλαίει)... ὁ Οὐίλλιαμς. Κλαίει στὸν τόνο σί. Ὁ ἄλλος εἶναι (τὸ τοῖμα καὶ αὐτὸ καὶ κλαίει) ὁ Τζέιμς. Κλαίει μισὴ νότα χαμηλότερα.

■ ■

ΠΡΟΘΥΜΙΑ

Σ' ἕνα προάστειο τοῦ Λονδίνου εἶχε ἀνοίξει μιὰ μεγάλη ἐκθεστὴς ἱστῶν. Μία μέρα στὰ μεγάλα ἀγροτικά διαμερίσματα τῆς ἐκθεστῆς, ἔτρεχε σὰν σαστισμένη μιὰ ἡλικιωμένη χήρα, ἡ ὁποία φαινόταν νὰ εἶχε χάσει τὸ μέρος ὅπου ἤθελε νὰ πάει.

Κάποιος ἀντελήφθη τὴν ἀμηχανία της καὶ προσβυότατος προσεφέρθη νὰ τὴν ἐξηγήσει.

— Τί ἔχετε κυρία; τὴν ρώτησε. Μήπως θέλετε νὰ ὁρῆτε τὸν σταύλο σας;

■ ■

ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΛΑΘΟΣ

Ὁ Μπόμπ καὶ ὁ Τζίμ ἦσαν ἐργάτες καὶ εἶχαν ἀναλάβει νὰ κατεδαφίσουν τὴν μεγάλη καπνοδόχο ἐνὸς ἐργοστασίου.

Πρὶν ἀρχίσουν τὴ δουλειά, ὁ ἐπιστάτης τοὺς ἔταξε ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα ἂν γρημίζαν τὰ τρία πρῶτα μέτρα τῆς καπνοδόχου πρὶν τὸ πᾶρουν μυρωδιὰ οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχές. Καὶ τοῦτο γιατί θὰ τοὺς ὑποχρεώσαν νὰ τοποθετήσουν γύρω στὴν καπνοδόχο σκαλωσιές. Ἐτοί τὰ ἔξοδα τῆς κατεδαφίσεως θὰ ἦσαν πολλὰ καὶ τὸ μεροκάματο τους θὰ λιγώσεναι.

Ἡ δουλειὰ ἀρχισε καὶ τὰ πρῶτα τοῦβλα ἄρχισαν νὰ πέφτουν μὲ πάταγο κάτω στὸ ἔδαφος. Κάποιος ὅμως ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντὰ, ἐνοχλήθηκε ἀπὸ τὸν θόρυβο καὶ ἄρχισε νὰ κἀμ φασαρία.

— Ἄκου Μπόμπ! εἶπε ὁ Τζίμ. Κατέβα κάτω νὰ καθιστήσῃς αὐτὸν τὸν φιλαράκο. Πιάσου τὴν κουβέντα, ὥσπου νὰ γρημίσω πέντε ὡς ἕξι μέτρα. Καὶ κατόπιν ἄς φωνάξῃ ὅσο θέλει.

Πράγματι ὁ Μπόμπ κατέβηκε ἀπὸ τὴν καπνοδόχο καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐξημερώσῃ τὸν ἀνακατωμένο γείτονα.

Ἐξάφνα ὁ Τζίμ ἀκουσε τὸν Μπόμπ νὰ τοῦ φωνάξῃ, καὶ ντυνόμενος κάτω, εἶδε τὸν φίλο του νὰ χειρονομῇ ἄγρια καὶ νὰ τοῦ κἀμ νόημα νὰ κατεβῇ ἀμέσως κάτω.

Ὁ Τζίμ κατέβηκε.

— Τί συμβαίνει, τοῦ ρώτησε.

— Πάμε γρήγορα νὰ φύγουμε, Τζίμ, μὴ μᾶς σπᾶσουν στὸ ξύλο. Κάνανε λάθος στὴν καπνοδόχο! Ἐπρεπε νὰ γρημίσουμε τὴν ἄλλη τοῦ πλανίου ἐργοστασίον!...

ΑΡΙΘΜΗΤΑΙ... ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἡ ἱστορία, ἀναφέρει δέδια, ἀρκετὰ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ὑπῆρξαν μαθηματικὲς ἰδιοφυΐες καὶ ποὺ κατέπληξαν μὲ τοὺς ἀριθμητικοὺς ἄθλους τὸν τὸν κόσμον. Ὁ Ἐρατοσθένης π.χ. ὑπῆρξε τρομερὸς μαθηματικὸς καὶ ὁ Πασκάλ ἀπὸ παιδι ἀκόμη ἔλυνε τὰ δυσκολώτερα προβλήματα μὲ τὴν μεγαλειότερη εὐχέρεια.

Ὑπῆρξαν ἀκόμη καὶ οἱ μεγάλοι ἀριθμομνήμονες ποὺ κατέπληξαν μὲ τὸ τεράστιο ἀριθμητικό, ἄς τὸ ποῦμε, μνημονικό τους.

Ἐκτὸς ὁμως ἀπὸ τὰ γνωστὰ καὶ διάσημα... τέρατα τῶν ἀριθμῶν, ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι ἀριθμητικοὶ—θαύματα, ποὺ ἂν δὲν εἶναι γνωστοὶ στὸ πολὺ κοινὸ δὲν ὑπῆρξαν ὅμως καὶ κατώτεροι τῶν ἄλλων σὲ ἀριθμητικὴ... μαεστρία.

Ἀναφέρουμε παρακάτω μερικὰ ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ ὄντα:

Ἐνα παιδάκι 13 χρονῶν, ἀμόρφωτο σχεδὸν μὲ ἐλαττωματικὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξη, ἀνεκάλυψε ὅτι ἦταν σπάνιος ἀριθμητής. Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ ἐγένε ἀπὸ ἕναν ἐπιθεωρητὴ σ' ἕνα σχολεῖο τοῦ Νόττινχαμ τῆς Ἀγγλίας. Πράγματι, ἐνῷ τὸ παιδάκι αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ κἀμ στὸ χαρτί μιὰ ἀπλουστατὴ πρόσθεση, κατ' ὁρῶναι νὰ λύσῃ μὲ τὸ νοῦ του τὰ δυσκολώτερα προβλήματα. Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν καταπληκτικὴν ἱκανότητά του ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦπε νὰ μετατρέψῃ σὲ πέννες 287 λίρες... Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἐπαίρνε τὴν σωστὴ ἀπάντησιν!

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μοναδικὸ τὸ φαινόμενο αὐτό. Π.χ. ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἕνας γιὰ τρεὶς ἀνακάλυψε σ' ἕνα ἀσυλὸ ἀνιάτων τῆς Νάντης, ἕναν τρελλὸ ὁ ὁποῖος μολοντὶ δὲν ἔξερε νὰ γράψῃ καὶ νὰ διαβάξῃ, μπορούσε νὰ λύσῃ τὰ δυσκολώτερα ἀριθμητικὰ προβλήματα γρήγορα καὶ ἀκριβῶς. Τὸν ρώτησαν πόσα δευτερόλεπτα ἔχουν 39 χρόνια, 3 μῆνες, καὶ 12 ὥρες καὶ ἡ σωστὴ ἀπάντησις δόθηκε σὲ 22 δευτερόλεπτα. Ὅταν δὲ τὸν ρώσαν πῶς ὁρῆκε τὰ δευτερόλεπτα τῶν 39 χρονῶν ἀπάντησε: Ἐξέρω ὅτι τὸ ἔτος ἔχει 31.531.000 δευτερόλεπτα. Πολλαπλασιάσα τὸ 30.000.000 μὲ τὸ 30, καὶ ὅρθια ἐνηνάρισα ἑκατομμύρια. Κατόπιν πολλαπλασίασα τὰ 1.500 δευτερόλεπτα μὲ τὸ 30 καὶ ὅρθια 45.000.000 δευτερόλεπτα. 30.000 δευτερόλεπτα μὲ τὸ 30=900.000 δευτερόλεπτα καὶ 6.000 μὲ τὸ 30=180.000. Πρόσθεσα κατόπιν ὅλα αὐτὰ τὰ ποσὰ τῶν δευτερόλεπτων καὶ ὅρθια ὅτι ἦσαν 946.080.000 δευτερόλεπτα σὲ τριάντα χρόνια.

Ἄλλος καταπληκτικὸς ἀριθμητής, ἦταν ὁ Ἰταλὸς Ἰνάντι, ὁ ὁποῖος ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἐπεδείκνυε τὴν ἱκανότητά του ἀπὸ τὴ σκηπὴ τῶν θεάτρων τῆς Ἰταλίας. Ὅταν ἦταν νέος ἦταν βοσκὸς, δίχως τὴν παραμικρὴ μόρφωση. Μολαταῦτα μπορούσε νὰ λύσῃ συγχρόνως ἕξι προβλήματα!

Ἐπίσης ὁ Γερμανὸς Γράντμαντ ἦταν ἕνας ἀγράμματος ἀνθρώπος. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἦταν δίχως... χέρια καὶ πόδια. Ὡστόσο παρ' ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ σωματικὰ του μειονεκτήματα μπορούσε νὰ λύσῃ μὲ ἀκρίβεια καὶ ταχύτητα καταπληκτικὴ τὰ πλεονέκτημα προβλήματα ποὺ θὰ τοῦ ἐτίθεντο.

Τέλος, ἀναφέρεται καὶ ἕνας ἀββάς, ὁ πατὴρ Ἰερώνυμος, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ πλεονέκτημα φαινόμενα ἀριθμομνημονύνης. Μπορούσατε νὰ τοῦ δώσετε εἰκοσι διαφόρους ἀριθμοὺς μὲ δέκα τὸ ὀλιγώτερο ψηφία τὸν καθένα, καὶ χωρὶς νὰ τοὺς γράψῃ, νὰ τοὺς συγκρατήσῃ στὸ νοῦ του, νὰ κἀμ τὴν πρόσθεση καὶ νὰ σᾶς δώσῃ σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ ἄθροισμα.



TOY JEAN DE LA HIRE

Ὁ Φραντσέσκο γυρίζει πίσω καὶ λέει στὸν Πῶλ καὶ τὴν Λόλα πῶς ὁ δρόμος εἶστον Πῶλ καὶ στὴν Λόλα πῶς ὁ δρόμος εἶχε στὰ πόδια. Βγήκαν ἀπὸ ἕνα στενὸ διάδρομο.

9. (Ἡ συνέχεια)

Λόλα, εἶπε ὁ Πῶλ, ἔχετε τὸ ρολόι σας;

—Ναί.

—Μοῦ τὸ δίνετε;

—Πάρτε το.

Ὁ ντὲ Σιβράκ τὸ κούρδισε, γύρισε τοὺς δείκτες καὶ τοὺς ἔβαλε στὶς δώδεκα. Ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν. Στὶς δώδεκα καὶ τέταρτο ἔφθασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι.

Ἐκεῖ, πᾶτησαν ἀποφασιστικὰ μέσα στὸ ποτάμι χωρὶς νὰ βυθιστοῦν τὰ πόδια τους. Τὸ κίτρινο ὕψος ἦταν χλιαρὸ.

—Τὸ χέρι σας, Λόλα! εἶπε ὁ Σιβράκ. Φραντσέσκο, κάνε ὅπως κι' ἐγώ.

Καὶ παρασύροντας τὴν νέα, προχώρησε ἀπάνω στὸ παράξενο ποτάμι. Ὁ Φραντσέσκο ἀκολουθοῦσε τὴν Λόλα ποὺ κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ χέρι. Ἀμέσως τοὺς παρέσυρε τὸ ρεῦμα καὶ ξεγλύστρησαν κατὰ μήκος τῶν βράχων μὲ ταχύτητα.

Πήγαιναν σὰν νὰ βρῶσκονται ἀπάνω σὲ κανένα κινητὸ πεζοδρόμιο. Εἶχαν τοποθετηθῇ κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀποφασισμένοι νὰ ἀρπάξουν ἀπ' τοὺς βράχους ἂν παρίστατο ἀνάγκη.

Ἐξάφνα, ἀντελήφθησαν πῶς τὸ ξεγλύστρημά τους ἐπιταχύνονταν καὶ πῶς μπόρσταν, σὲ καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρων ἀπόστασιν, τὸ ποτάμι χωριζόταν σὲ δυὸ διακλαδώσεις ποὺ χάνονταν μέσα σὲ δυὸ διαφορετικὲς στοές...

— Ἄς σταματήσουμε, Φραντσέσκο! φώναξε ὁ ντὲ Σιβράκ.

Καὶ τὰ χέρια τους ἀπλώθηκαν γιὰ νὰ διακόψουν τὸν δρόμο τους... Δὲν πρόσεξαν ὅμως ἕναν αἰχμηρὸ βράχο ποὺ προχωροῦσε κατὰ δυὸ μέτρα μέσα στὸ ποτάμι... Πρῶτος ὁ Πῶλ συγκρούστηκε μ' αὐτόν. Τὸ τράνταγμα τὸν ἀνέτρεψε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἀφήσῃ τὸ χέρι τῆς Λόλας, πέφτοντας στὴ μέση τοῦ ρεύματος. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὁ Φραντσέσκο θέλησε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν του... Ἀφῆσε λοιπὸν κι' αὐτὸς τὸ χέρι τῆς Λόλας κι' ὥρμησε πρὸς τὸν νέο. Εἶχαν ὅμως φθάσει στὸ σημεῖο

ποὺ χωριζόταν τὸ ποτάμι. Τὸ ρεῦμα, ταχύτερο, παρέσυρε τοὺς δυὸ ἀνδρες σὲ μιὰ στοὰ ἐνῷ ἡ Λόλα παρασυρότανε στὴν ἄλλη ὀλομόναχη καὶ συγχρόνως φωνάζοντας:

—Πῶλ! Πῶλ! Βοήθεια! Βοήθεια!

Οἱ ἀπελπισμένους κραυγὲς τῆς νέας πάγωσαν ἀπ' τὴν φρίκη τοὺς δυὸ φίλους. —Λόλα! φώναξε ὁ Πῶλ ἀνασηκωνόμενος.

—Ντεμόνιος! βλαστήμησε ὁ Φραντσέσκο. Καὶ θέλησε νὰ ὀρμήσῃ νὰ γυρίσῃ πίσω παλεύοντας ἐναντίον τοῦ ρεύματος γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ χιτῆς νέας. Μάταια ὅμως. Παρασύρθηκε μαζί μὲ τὸν Πῶλ ἀπὸ τὸ ρεῦμα ποὺ γινόταν ὀλοένα καὶ πιὸ ὀρμητικὸ. Βαρειὰ κύματα ἀνέτρεψαν καὶ τοὺς δυὸ ἀνδρες καὶ γιὰ πολλὰ ὥρα κυλοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι, ἀναζητούμενοι, γαντζωνόμενοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, χωριζόμενοι ἀπ' τὰ ρεύματα, καὶ πάλι πλησιάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἐξάφνα, ἕνα ἐκτυλωτικὸ φῶς πρόσβαλε στὰ μάτια τους. Εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πῶς σταματοῦσαν ἀπὸτομα στὸν λιγυγῶδη δρόμο τους κι' ὅταν μπόρεσαν νὰ τὸ διαπιστώσουν, ἀντελήφθησαν πῶς τὸ κύμα, στὸ τρικυμιώδες αὐτὸ μέρος, τοὺς εἶχε ρίξει σὲ μιὰ δχθρὴ σκεπασμένη μὲ κόκκινα λουλούδια.

—Λόλα! φώναξε ὁ Πῶλ μὲ ἀπόγνωση. Πεσμένος μπρούμυτα, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια, ὁ Φραντσέσκο ἔκλαιγε. Ὁ ντὲ Σιβράκ τὸν κύταξε, σαστισμένος, καὶ μόνο τότε κατὰλαβε τὴν φρικτὴ συμφορὰ ποὺ τὸν εἶχε πλῆξει.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΩΣ

Ἐνοίωσε τὸν βαρύτερο σπαραγμὸ. Ἡ Λόλα ἦταν χαμένη. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἐνοίωσε ὅλη τὴν φρίκη ποὺ τοῦ ἐνέπνεε ὁ φλογερὸς καὶ μυστηριώδης πλανήτης κι' ἀνατρίχιασε. Ἐνῶσα ἡ νέα βρισκόταν μαζί τοῦ ἐνός, μπορούσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ, νὰ τὴν προστατέψῃ, νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ, ὁ Πῶλ ντὲ Σιβράκ ἔλειπε. Σὲ πῶς ἔλειπε ἄραγε; Ἰσως σὲ μιὰ ὥς ἐκ θαύματος ἐπιστροφή στὴν γῆ... Μὲ τὴν Λόλα Μεντὲς καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἀγνοο πλανήτη ἀκόμα θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ εὖ.

τυχισμένος...

Τώρα ὅμως ἦταν ἀπελπισμένος. Σωριασμένους χάμω, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς ὥσπου τὸν πήρε ὁ ὕπνος... ἕνας βαθὺς λήθαργος...

Μόλις ξύπνησε ἀκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Φραντσέσκο νὰ λέει:

—Θὰ τὴν ξαναβροῦμε, σενιόρ...

—Πρέπει, Φραντσέσκο...

Κι' ἐξωμολογήθηκε:

—Τὴν ἀγαπῶ, Φραντσέσκο... Τὴν ἀγαπῶ!

—Τόσο τὸ καλλίτερο, κύριε, γιατί θὰ τὴν ἀναζητήσετε μὲ μεγαλύτερη ἐπιμονή; Τώρα, σὰς συμβουλεύω νὰ μὲ μνηστῆτε. Ὅταν ἐσεῖς κοιμᾶσαστε, δοκίμασα τὰ κόκκινα λουλούδια. Δὲν εἶναι εὐχάριστα εἶναι ὅμως θρεπτικά... Θαρρεῖ κανεὶς πῶς τρᾷει... σίδερο!...

Κι' ἐνῷ μιλοῦσε, ὁ Ἰσπανὸς ἔκοβε κόκκινα λουλούδια ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τεράστιες παπαρούνες καὶ τὰ μασοῦσε μὲ δόναμι.

Ὁ Πῶλ ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα του καὶ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ μασοῦσε τὰ σιδηροῦχα ἐκεῖνα καταπότια ποὺ οἱ γιαιτροὶ τῆς Γῆς ὀρίζουν στοὺς ἀναιμικούς...

Σιγά-σιγά καὶ ὑπὸ τὴν ζωογόνο ἐπίδραση τῶν κόκκινων λουλουδιῶν ὁ Πῶλ εἶχε ἀνακτήσει ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του! Σηκώθηκε καὶ πιδόνοντας τὸν σύντροφό του ἀπ' τὸ χέρι, εἶπε:

—Φραντσέσκο, θὰ ξαναβροῦμε τὴν Λόλα!

—Τὸ ἐλπίζω, σενιόρ... Φαντάζομαι πῶς πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ κατεβαίνουμε τὸ ποτάμι. Ἰσως τὸ ρεῦμα ποὺ παρέσυρε τὴν Λόλα νὰ ἐνώνεται πάλι μὲ τὸ ποτάμι, πίσω ἀπ' τὰ βουνά...

—Ἐχεῖς δίκιο. Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ συναντήσουμε μονόποδας. Μᾶς χρειάζεται ἕνα ὀρειοδότη ὄπλο.

—Ἄς προχωρήσουμε ὥς τὸ δάσος γιὰ νὰ κυττάσουμε νὰ σπᾶσουμε κανένα δυὸ κλαδιά νὰ τὰ κάνουμε ρόπαλα... Σπύρτα ἔχω ἀκόμα! Τί ὥρα εἶναι;

Ὁ Πῶλ, βγάζοντας τὸ ρολόι τῆς Λόλας ἀπ' τὴν ζώνη του, σκούπισε ἕνα δάκρυ.

—Ενδεκάμιση, εἶπε.

Ὁ Φραντσέσκο καὶ ὁ Πῶλ βρέθηκαν μὲ δυὸ πηδημάτα στὸ δάσος. Ὁ Ἰσπανὸς μάζεψε μὴ φοῦχτα γκριζὰ φύλλα ποὺ ἦσαν πεσμένα χάμω καὶ τὰ ἀναψε μ' ἕνα σπύρτο. Τὰ φύλλα κόρεσαν. Τότε οἱ δυὸ τοὺς ἔπασσαν δυὸ χοντρά κλαδιά καὶ λείαναν τὴν μιὰ τοὺς ἀκρὴ στὴν φωτιά γιὰ νὰ τὴν κάνουν αἰχμηρή.

Μὲ τὰ ὅπλα τους στὸ ὦμο, κρατώντας γερὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὁ Πῶλ κι' ὁ Φραντσέσκο πῆδαν μέσα στὸ Χρυσὸ-Ποτάμι. Μιμούμενοι τοὺς Ἑρμείους, οἱ δυὸ ἀνδρες χρησιμοποιοῦσαν τὰ ρόπαλά τους

για τιμόνια και έτσι κρατιούνται στο μέσον του ποταμού. Άριστερά τους, έβλεπαν στην όχθη κόκκινο χορτάρι και κόκκινα λουλούδια, απ' αυτά που είχαν φάει. Δεξιά τους, ήταν ψηλά, μαύρα βουνά που οι κορυφές τους χάνονταν μέσα στα πράσινα σύννεφα.

—Ποι διάβολο λοιπόν μένουν οι Έρμειοι; είπε απότομα ο Φραντσέσκο με φωνή που φανέρωνε τη βαθεία του αγωνία...

—Ο Πάωλ ντε Σιβράκ δεν αποκρίθηκε. —Ίσως οι Έρμειοι να έμεναν σε ύπογειες κατοικίες. Ίσως πίσω απ' τα ψηλά βουνά να ήταν απέραντες πόλεις, ποιός ξέρει;

Και το τοπίο ήταν πάντα το ίδιο, εκνευριστικά μονότονο...

Ξαφνικά, καθώς το ποτάμι έκαμνε μιαν απότομη στροφή, τα μονότονα λειβάδια χάθηκαν ανάμεσα σε δυο ψηλούς βράχους σχιστολίθου...

Την στιγμή εκείνη, ο Φραντσέσκο έσφιξε το χέρι του Σιβράκ, ψιθυρίζοντας:

—Οι Έρμειοι!

Σε απόσταση διακοσίων περίπου μέτρων, σ' ένα είδος άμμουδιάς ήταν μαζεμένοι και χειρονομούσαν καμιά εκατοστή μονόποδες.

—Άς μην τους χτυπήσουμε παρά μονάχα αν μας έπιτεθούν, είπε ο Πάωλ. —Μάλιστα, σενιόρ.

Πέρασαν βασιτικά μπροστά απ' τους μονόποδες. Τα τέρατα με τα κόκκινα μάτια άρκέστηκαν να κουνήσουν τις άηδιαστικές προβοσκίδες τους και τα γαμπώνυχα χέρια τους, σφυρίζοντας δαιμονιωδώς.

Ύστερα απ' την άμμουδιά, το ποτάμι έκαμνε μιαν άκομη απότομη στροφή κι' ένα φριχτό, καταπληκτικό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στους δυο άνδρες.

Στις δυο όχθες του ποταμού, φαίνονταν χτισμένες χιλιάδες μικρές πυραμίδες από σχιστόλιθο. Από όλες αυτές τις πυραμίδες έβγαιναν μονόποδες που τοποθετούνταν στην όχθη του ποταμού.

Σε λίγο το πλήθος των Έρμειων πηδούσε μέσα στο ποτάμι. Ήταν μιαν σωστή επιδρομή μαύρων τεράτων.

Μπρός, πίσω, οι μονόποδες όρμουσαν και τα δυο στήθη τους από την άριστερή και δεξιά όχθη πλησίαζαν, περιφίγγονταν σαν κλοιός. Σε λίγο, θα αποτελούσαν μιαν συμπαγή μάζα που θα φυλάκιζε μέσα της τον Πάωλ και τον Φραντσέσκο.

—Φραντσέσκο! δεν πρέπει να πολεμήσουμε, πρέπει να ξεφύγουμε! φώναξε ο Πάωλ. Συλλογίσου την Λόλα...

—Νά ξεφύγουμε! Πώς; Από που;... Δεν μας μένει παρά να πεθάνουμε... αφού σκοτώσουμε πρώτα όσο το δυνατό περισσότερους!...

—Όχι, όχι, Φραντσέσκο! Άκουσέ με!...

—Δεν έχω αντίρρηση, αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ισπανός... διατάξε με μονάχα...

Και καθώς οι πρώτες γραμμές των Έρμειων βρίσκονταν σε απόσταση μερικτών βημάτων, μόλις στριφογύρισε το ροπάλο του σταματώντας έτσι απότομα τους επιτιθεμένους.

—Ο Πάωλ τον μιμήθηκε.

Το στριφογύρισμα του ροπάλου κράτοςε σε απόσταση τους μονόποδες. Ήταν όμως φανερό πώς δεν θα διαρκούσε αυτό το άσπείο πολύ, γιατί αν οι πρώτες γραμμές υποχωρούσαν πρό το κινδύνου, το πλήθος που συνωθούνταν πίσω προχωρούσε, έσπρωχνε, και σε λίγο όλοι μαζί

θα όρμουσαν μπροστά, άκατανίκητα.

—Φραντσέσκο, είπε ο Πάωλ, στριφογυρίζοντας δλοένα το ροπάλο, κύτταξε το βουνό, δεξιά Βλέπεις την χαράδρα που ανοίγεται εκεί άπάνω στον βράχο...

—Ναι.

—Όδηγεί ψηλά...

—Και τι μ' αυτό;

—Έ λοιπόν, πιστεύω πως μ' ένα μονοπήδημα, θα βρεθούμε στην όχθη... Τα τέρατα δεν το περιμένουν αυτό... Άς πηδήξουμε...

—Ο Θεός να μας φυλάξει!... Άς πηδήξουμε!...

Πήδηξαν... Πέρασαν άπάνω απ' το πλήθος που είχε διαβή τον ποταμό κι' έπεσαν ανάμεσα σε δυο πυραμίδες, στο μέσον ενός δμίλου Έρμειών που είχαν τραβηχτή μηχανικά.

Και πάλι πήδηξαν.

Η κοιλάδα άντηχούσε απ' τα φοβερά σφυρίγματα των μονοπόδων που καταδίκωναν τους φυγάδες.

—Ωρισμένως δεν έχουν πλά, είπε ο Φραντσέσκο παίρνοντας φόρα για ένα καινούργιο πήδημα.

—Όχι, εύτυχώς.

Ένω πηδούσαν άκούραστα, άκουγαν τους Έρμειούς πίσω τους. Η απόσταση όμως μεγάλωνε δλοένα και τα σφυρίγματα έξασθενίζαν.

Την στιγμή εκείνη, ο Πάωλ κι' ο Φραντσέσκο είχαν φθάσει άπάνω σ' ένα όροπέδιο.

—Άς ξεκουραστούμε λίγο, είπε ο Πάωλ. Δεν βαστούν πιά τα πόδια μου.

—Έρχονται! Ψιθύρισε ο Φραντσέσκο. Άκούστε!

Άκούγονταν και πάλι σφυρίγματα. Παρά την φριχτή τους κούραση και την θέλησή τους να ξαναβρούν την Λόλα, οι δυο δυστυχισμένοι άρχισαν να τρέχουν, όρμωντας.

Ξαφνικά, ο Φραντσέσκο φώναξε:

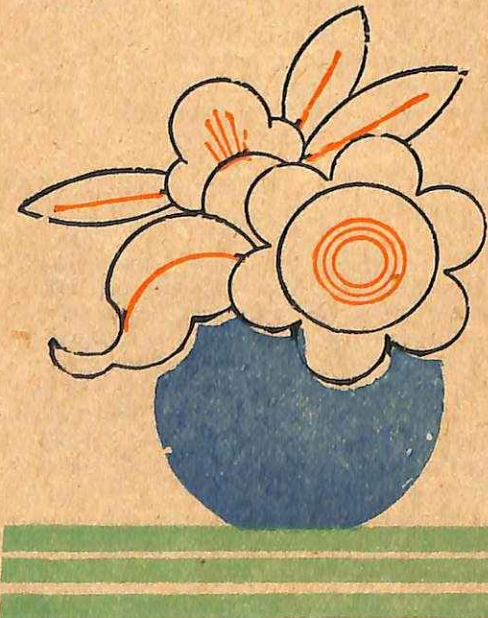
—Σενιόρ!

—Πι τρέχει;

—Κυττάξε άριστερά. Βρέχει άπάνω στο βουνό!

Ο Πάωλ ένοιωσε μιαν καινούργια δύναμη. Είδε κάτι σύννεφα πυκνά, έλαφρά πρασινωπά.

Ξαφνικά ένοιωσαν δροσιά.



—Σενιόρ! Σενιόρ! Νερό είναι!

Κι' ο Φραντσέσκο έδειχνε την παλάμη του που είχε στάξει νερό. Σχεδόν άμέσως άρχισε ένας άληθινός κατακλυσμός.

Ξαπλώθηκαν ανάσκελα, με άνοιχτό στόμα και ρουφούσαν με ήδονη το νερό.

—Γέμισε το παγούρι σου, διέταξε ο Πάωλ τον ύπηρέτη που υπάκουσε.

Σε λίγο, το σύννεφο παρασυστόταν από τον άνεμο.

Άμέσως το άμειλικτο φως κι' η ζέστη αντικατέστησαν την δροσιά και την σκιά.

—Έβλεπαν απ' το Χρυσό Ποτάμι να προχωρή, άπειλητικά, ένας άλλόκοτος όγκος.

—Πάμε να φύγουμε! Είπε ο Πάωλ.

Κι' ώρμησαν προς τα ψηλά βουνά...

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Μιά ώρα τώρα έτρεχαν, όταν ξαφνικά ο Πάωλ ντε Σιβράκ πηδώντας, χτύπησε το πόδι του σ' έναν βράχο και σωριάστηκε κάτω.

Ο Φραντσέσκο του έκανε έντριβή.

—Πρέπει να ξεκουραστήτε, το έειπε Στηριχτήτε σε μένα ώσπου να φθάσουμε ως εκείνο το βράδυ...

Ξαπλωμένος στην σκιά, ο Σιβράκ άκουγε τον σύντροφό του:

—Κοιμήθηκε! Έλεγε ο Φραντσέσκο. Οι Έρμειοι κι' αν μας καταδιώδουν άκόμα, θέλουν μισή ώρα για να φθάσουν ως εδώ. Ός τότε ίσως μπορέσετε να κινητήτε, να τρέξετε. Άλλωστε, δεν είναι άπρόκλητο το βουτό, εύκολα θα το κατεβούμε. Θα κρυφτούμε σε καμιά σπηλιά, στην άντικρυνη πλαγιά, για να χάσουν τα ίχνη μας. Έγώ άγρυπνώ... Δώστε μου το ρολόϊ...

Ο Πάωλ κοιμήθηκε βαρεία βλέποντας στον ύπνο του έφιδλτας στους όποιους πρωταγωνιστούσαν η Λόλα, οι μονόποδες, ο Μπίλντ, ο Μπράντ, η Άκτινοβόλος Σφαίρα...

—Σενιόρ! τον ξύπνησε απότομα ο Φραντσέσκο, έρχονται τα τέρατα. Πάμε να φύγουμε!

Ο Πάωλ σηκώθηκε χωρίς μεγάλη δυσκολία στηρίχτηκε στον ώμο του Φραντσέσκο και με το ροπάλο στο χέρι, άρχισε να τρέχει κούτσα-κούτσα.

Ανέβαιναν κυττάζοντας πίσω τους το πλήθος των Έρμειών.

—Κουράγιο, σενιόρ. Φθάνομε.

Οι Έρμειοι όμως δλοένα και κέρδιζαν έδαφος.

—Κουράγιο, σενιόρ! έπανελάμβανε ο Φραντσέσκο.

Νικημένος όμως, ο Πάωλ σωριάστηκε:

—Φραντσέσκο, είπε, κύτταξε να φύγης με την Λόλα... Όταν βρής, πές της πως ήταν η τελευταία μου σκέψη... Έμένα θα με σκοτώσουν, εσύ όμως κύτταξε να γλυτώσης... Κάνε γρήγορα... Νά πής της Λόλας πως την άγαπάω και πως θα θυσιά-ζα και την ζωή μου γι' αυτήν... Πήγαινε!

Τσακισμένος απ' την κούραση, ο Πάωλ ντε Σιβράκ κόντευε να λιποθυμήσει, όταν ο Φραντσέσκο, ξεβουλώνοντας το παγούρι του, τοβόκωε να πιη λίγο νερό. Ο ύπηρέτης φορτώθηκε τον νέο στην πλάτη του κι' άρχισε να τρέχει.

Τα σφυρίγματα των μονοπόδων είχαν πάψει ν' ακούγονται όταν βρέθηκαν άπάνω σ' ένα βραχώδες όροπέδιο.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὰ μάτια

Υιὰ τρίτη φορά στη ζωή μου βρίσκομαι στην ίδια παράξενη κατάσταση, που δημιουργεί ένα αφάνταστο ψυχικό κενό και προκαλεί μιαν ανυπόφορη μελαγχολία. Βάζω στοιχήμα, πως όλοι οι άντρες βρεθήκαν στην ίδια κατάσταση με μένα. Πώς όλοι κλάψανε μπροστά σε μιαν φωτογραφία, σ' ένα ματσάκι λουλούδια, σ' ένα γράμμα... Πώς όλοι δικαιολόγησαν τα δάκρυά τους μ' έντελώς άστείους ισχυρισμούς, που δεν είχαν καμιά σχέση με την αλήθεια... Πώς όλοι ώρκίστηκαν να μην ξαναγαπήσουν... Πώς όλοι ξαναγάπησαν πιδ έντονα, πιδ δυνατά, πιδ παράφορα... Πώς όλοι περιόρισαν τους όρίοντες της ευτυχίας τους σε δυο μάτια... Πώς όλοι έλάτρευαν και ξενύχτησαν για να ύμνησουν αυτά τα δυο μάτια, άδιόφορο αν ήταν γαλανά, ή μαύρα, ή καστανά...

Θυμάμαι την πρώτη μου έρωτική άπογοήτευση. Πόσο πόνεσα για το χαμό της Άνας —έτσι τη λέγανε. Η γνωριμία μας ήταν πολύ άπλη, άσημαντη μπορεί να πη κανείς, και για μένα και για κείνη. Όφείλω να όμολογήσω, πως εκείνη δεν με προσέξε καθόλου στην άρχή. Δεν μπορώ να πω το ίδιο και για μένα. Την έπρόσεξα πολύ και περισσότερο τα δυο μεγάλα γαλανά της μάτια. Θα καταλαβαίνετε, φυσικά, πως την ξαναείδα—έντελώς τυχαία δήθεν— και πως την εξέλιστα λέγοντάς της όσα μπορεί να πη ένας άντρας σε μιαν γυναίκα που τον έλκει. Έκείνη μ' άκουγε μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησεως. Αυτό μουδωσε θάρρος και της έπρότεινα ένα ραντεβού. Τό δέχτηκε με το ίδιο χαμόγελο. Φανταστήτε τη χαρά μου. Διέκρινα την ευτυχία να πλησιάξη. Το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μέχρι της ημέρας του ραντεβού, το χρησιμοποίησα προσπαθώντας να βρω ώραιες ποιητικές φράσεις.

Άς λένε, ότι θέλουν οι έμπειροι της ζωής. Όλοι μας είμαστε έτοιμοι, στην πρώτη κίνηση, στην πρώτη ματιά, στο πρώτο χαμόγελο μιας γυναίκας, να μεταφέρουμε τον έαυτό μας από την πεζότητα στη ρομαντική έκσταση, να συγκινηθούμε από τα πορφύρα-χρώμα δειλινά, από τις παιγνιδιάρικες φλυαρίες του θραυνού άγεριού, από τον ψιθυρο των δέντρων, από το απαλό μουρουρίσμα της θάλασσας, από το άχρδ φως του φεγγαριού, και να σπαταλήσουμε ώρες και ώρες σκυμμένοι σ' ένα χαρτί που το γεμίζουμε με έμμετρες βλακειές.

Στο ραντεβού ή Άννα ήρθε στην ώρα της. Όλες οι γυναίκες είναι συνεπείς στο πρώτο τους ραντεβού, από περιέργεια κι' από τον ύπολογισμό μιας διασκεδάσεως που τις περιμένει. Κι' ο ύπολογισμός τους αυτός δεν είναι άβάσιμος. Έτσι κι' η Άννα διασκέδασε άρκετά μαζί μου, τόσο, που και στη δεύτερη και στην τρίτη συνάντησή μας δεν άργησε ούτε ένα λεπτό. Έτσι πέρασε λίγος καιρός ευτυχισμένος για μένα, ευχάριστος για την Άννα. Μα και τα πιδ ευχάριστα πράγματα τα θαρρέται κανείς. Γι' αυτό, οι συναντήσεις μας έγιναν άραιότερες, ώσπου έλαβα κι' ένα γράμμα συνηθισμένου τόπου και περιεχομένου, που μου καθιστούσε γνωστή τη διακοπή των σχέσών μας. Τό πήρα, λοιπόν απόφαση. Η Άννα είχε χαθή όριστικά για μένα. Κι' ο πληγωμένος έγωισμός μου μ' άνάγκασε κάποιο βράδυ, ενώπιον πολυμελούς όμηγύρεως, να διατυ-

πώσω φρικτές κατηγορίες εναντίον των γυναικών. Αυτό μ' άνακούφισε κάπως. Μα όχι κι' έντελως. Και έξοπασα γράφοντας ποιήματα που δεν μιλούσαν για τίποτ' άλλο, παρά για δυο γαλανά μάτια που στο γαλάζιο φως τους καθρεφτιζόντουσαν θάλασσες κι' ουρανοί, και που στη γαλανή τους επφάνεια άρμένιζαν τα καράβια των όνειρων μου...

Τα ποιήματά μου αυτά έγιναν άφορη μ' ά γίνω περιζήτητος σε φιλικές συγκεντρώσεις. Κι' οι άντρες εξέλεξαν έμένα που ήξερα να γράφω τόσο ωραία, κι' οι γυναίκες την άγνωστη σ' όλους μουσα μου. Κι' έγώ, κημαρώνοντας ένδομχα για τα έπαινετικά λόγια που άκούγα γύρω μου, έπαιρνα το ήλιθιο ύφος του άνθράπου, που άποφασισμέ-



Κι' ή Μαρία μου άνήγγειλε πως όλα τέλειωσαν μεταξύ μας.

νου να μην ξαναγαπήσω. Τις άπόψεις μου σχετικά μ' αυτό το ζήτημα, τις εξέθεσα λεπτομερέστερα κάποιο βράδυ σ' ένα κορίτσι που φαινόταν να με προσέχη περισσότερο από τους άλλους. Τη λέγανε Νόρα θέλησε να με πείση πως δεν είχα δική για όσα έλεγα κι' ύπεστήριξα. Μπορεί να όγνηκα γελασμένος από μιαν γυναίκα, μ' αυτό δεν έσημανε πως θα συνέβαινε και μ' άλλες το ίδιο. Έγώ δεν ήθελα ν' άκούσω τίποτα. Τα έπιχειρήματά της δεν ήταν παρά ένα ειρηνικό ρυάκι, μπροστά στο χείμαρρο της άγανακτήσεώς μου για το φίλο της. Τό κατάλαβε και σάπασε λυπημένη. Η λύπη της ήταν τόσο χτυπητή, που άβηλα την κύτταξα ώρα πολλή στα μάτια... Πια πρώτη φορά πρόσεξα πως ήταν καστανά. Με κυττούσε κι' ή Νόρα. Και τα μάτια της άρχισαν σιγά-σιγά να φανερώνουν κάποιο μυστικό που έκρυβαν. Όσο για τα δικά μου, δεν έκαναν τίποτ' άλλο από το να διαφεύδουν τα όσα της έλεγα προηγουμένως. Δεν έξέρω ούτε πόση ώρα κυττάζομαστε, ούτε πό-

ση ώρα κράτησε το φίλι μας. Ξέρω μόνο, πως εκείνο το βράδυ ξενύχτησα για να γράψω ένα ποίημα που μιλούσε για δυο δ-λόγλυκα καστανά ματάκια...

Κι' έτσι, άρχισε για μένα μιαν καινούργια περίοδος ευδαιμονίας. Η Νόρα ήταν περήφανη για μένα. Διέδωσε σ' όλους τους φίλους και γνωστούς, που έβλεπαν κατάπληκτοι να μεταβάλλονται τα γαλανά μάτια της μούσας μου σε καστανά, πως εκείνη μου ένέπνεε τα ποιήματα που έγραφα. Κι' αντίκριζε μ' έξαιρετική ευχαρίστηση κι' ικανοποίηση τη ζήλεια των όμοφύλων της, που είχαν την άκράδαντη πεποίθηση, ότι και τα δικά τους μάτια άξιζαν έναν ολονόη-ποτε όμοιοκατάληκτο ύμνο. Όσο για μένα, θεωρούσα πολύ γελοίο τον έαυτό μου που κάποτε συγκινηθήκε κι' έκλαψε για δυο γαλανά μάτια, και βρεθήκα στην ευχάριστη θέση να ανακαλέσω τις εκ μέρους μου διατυπώσες κατηγορίες εις βάρος των γυναικών!

Η Νόρα ήταν πολύ τρυφερή μαζί μου. Κι' έγώ εις άντάλλαγμα της προσέφερα κά-θε τόσο, μαζί με τα χόδια μου και τα φιλιά μου, κι' ένα καινούργιο ποίημα. Μα, είναι γεγονός άναμφισδιήτητο, πως ή ζωή για νάνα ευχάριστη χρειάζεται ποικιλία. Αυτή τη γνώμη τη συμμεριζότανε άπόλυτα ή Νόρα. Κι' έγώ δεν μπορούσα να της προσφέρω τίποτα περισσότερο από τις ταπεινές μου όμοιοκαταληξίες. Και το μοιραίο έφτασε. Εύτυχώς, που ο χωρισμός μας ήταν ηρεμος, άλλωστε θα γινόμαστε ρεζιλί στους θαμνούς του ξαροπολαστίου, που συναντήθαμε για τελευταία φορά. Ένα αντίο, είπωμένο με κάποια πραγματική συγκίνηση, χρησίμεψε για έπίλογο του είδυλίου μας, που άρχισε τόσο παράξενα και τέλειωσε τόσο κοινά...

Κι' έτσι ξανάγινε ο περιζήτητος ποιητής των φιλικών συγκεντρώσεων, με τα μελαγχολικά ποιήματα και την ωραία άπαγγελία, κι' ο φιλόσοφος της ζωής με τις ήλιοειπομένες φιλοσοφίες. Και περιέφερα τα ποιήματά μου, τις φιλοσοφίες μου και το δριμύ κατηγορητήριο εναντίον του γυναικείου φύλου, που με πρώτη ευκαιρία έπανελάμβανα σ' έντονο ύφος. Κι' όσοι μ' άκουγαν, πρόσεχαν τα ποιήματά μου, έμεναν άσυγκίνητοι στις φιλοσοφίες μου, κι' άδιαφορούσαν για τις κατηγορίες μου.

Η κατάσταση αυτή κράτησε άρκετό καιρό. Ο χωρισμός μου από τη Νόρα είχε δημιουργήσει ένα δυσθεώρητο ψυχικό κενό—το ίδιο άκριβώς πούχε δημιουργήσει κι' ο χαμός της Άνας— κι' αίσθανόμουνα τον έαυτό μου να καταποντίζεται και να εξαφανίζεται μέσα σ' αυτό το κενό. Καταλάβαινα, λοιπόν πως μου χρειαζόταν κάτι για να συμπληρώση τα μέχρι της στιγμής άσυμπλήρωτα. Κι' αυτό το κάτι βρεθήκε. Ήταν ένα κορίτσι με μυαλό γυναίκας, ή μάλλον, μιαν γυναίκα με παιδιαστικό σώμα. Κάτι, τέλος πάντων, που άκόμα μέχρι σήμερα δεν μπορεί να ξεκαθαρίσω. Είχε το σκεπτικό, τη χάρη, την τόλμη της νεότητος, και την έν-φύλαξη, τη θαθεία και διαυγή σκέψη, τον ύπολογισμό της γυναίκας. Μα πάνω απ' όλα ήταν όμορφη κι' είχε δυο βελούδινα κα-τάμυρνα μάτια. Τα μάτια της! Πόσο κου-τός ήμουνα που έγραφα ποιήματα για γα-λανά ή για καστανά...

Δεν άργησε να φτάση κάποια νύχτα που άφήσαμε να μιλήσουν οι καρδιές μας. Ζήτησα να μάθω τ' όνομά της. Τη λέγανε Μαρία. Είχε, δηλαδή, ένα από τα περισσότερα κοινά όνόματα. Κι' όμως, έγώ νόμισα, πως εκείνη τη στιγμή πρωτάκουγα αυτό το όνομα. Την άλλη μέρα της έδωσα το πρώτο ποίημα που είχα γράψει γι' αυτήν. Σε μιαν στροφή έλεγα πως ή σκτεινιά των μαύρων ματιών της, έκρυβε περισσότερη γοητεία

και περισσοτερο μυστήριο κι' απ' την σκοτεινιά της χειμωνιάτικης νύχτας. Αυτό την ένθουσίασε κι' έγινε άφορη ν' αλλάξουμε το πρώτο φίλι. Είπαμε κείνο το βράδυ, και τί δεν είπαμε. Όσα όνειρα κι' όσες ελπίδες κρύβουμε κι' οι δυο ζηλότυπα στο βάθος της ψυχής μας, έγιναν κοινά μυστικά. Μου έξηγήσε πως θάταν πολύ ευτυχισμένη αν έπαιρνε τον άντρα που αγαπούσε—δηλαδή μένα. Να παντρευτούμε; Δεν το είχα σκεφτεί. Το καλοσκέφτηκα και βρήκα πως είχε δικηο ή Μαρία. Να δέσης ολοκληρη την ύπολοιπη ζωή σου μ' ένα πρόσωπο αγαπημένο... Αυτό θα πη ευτυχία!... Κι' αυτά που λένε, γλέντια λεφτά, είναι κολοιυία με τη ρήγανη...

Άλλοτε συλλογιζόμουν μ' άποτροπιασμό τα γεράματα. Τώρα που συλλογιζόμουν τον έαυτό μου γέρο στο πλευρό της Μαρίας, τα εύρισκα πολύ συμπαθητικά. Μπορεί να γερνούσαν τα κορμιά μας, μα στις καρδιές μας θάμενε φωλιασμένο για πάντα το σκίρτημα της νεότητος. Και τα τρεμάμενα χείλη μας θάταν πάντα πρόθυμα να πουν ένα τουφερό έρωτόλογο, ενώ τα χέρια μας θα συμπλεκόντουσαν στο πιό απαλό άγκάλιασμα. Δεν θέλει συζήτηση. Προτιμότερο ένα ήρεμο ταξίδι που θα καταλήξει σ' ένα ήρεμο λιμάνι, παρά ένα ταξίδι πολυτάραχο που θα σε φέρη σ' ένα λιμάνι φουρτουνιασμένο κι' έκτεθειμένο σ' όλους τους ανέμους.

Όταν της είπα τις απόψεις μου ή Μαρία χάρηκε σαν παιδί κι' ύπολόγισε σαν γυναίκα. Και τους ύπολογισμούς αυτούς που βγήκαν από το πάνσοφο κι' άχανές γυναικείο μυαλό, μου τους εξέθεσε μ' έναν έντελώς παιδιάστικο τρόπο. Έγώ προσπάθησα αναπτύσσοντας τρομερή εύφραδεια, να την πείσω πως οι ένδοιασμοί της ήταν έντελώς άσθητικοί. Και το κατώρθωσα ολότελα.

Ένας καλός κι' αγαπημένος σύντροφος, ένα σπιτάκι σαν φωλιά, λίγα φτωχά μα κομψά έπιπλα, κι' ένα μικρό εισόδημα που να εξασφαλίζει το καθημερινό. Τι φτηνή ευτυχία! Μα συγχρόνως και τί δυσκολοκατόρθωτη!...

Δεν χρειάζεται φιλοσοφία για να καταλάβη κανείς πως όλες αυτές οι σκέψεις δεν έστρεξαν να εγκαταλείψουν το ψηλό επίπεδο των όνειρων και να πλησιάσουν τα όρια της πραγματικότητας, ίσως, για ν' αποδειχτεί ακόμα μια φορά πως ο γυναικείος ύπολογισμός σ' αυτό του είδους τα ζητήματα βγαίνει πάντα αληθινός. Κι' ή Μαρία με μεγάλη της λύπη—γιατί μ' άγάπησε, κατά την όμολογία της, πάντα—μου άνήγγειλε πως όλα τέλειωσαν μεταξύ μας. Δεν βρήκα τη δύναμη να της άπαντήσω τίποτα. Ήταν τόσο σκληρό, τόσο απροσδόκητο αυτό το τέλος. Ή Μαρία στο πλάι μου έκλειγε σαν παιδί και σκεπτότανε σαν γυναίκα. Πριν φύγη θέλησε να με διαβεβαιώσει πως δεν θάπαυε να με σκέπτεται ποτέ. Κι' ή Μαρία έφυγε και χάθηκε απ' τη ζωή με τον ίδιο γαλήνιο και ειρηνικό τρόπο που είχε έρθει σ' αυτή...

Έγώ, πόνεσα πολύ, έλαψα περισσοτερο, έρχομαι να περιφέρω πάλι στις φιλικές συγκεντρώσεις τα μελαγχολικά και πολύχρωμα ποιήματά μου, τις φτηνές και χυλοειπωμένες φιλοσοφίες μου και τον άτέλειωτο φιλιππικό μου έναντίον των γυναικών, κι' απέφευγα να κυριάζω τις γυναίκες στα μάτια...

Βάζω στοίχημα πως όλοι βρεθήκατε στην ίδια κατάσταση με μένα... Πως όλοι μέναιτε ένστολικά μπροστά σε δυο μάτια... Πως όλοι ξενυχτάτε για να ύμνήσετε αυτά τα δυο μάτια, αδιάφορο αν ήταν γαλανά, ή μαύρα, ή καστανά...

ΓΕΩΡΓΟΣ ΡΕΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ήταν ένοχη ή Κα Λεβαγιάν;

ΜΙΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Ο δικαστές έτυχε πολλές φορές να αντιμετώπισουν στις ποινικές δίκες μεγάλα προβλήματα ψυχολογικά και συνειδησεως. Και δυστυχώς δεν κατώρθωσαν πάντα να λύσουν όπως έπρεπε τα προβλήματα αυτά. Άποτέλεσμα, μια άδικη, μια υπερβολικά άυστηρη κρίση ή καμιά φριχτή δικαστική πλάνη.

Παράδειγμα χαρακτηριστικώτατο και ιστορικό, μέσα σε χίλια τόσα, ή περίπτωση της Κυρίας Λεβαγιάν.

Ή ιστορία έχει γίνει ακριβώς πριν από 125 χρόνια.

Την 1η Ίανουαρίου του 1811 ή κυρία Λεβαγιάν, σύζυγος άνωτέρου αξιωματικού του αυτοκρατορικού στρατού, παρέθετε γεύμα στην πεθερά της και σε κάτι άλλα συγγενικά και φιλικά πρόσωπα. Κατά το πρωτοχρονιάτικο αυτό γεύμα, ή Κα Λεβαγιάν θα δηλητηρίαζε την πεθερά της. Ύπηρεζε μια πολύ κακή μητέρα για τον άνδρα της και μια στρίγγλα πεθερά γι' αυτήν, άφου άρνήθηκε σκληρά να τους βοηθήση οικονομικώς όταν υπέφεραν τρομερά, και έγινε άργότερα αίτια της καταστροφής τους. Έφθασε μάλιστα ή μέγαιρα αυτής της... πεθερικής συνομοταξίας να συκοφαντήσει την Κα Λεβαγιάν στον άνδρα της—τον γιού της—για να τον κάνει να την άφήση. Άπελπισμένη ή δυστυχής, Λεβαγιάν, άπεφάσισε να ξεκάμη την πεθερά της ρίχνοντας άρσενικό στο κρασί της. Έτσι θα κληρονομούσαν και την περιουσία της και θα έσώζοντο από την τελειωτική καταστροφή.

Ή πεθερά της, όμως, είχε έγκαίρως πληροφορηθεί τα σχέδιά της από τους υπηρέτες της νύφης της, στους όποιους

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Νέοι ποιηταί

Κάθε χαρά και κάθε πόνος γλυστρά απ' την πέννα μας σε στίχο κάθε καύμος, θλιμμένος τόνος κάθε χαρά, σε πλάνον ήχο...

Κλαίμε μαζί με την καρδιά μας κρυφά το σούρουπο ή το βράδυ κι' έχουμε στα χειρόγραφα μας δυο δάκρυα πάντα για σημάδι...

Κι' είν' ή χαρά μας πανηγύρι—Θέ μου, τι ξέρρενο μεθισι μέσ' στις σελίδες, για χατήρι κάποιου μας πόνου που έχει οβύσει...

Κι' έτσι θα κλαίμε ή θα γελάμε πάντα, όπου πιά θάρρουν τα χιόνια και κουρασμένα θα μιλάμε για τα τρελλά της νεότητος χρόνια...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

είχε καταφύγει εκείνη για να την βοηθήσουν, και είδοποίησε την άστυνομία, που θάπανε επ' αυτοφώρω την δηλητηρίαστρια ακριβώς στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι.

Το σχέδιο είχε σκαρωθεί από την τρομερή πεθερά ως έξης: οι υπηρέτες της νύφης της, δωροδοκούμενοι τώρα απ' την πεθερά θα ύποκρίνονταν πως δέχονται να βοηθήσουν την κυρία τους στα δολοφονικά της σχέδια, θα την παρώτρυναν μάλιστα σ' αυτά, και έτσι, ή δηλητηρίαστρια θα συνελαμβάνετο την ώρα που ή πεθερά, άνυποπτη, δήθεν, θα έφερνε το ποτήρι του κρασιού με το άρσενικό στα χείλη της.

Την τελευταία, όμως, σχεδόν, στιγμή, ή παρ' όλγιο δηλητηρίαστρια μετανοεί και ζητά να πάρη πίσω το άρσενικό που είχε δώσει του υπηρέτη της. Αυτός άρνεύται να της το δώσει και, βαλμένος όπως ήταν από την πεθερά που ήθελε να εκδικηθεί: να έξωθήση με κάθε τρόπο την νύφη στο έγκλημα, την προτρέπει να μη δειλιάση, γιατί πρέπει να σκοτώση την κακιά γυναίκα, αν ήθελε να σώση τον έαυτό της και τον άνδρα της απ' την καταστροφή που τους περίμενε.

Ή κ. Λεβαγιάν τον έκλιπαρεί—μα και ο «συνένοχος» δεν μεταπείθετο—ήταν άνένδοτος.

Το αποτέλεσμα ήταν να συλληφθ ή Κα Λεβαγιάν «ως άποπειραθείσα να δηλητηριάση τη πεθερά της». Μαζί της φυλακίζεται ως συνένοχος και ο άντρας της. Ο δυστυχισμένος, όμως, αυτός αυτοκτονεί από την άπελπία του στην φυλακή του, αφήνοντας ένα σημείωμα στο όποιο έλεγε ότι ή γυναίκα του—όπως κι' αυτός έλλοιπε—ήταν άθωα και ότι άδικα την συνέλαβαν.

Ή Κα Λεβαγιάν, χήρα πιά, δικάζεται, άλλ' άθωώνεται από τους ένόρκους πανηγυρικώς.

Ή μέγαιρα, όμως, πεθερά την καταδιώκει άμείλικτα και κατορθώνει ν' άκουρωθή ή άθωωτική άπόφαση και να ξαναγίνη ή δική. Αυτή την φορά ή «δηλητηρίαστρια» καταδικάζεται σε μακροχρόνια φυλάκιση.

Μετά τρία, όμως, χρόνια, στις 30 Μαρτίου 1814, έπωφελουμένη απ' την σύγχυση που έπηκολούθηκε την είσοδο των συμμάχων στρατευμάτων στο Παρίσι, το σκάζει απ' τη φυλακή του Άγίου Λαζάρου και χάνεται.

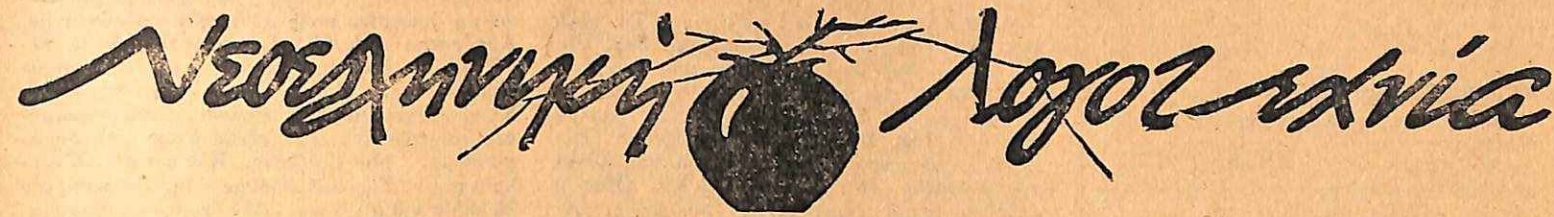
Κανείς δεν έπεχείρησε να την καταδιώξη και να την ξαναβρή.

Αυτή είναι ή ιστορία της Κας Λεβαγιάν, της τραγικής χήρας.

Προβάλλει τώρα το έρώτημα: ήταν ή όχι ένοχη ή γυναίκα αυτή με το να σκέφθηκε και να σχεδίασε μια δολοφονία την όποια όμως μετανοημένη δεν έξετέλεσε;

Τι θα έκαναν τα σημερινά δικαστήρια αν τους τύχαινε μια παρόμοια περίπτωση, με όλες τις λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας;

ΛΕΩΝ ΤΡΕΪ.



Σ' ΑΓΑΠΩ

Δεν είναι ψέμμα: σ' αγαπώ.

Μ' αν σου το πώ

με μιās τὰ όνειράτα θά σβύσουν
και στην καρδιά μου θε να κλείσουν
θλιβό σκοπό.

Γι' αυτό κι' άπόψε θά σου πώ:

δεν σ' αγαπώ.

Κι' αν τύχη δάκρυα φλογισμένα
νοιώσω στα μάτια μου για σένα
δεν θά ντραπώ...

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

□ □

ΟΤΑΝ ΝΥΧΤΩΝΗ...

Την ώρα που ο ήλιος κρύβεται πίσω απ' τις ψηλές κορυφές των βουνών παραχωλικό σούρουπο. Την ώρα που όλη ή φύση έτοιμάζεται να τυλιχθ ή μέσα στο πένθιμο πέπλο της νύχτας και τα άστρα προβάλλουν ένα—ένα με βίαση. Την ώρα που κουρασμένα απ' το τρελλό φτερούγισμα ζητούν ξεκούραση στα πυκνά φύλλα των δένδρων τα πουλάκια, και το κύμα σιγοψιθυρίζει το αιώνιο έρωτικό τραγούδι του στο μυρωμένο άκρογιάλι, κι' ο ζευγάς κουρασμένος γυρίζει στην φτωχή του καλύβα. Την ώρα αυτή ένα μολβένιο βάρος πιέζει την καρδιά μου και θέλω να κλάψω!...

Να κλάψω για το κάθε τι που έχει χαθ ή απ' την ζωή μου όπως ή μέρα χάνεται άφηνοντας πίσω της την μαυροφόρα νύχτα.

Να κλάψω για τα νεκρά όνειρά μου που δεν πρόφθασαν να ίδουν το φως της ήμέρας και πέθαναν αντικρύζοντας την άθλιότητα και την ψευτιά του κόσμου.

Να κλάψω για την χαμένη μου χαρά που δεν πρόφθασε να διώξη της καρδιάς μου τον πόνο, και για την χαμένη μου έλπίδα ότι μια μέρα θα ξανάρθη. Να κλάψω για την ευτυχία που ποτέ δεν θα άγγιξη την θλιμμένη ζωή μου και για το χαμένο ιδανικό μου που ποτέ δεν θα βρής της πραγματοποίησης τον δρόμο. Να κλάψω για κάθε τι ψεύτικο και ταπεινό που περιβάλλει την πονεμένη μου ύπαρξη και την κρατά σφιχτά δεμένη με της ζωής αυτής της άσχημια.

Κι' έξαγνισμένη απ' της σκληρής άπελπίας τὰ δάκρυα να φύγω απ' τη ζωή που τόσο με πίκρανε. Να φύγω μακριά, πολύ μακριά, εκεί που δεν ύπάρχει ψευτιά και κακία, και μόνη να ζήσω ανάμεσα στα νεκρά μου όνειρα...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ

Είναι κι' εδω μια χώρα των Κυκλάπων...
δεν θάβρω πάλι μια θερμή γωνιά...
Άκούω την βοή τους και θα λύσω
γοργά το καραβιο μου τα σχοινιά.
Είναι κι' εδω ή χώρα των Κυκλάπων.

Των Λωτοφάγων δεν ύπάρχει ή πόλη
να κλείσουν τις πληγές μου οι λαοί:
ή δυστυχία όπου κι' αν πιάς σε βρίσκει:
κι' ή άρρωστη λαχτάρα ή σβυστή.
Των Λωτοφάγων δεν ύπάρχει ή πόλη...

Ένα άσυλο έπόθησα του κάκου.

Ω Κίρκη, σε ποθώ, που είσαι σύ
το μάγο σου ν' άκούσω το τραγούδι
και να καθίσω στ' όρηο του νησι!

Ένα άσυλο έπόθησα του κάκου...

□ □

Ή Χάρυβδη μονάχα μας προσμένει...
Στο σούρουπο, θλιμμένοι ναυαγοί,
που λάμνομε σκυφτοί και κουρασμένοι
κάποιες ζωής χαμένης νοσταλγοί,
το ξέρω: κάποια Χάρυβδη προσμένει!...

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

□ □

ΣΑΝ ΒΑΡΕΘΗ...

Και τώρα καλή μου, που κακή μοίρα μας χώρισε και ζής μακριά με κάποιον άλλο, μη με ξεχνάς ολότελα. Δεν πιστεύω ή καρδιά σου να ησιμνήση την άγάπη μου... Γρήγορα θα βαρεθής μια άγκαλιά που άδελα σ' έρριχες ολότελα. Δεν πιστεύω πω κρύα απ' την ταφόπετρα! Τώρα είσαι ακόμη μεθυμένη από τα πλούτη του, άργότερα όμως σαν ής τη φτώχεια της καρδιάς του... σκέψου λίγο και μένα.

Γύρισε το ήμερολόγιό σου σε κείνες τις γραμμές που χαράξαμε σαν ή άγάπη μας μεσουρανούσε. Διάβασε για τους δρκους μας. Θα βρής και μαραμένους λεμοναμούς που τους είχα βάλει εκεί. Και τότε θα νοιώσης πως ή άγάπη μας αυτή που συντρίφθηκε πάνω στον βράχο του μοιραίου δεν πέθανε ολότελα. Κάπου κεί σε μια γωνιά της καρδιάς σου είναι ναρκωμένη και κάποτε θα ξαναζήση. Πόσο καιρό θα μείνης μακριά μου; Για πάντα; Δεν θα μπορέσης. Κάπια μέρα θα βαρεθής, θα μισήσης, ή μάσκα της ύποκρισίας που φορείς, βαρεία θα πέση. Τότε θ' ίδης την παλιά άγάπη π' άργοπέθαινε, σαν χλωμό τριαντάφυλλο πνιγμένο στα δάκρυα, να ξαναζή. Θα νοσταλγήσης τα παλιά. Θα πονέσης για μένα.

Δέσποινα σαν βαρεθής μη διατάσης. Ή άγκαλιά μου σε προσμένει άνοιχτή να σε σφίξη ξανά. Τα χείλη μου στεγνά διψούν για φιλιά σου και τα ρεμβά μάτια μου ζητούν να καθρεφτιστούν μες στις θάλασσες των γαλανών δικών σου... Τη θλίψη του χωρισμού θα την σκεπάση ή χαρά του έρχομού και θα σ' αγαπήσω τότε πιο πολύ. Έλα!!!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΩΝΟΣ

ΘΛΙΨΗ

Χειμώνας δυνατός μας έχει κλείσει
και συμφορά,
στέρησε πιά της ευτυχίας ή βρύση
με τη χαρά...

Πικρά οι καρδιές μας στα σκοτάδια κλαί...

σπαραχτικά,

στα όνειρά μας μοιρολόι λένε

τα μαγικά.

ΡΕΑΣ ΡΙΔΗΣ

□ □

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Έξω, άργη, βαρεία πέφτ' ή νύχτα του χειμώνα, άπόψε, και στους δρόμους της πολιτείας άκατάπαυτο σέρνεται το βορραίο σκίος...

κρύο, πόσος φόβος! Στ' ουρανό το βελοόδο εκκλίσαν τα χρυσά των βλέφαρα τ' άπειρ' άστέρια. Και τα πουλιά κυνηγημένα κρύφθηκαν στις φυλλωσιές των δέντρων, π' ακόμα να τα γδύση ο άνεμος. Κανένας διαβάτης πουμενά... Μόνο τα ηλεκτρικά άγρυπνούν στις ψηλές κολώνες, μα κι' εκείνα τόσο σκυθρωπά.

□ □

Χειμώνιασε, καλή μου... Άκου στο κατώφλι μας το θρήνο της βροχής, που σπαράζει, ίδες πίσω απ' το θολό μας τζάμι, πόσο πένθιμη απλώνεται ή φύση. Στο μπαλκόνι, θάσπασαν τα λεπτοκλάδα της φτέρης και της όρτένας τζιάς, θα μείδησαν ένα—ένα τα πέταλα των μπουγαρινών, της βιολέττας, του κρίνου...

□ □

Καθσ' ακόμα στη μικρή, στη γνώριμη τούτη καμαρούλα. Που θα πιάς, σά θα βγής έξω απ' την πόρτα, για το ταξίδι, που νοσταλγείς; Το βράδυ δεν θ' άφήση να βγής το δρόμο του όνείρου σου, κανένα φως έλπίδας δε θ' άναψη—σαν κερί, σά σπίθα, σά λαμπάδα—για να σ' οδηγήση στην πόλη του παραμυθιο. Όσο κι' αν έπιμείνης, γρήγορα θα κουρασθής και θα γείρης να ξεποσάσης, όχι για να γαληνέψης, μα για ν' απομείνης σε κάποιαν άκρη, χωρίς κανενός το δάκρυ, το χάδι, τη ζέστα. Έδω μέσα, ζεσταίνει το δωμάτιο ή φλόγα της άγάπης μου κι' ή θερμής της θά σου φέρη τόση χαρά, τόση άνακούφιση. Με το γλυκό νανούρισμα μου, θα κοιμηθής, σαν ξεγνοιαστή παιδούλα, και δεν θα νοιώθης διόλου την ψυχρή πνοή του χειμώνα... Αύριο, όταν θ' άνατείλ η πρώτη άνοιξιάτικη χαλαυγή, ως φύγης θά σ' άφήσω κι' εγώ γά βγής την ευτυχία, που θές!

ΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρχῆ 15, Ἀθῆναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος »	» 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Διρ. 1.—
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Μεταξύ μας

Χριστίαν Χ. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Τὸ διήγημά σας ποὺ πρωτόλειο ἀκόμη. Στεγνὰ γραμμένο σὰν σχολικὴ ἐκθεση. Ἡ διεύθυνση τοῦ κ. Κωστή Παλαμά εἶναι:

Ἀντώνη Κ. Ζάβαλην. Ἐγκρίνονται οἱ «Σκιὲς τῶν περασμένων». Εἶναι ὁμῶς ἐπηρεασμένες ἀπὸ ἓνα σχετικὸ ποίημα τοῦ Καβάφη. Οἱ «δρόμοι» ἔχουν καλὰ μόνο τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα. Τὰ ἄλλα κατώτερα. Νάντιαν Ν. Τὸ γράψιμό σας ἀνόμοιο. Μερικὲς φράσεις ποὺ καλογραμμένες, ἄλλες πάλι μέτριες. Πάντως δείχνει ὅτι ἔ-

χετε ταλέντο. Στείλτε μας κάτι πὺδ προσεγμένο. Ἐλπίζομε νὰ εἶναι δημοσιεύσιμο. Τασοῦλαν Ἰεροκλέους. Τὸ πεζὸ σας κατώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενόν σας. Πολὺ κοινό. Διὰ τὸ ζήτημα ποὺ μᾶς γράφετε, περάστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας 9—10 π.μ. ἢ 3—4 π.μ. Φ. Σαλαμίνας. Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτό. Διαβάστε Ἑλληνικὰς πεζογράφους. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Πάριν Φουξήν. Οὔτε ἡ διάρθρωσις μᾶς ικανοποίησε δυστυχῶς. Ἀφῆστε καλλίτερα αὐτὸ τὸ θέμα μὰ ποὺ δὲν τὸ ἐπιτύχετε καὶ τώρα. Φώτιον Σταθόπουλον. Ὁχι ἐπιτυχημένο τὸ πεζὸ σας. Πολλὰ ἀπλοϊκὰ, πολλὰ παιδιαστικά γραμμένο. Νάγιαν. Λίγο ἀσυνάρτητο τὸ πεζὸ σας. Ἐχει μερικὲς φράσεις καλογραμμένες ἀλλὰ στὸ σύνολον ὑστερεῖ. Στέλιον Βασιλείου. Καλλίτερο τὸ «Χριστὸς γεννᾶται» μὰ παρακάτω. Περιμένουμε τίποτε ἄλλο. Μελιχώρ. Σὰς ἔχομε ἀπαντήσει ἤδη. Ὁ κ. Ι. σὰς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ρέναν, Μαρίαν. Ἀλέκον. Ἰωάννην κλπ. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἀνδρέαν Ζαπάντην. Ἐγκρίνονται τὰ «Χαμένα Ὀνερα» καὶ θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴ σειρά τους. Γεώργιον Φωκᾶν. Δυστυχῶς μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσωμε τὸ διήγημά σας διότι δὲν εἶναι καθόλου καλὰ γραμμένο. Σὰς εὐχαριστοῦμε θερμῶτα γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ας. Πς. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Πολλὸ ἐξεζητημένο τὸ ποίημά σας. Γράφετε πὺδ ἀπλᾶ. Β. Γκᾶνᾶν. Λίγο κουραστικὲς οἱ φράσεις τοῦ «Τριπύχου». Πολλὸ σχολιοτενεῖς. Καὶ στὸ πρῶτο μέρος πολλὲς κοινοτοπίες. Για τίς εὐχές σας εὐχαριστοῦμε πολὺ. Φιφίκαν Συμεωνίδου. Μᾶς ἤρθε παράκαιρα τὸ πεζὸ σας. Στείλτε μας τίποτε ἄλλο πὺδ προσεχτικὰ γραμμένο. Μὴν προχειρογράφετε. Προτιμότερον λιγότερα καὶ καλλίτερα. Κώσταν Ἀντωνίου. Ἐχει μὴν δύο φράσεις καλὰς, στὸ σύνολο ὁμῶς ὑστερεῖ. Εὐχαριστοῦμε. Βήτα-Θήτα. Μέτριο τὸ ποίημά σας. Διαβάστε ποίηση. Μ. Κ. Καλούτσικο. Τὸ «Δὲν εἶσαι». Ἐγκρίνεται. Α. Δ. Γ. Ἀ-

νεπιτυχὴ τὰ ποιήματά σας. Ὑστεροῦν καὶ στὸ μέτρο καὶ στὴ ρίμα. Θάταν προτιμότερο νὰ μὴ γράφετε, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον. Λυπόμαστε ποὺ θὰ σὰς στενοχωρήσωμε λίγο, ἀλλὰ συμμορφωνόμεστε μετὰ τὴν παράκλησίν σας. Βαγγέλην Νικολαΐδην. Ἐχει μερικὲς φράσεις καλογραμμένες τὸ πεζὸ σας, δὲν εἶναι ὁμῶς καὶ δημοσιεύσιμο. Μὴ βιάζεστε. Κώσταν Χαλκιορῆν. Σὰς ἀπαντήσαμε ἤδη. Σταῦρον Ἀλεξανδρίδην. Δὲν γράφετε ἄσχημα. Ἐχει ὁμῶς πολλὴ φλυαρία τὸ πεζὸ σας, πολλὰς περιγραφὰς. Στείλτε μας τίποτε ἄλλο, προσέχοντας κυρίως νὰ εἶναι τὸ θέμα πρωτότυπο. Νυφοῦλαν Μαυρικᾶν. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς «Εβδομάδος» εἶναι διακόσια (200) δραχμαὶ προπληρωτέα. Μεταγχολικὸν. Δὲν θυμόμαστε πὰς ἐμεῖς ἐκείνη τὴν ἀπάντησιν. Παραμένει, ξεχασμένη. Καὶ τὸ τελευταῖόν σας δὲν μᾶς ικανοποίησε δυστυχῶς. Τὸ θέμα του, πολλὴ περιγραφικὴ, πολλὴ δυσκολόγραφτο. Περιμένουμε τίποτε πὺδ ἀπλὸ, πὺδ σύντομο. Θάνον Ζωντανιαν. Χαρήκαμε ποὺ μᾶς θυμηθήκατε πάλι. Καλὴ ἡ «Ἀπόγνωσις». Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά της. Ρ. Ρ. Ρ. Τὸ σημείωμά σας μᾶς ἤρθε παράκαιρα δυστυχῶς. Ἐχομε ὁμῶς γράφει ἀρκετὰς φορὰς πάνω στὸ ἴδιον θέμα. Βασίλην Ἀνδρεάδην. Πολλὸ ἀφέλές, πολλὴ παιδιαστικὴ τὸ πεζὸ σας. Ὁλῶστε νὰ διαβάσετε ἀρκετὸν καιρὸ, προτοῦ ἐπιχειρήσετε νὰ ξαναγράψετε. Ντόρις. Κοινὰ καὶ χιλιοεισμένα πράγματα. Ἀέραν. Καθόλου καλὸ τὸ ποίημά σας «Λιβάδι». Τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ μόνος σας.

Σ' ἓνα ὀλοπράσινο λιβάδι
βόσκουν κασιόκια ἓνα κοπάδι
καὶ ὁ καλὸς βοσκὸς μετὰ τὴν φλογέρα
ἤχους γλυκοῦς γεμίζει τὸν αἶρα.

Ἐνας σκύλος ξαπλωμένος
εἶν' ὁ φίλος τοῦ ποιμένου
ὅλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀπ' τὴ φύση
ἔχουν τὸ λιβάδι κοσμίσει.

Καὶ σεῖς μπορείτε νὰ ἐμφεληθῆτε. Τὰ μαύρα στιγμάτα καὶ ἡ διάφορες ἀκαθαρσίες θὰ ἐξαφανισθοῦν γρήγορα ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας. Ἐνα νεανικὸ, λεῖο καὶ ὀλοκάθαρο δερμα θὰ εἶναι ἡ ἀνταμοιβή σας. Μόνον σὰς συνιστῶμεν χρῆσι ταμπητικῆ. Εἰς φιαλίδια τῶν δρχ. 35.- (τσάντας), 55.-, 90.- καὶ 175.- ● Ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέρα συνειθίζετε μὴν κρέμα λευκὴ, ὅχι λιπαρά, τότε μεταχειρισθῆτε ἀδυστάκτως τὴν κρέμα Trisena τοῦ Scherk. Εἰς σωληνάρια τῶν δρχ. 35.- καὶ 50.- Ἐπίσης εἰς βάζα τῶν δρχ. 70.- καὶ 125.- ● Γενικός Ἀντίποιος Π. Ι. Μαγκριώτης Ἐρμού Νίκης 10 • Τηλέφ. 25-739

SCHERK



Scherk
Face
Lotion

(Ἀρσενικὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μου γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλοπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου τῆς πλεῶς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Δίδα Κικίην.— Σὰς ἀπαντῶ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς διότι δὲν γράφω ποτὲ ἰδιαιτέρως. Ὑποθέτω, ἀγαπητὴ φίλη, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς αἰσθάνεται γιὰ σὰς μὴ ἀπλὴ φιλία, μὰ συμπάθεια κάποια τρυφερότητα ἴσως, τίποτα ὁμῶς περισσότερο γιὰτὶ ἂν ἦταν πραγματικὰ ἐρωτευμένος ἀσφαλὲς θὰ σὰς ἐξεδήλωνε τὸ αἰσθημὰ του σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Γι' αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται σωστὸ νὰ δεσμεύετε τὴν τύχη σας δίνοντας περισσότερη σημασία ἀπ' ὅσην πρέπει στὸ αἰσθημὰ αὐτό. Ἴσως ὁμῶς θάπρεπε νὰ κάνετε μὴ τελευταία ἀπόπειρα, ἀφήνοντάς τον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπιθυμία τῶν οἰκείων σας νὰ σὰς ὀρραβωνιάσουν μ' ἓνα ἄλλον, γιὰ νὰ δῆτε τί στάσιν θὰ τηρήσῃ ἐκεῖνος.

Ἀγιάτρευτὴ πληγὴ. Ἡ ἀποκατάστασις θὰ εἶναι πλήρης σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, ἀρκεῖ ἡ σιγερὰ νὰ γίνῃ ἀπὸ εἰδικόν. Εἶναι μὴ πολὺ λεπτὴ αἰσθητικὴ ἐγγεῖρησις ποὺ θέλει προσοχὴ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸλυτα. Μὴν ἐμπιστευθῆτε σὲ ἄπειρα χέρι καὶ σὲ φαρμακοποιὸς γιὰτὶ τότε θὰ φανερωθῇ τὸ μυστικόν σας. Ἐκείνοι ποὺ μοῦ γράφετε κάνουν προχειροδουλεῖες, χω-

ρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Διὰ νὰ εἰσθε ἀπολύτως βεβαία περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἀπευθυνθῆτε στὸν κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—7½) μετὰ τὸν ὅποιον καὶ θὰ συνεννοηθῆτε. Πάντως ἡ σιγερὰ γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐπιτυχὴς πρέπει νὰ γίνῃ τοῦλάχιστον πρὸς μὴνός, διότι ὅταν γίνῃ τὴν προτεραιὰν κατὰ 99 τοὺς ἑκατὸν ἀποτυχάνει, προκαλεῖται δὲ ἐπὶ πλέον καὶ δευτεροπαθὴς μόλυνσις, ποὺ θὰ σὰς προδώσῃ. Νὰ πῆτε τοῦ κ. Λαδᾶ τὸ ψευδώνυμόν σας καὶ νὰ ἦσθε ἀπολύτως ἥσυχος γιὰ τὴν εὐνοϊκὴ ἐκβασιν.

Πονεμένη φυματικὴ. Πολλὴ συγκινηθῆκα μικρούλα μου μετὰ τὸ θερμὸ γράμμα σου. Ὁ πόνος σου εἶναι μεγάλος, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς μεγαλειότερος. Μὴ ἀπελπίζεσαι καὶ ὅλα θὰ σοῦ περάσουν. Εἶναι μὴ κακὴ περιπέτεια ποὺ θὰ ξεχασθῇ. Ἡ τριχοπτοσί σου ὀφείλεται στὴν σκληρὴ ἀρρώστια σου. Γιὰ νὰ τονωθῶν τὰ μαλλιά σου νὰ τρίβεις τὶς ρίζες τῶν καθημερινῶς πρὸς καὶ δρᾶν μετὰ κάποιο φάρμακο, ἀλλὰ μ' ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ θὰ πυκνωθῶν.

Camphre 50 gr.
Eau de vie 500 »

Γιὰ κρέμα γράψε μοῦ ἂν τὸ δερμα σου εἶναι χλιαρὸ ἢ ξηρό.

Μαραμένη Νόρμα. Καὶ οἱ δύο ἐσωτερικὲς παθήσεις ποὺ ἔχετε συντελοῦν στὴν ξηρότητα, στὴν ὁποίαν πάλιν, ὀφείλονται οἱ οὐτίδες κ.τ.λ. Ὡστε γιὰ μὲν τὴν δυσκολιό-αὐτὰ τὰ φύλλα θὰ βάψετε δέκα κάθε βράδυ τῆρα θὰ παίρνετε follicule de sené. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ φύλλα θὰ βάψετε δέκα κάθε βράδυ

σ' ἓνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ κρῖο νερό. Τὸ πρῶν ἀφοῦ ἀναταράξετε καὶ σουρώσετε τὸ κρῖο νερό θὰ τὸ πιῆτε. Για τὴν ἀνεπάρκεια πρέπει συνεχῶς νὰ πάρετε 5 κουτιὰ Tabl. Hogival τῶν 300 u.s. Ἐνα καθ' ἡμέραν, μετὰ τὴν σιγερὰν κατὰ τὶς ἡμέρας τῶν ἐμ-μηνίων. Κατόπιν θὰ μοῦ γράψετε πάλι. Για τὸ πρόσωπο ν' ἀποφεύγετε τὰ κρῖα νερά καὶ τὸ σαποῦνι, νὰ πλύνεσθε μόνον μετὰ χλιαρὸ νερό. Ἀπὸ φορὰς τὴν ἐβδομάδα ὁσπερὰδὶ αὐτοῦ καὶ μετὰ δέκα λεπτά, καθάρι-σμα μετὰ σαμπάνι καὶ ξηρὸ νερό. Κρέμα τὴν λιπαρὰν μορφήν τῆς Χαρέμ. (Σταδίου 13 Ἀθῆ-τος). Αὐτὴν θὰ χρησιμοποιήτε ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ἀγριοιολούλουδο Ἡράκλειον. Ἐφ' ὅσον ἔχετε λιπαρὸ δερμα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μεταχειρίζεσθε ζεστὰς κομπρέσ-σες, βαζελίνη, λανολίνη ποὺ ἔχει ἡ συνταγὴ τοῦ γιαιοτροῦ σας. Θὰ λιπαρῇ περισσότερον τὸ πρόσωπο καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ σπυρί-θα θὰ βγαίνουν πὺδ πολλὰ, ἄς ἀφήσωμε δὲ ποὺ θὰ κάνετε καὶ τρίχωμα. Πᾶψτε πρὸς τὸ παρὸν κάθε καλλυντικόν, ἀποφεύγετε τὰ ζεστά νερά καὶ τὸ σαποῦνι. Πρῶν καὶ βράδυ μετὰ τὸ συνθητισμένο πλύσιμο, περνάτε μ' ἓνα σαμπάνι τὸ πρόσωπο μετὰ λίγο πρόσφατο καὶ ἀραιωτάτο χλιαρὸ χαμομηλόνερο. Ἀμα στεγνώσῃ μ' ἓνα σαμπάνι δουτημένο στὴν κάτωθι λουσίαν νὰ περνάτε νὰ τὴν μεταχειρί-ζεστε κατ' ἀρχὰς ἀραιωμένη, δηλαδὴ ἓνα τέ-ταρτο οὐλοπότηρου λουσίαν καὶ τρία τέταρτα νεροῦ. Κάθε 5 ἡμέρας νὰ τὴν πυκνώνετε ὅ-τως ὥστε ἐπάνω στὸν μῆνα νὰ τὴν μεταχει-

ΜΗΝΥΤΡΟ



Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ μισροπωλεία
Τὸ κυτίον δρχ. 15
• ἰσολόγισον • 30

Προφυλακθεῖτε
ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὸ κρῖο
μετὰ τὴν κρέμα NIVEA

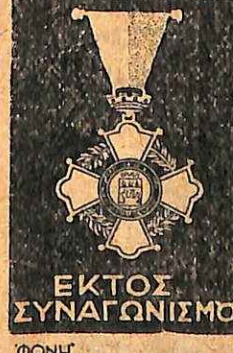
Κατὰ τὰς καταιγίδας, βροχὰς καὶ χιονοθύελλας, τὸ δερμα σας σκάζει καὶ γίνεται ἄγριον· συνεπῶς ἔχει ἀνάγκην καταλ-λήλου προφυλάξεως.

Τρίβετε ἐλαφρῶς μετὰ κρέμα NIVEA τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας καθ' ἑκάστην ἑσπέραν καὶ τὸ πρῶν πρὸς τὸν αἶρα.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγω τοῦ ὅτι περιέχει EUCERIT, ἡ ὁποία συνδυάζεται μετὰ τὸ δερμα, ἀπορροφᾶται εὐκόλως καὶ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς ἰστούς τοῦ δερματος χωρὶς νὰ ἀφί-νη λιπαρὰν γυαλάδα.

Ἡ κρέμα NIVEA τρέφει καὶ δυναμώνει τὸ δερμα μέχρι τῶν βαθυτάτων στρωμάτων του καὶ τὸ διατηρεῖ ἰσχυρόν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ.

ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ



ΕΚΤΟΣ
ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΕΜΙΕΣ DE BEAUTE
Μ^ας ΚΕΤΤΥ, εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνή Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων (τῆς Ἐφημερίδος Ὑγιεινῆς) ἐβρα-δεύθησαν καὶ πάλιν, διὰ Χρυσοῦ Μεταλλίου καὶ ἐ-κρίθησαν συγχρόνως, με-ταξύ τῶσων ἄλλων, ὡς Ἀ-συναγωνίστα (hors concours) χάρις εἰς τὴν ἀνγόνητά των. Ἀθῆναι. Ἐρμού 35 Τηλέφ. 22-088.



ΧΡΥΣΟΥΝ
ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Γυναικεῖα καὶ Ἀνδρικά πολυτελεῖας

Κομψότης — Στερεότης Ἡγυημένη

Τὰ τελευταῖα Modèles

Θὰ τὰ βρῆτε γωνία

Ἀκαδημίας καὶ Θεμιστοκλέους

ΤΟ ΕΚΑΕΚΤΟΝ

ρίξεσθε αυτούσια.
 Alcohol camphré 30 gr.
 Teint. de benjoin 15 »
 Eau de cologne 60 »
 Πρὸ τῆς πούδρας, θὰ βάξετε πρὸς τὸ πα-
 ρὸν τὴν ἑξῆς λοσιόν:
 Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
 Teint. de benjoin 5 »
 Glycerine 2,50 »

Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα ἀσπράδι αὐτοῦ καὶ μετὰ ἓνα τέταρτο θὰ τὸ ἀφαιρῆτε με-
 βαμδάκι καὶ ζεστό νερό. Μετὰ 45 ἡμέρες
 ξαναγράψτε μου.

Μόνα ν. Λίξαν. Στοιχίζει δρ. 100 τις
 ὁποῖες καὶ ἀποστέλλετε στὸν ἴδιον. Καὶ τὸ
 progynon εἶναι καλὸ, ἀλλὰ τὸ Hogival ἔχει
 περισσότερες μονάδες τιλοποιημένες γι'
 αὐτὸ εἶναι κατὰ πολὺ συντελεστικώτερο
 στὴν περίπτωσή σας. Ὅποσδήποτε ἅμα τὰ
 τελειώσετε καὶ δὲν ἔχει ρεγουλαρισθῇ ἀπό-
 λυτα ἢ κατὰστασις, τότε ἐξακολουθεῖτε με-
 Hogival.

Ι. Γ. Ι. Μ. 50. Τὸ οἰνόπνευμα ἐν συνδυα-
 σμῷ μετὰ τὰ ἄλλα φάρμακα δὲν κάνει κακό,
 διαφορετικὰ δὲν θὰ σᾶς τὸ ἐδίδα. Γιὰ τις
 ρυτίδες ποὺ γράφετε μὴν ἐλπίζετε ὅτι θὰ
 ἐπιτύχετε μεγάλα πράγματα. Μεταχειρίζεσθε
 μίαν ἀπὸ τις συνταγὰς ποὺ μοῦ γράφετε,
 μόνον διὰ νὰ μὴ χειροτερεύουν. Ἐξαφάνι-
 σις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνη μετὰ κανέναν
 τρόπο. Ὅποιος σᾶς τὸ ὑποσχέθῃ θὰ σᾶς γελά-
 σῃ. Δυστυχῶς πολλοὶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς
 ἐξυπηρετήσω καλλίτερα.

Η. Σ. Μ. Ἐφ' ὅσον εἴσθε πτωχὴ κοπέ-
 λα, ὅπως μοῦ γράφετε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
 σᾶς στείλῃ ὅλα τὰ καλλυντικὰ ὁ κ. Λαδάς,
 ἀλλὰ μόνον μιὰ ἀπεστερωμένη κρέμα ποὺ
 θὰ βάξετε στὸ πρόσωπον. Καὶ ἀφοῦ ἐπιθυ-
 μεῖτε νὰ τὰ προμηθευθῆτε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ
 τὸν κ. Λαδά, στείλτε του δρ. 150 καὶ θὰ
 σᾶς στείλῃ τὴν καλλυντικὴν κρέμαν μαζί με
 τὴν σχετικὴ κούρα καθὼς καὶ τις συνταγὰς
 ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε μόνη σας στὸ σπίτι.

ΛΟΡΑ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Dea
 ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ
ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἐξεδόθη εἰς 7ην ἔκδοσιν συμ-
 πληρωθεῖσα μετὰ πλείστας νέας συν-
 ταγὰς Μαγειρικῆς καὶ ζαχαρο-
 πλαστικῆς, καὶ πλουτισθεῖσα μετὰ
 πληθώραν χρωματιστῶν πινάκων
 καὶ νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπω-
 λεῖα πολυτελῶς δεμένη δραχ. 180.



Ἑλληνικὴ Ἀνακαλύψις ἑνὸς Καθηγητοῦ Διὰ τὴν Ὑπαιότητα

Εἶναι εὐκόλῳ τῶρα νὰ ἀσπρίσετε
 καὶ ἀνανεώσετε τις γηρασμένες καὶ
 μαραμμένες ἐπιδερμίδες. Ἡ ἐπιστὴμη
 ἀνακάλυψε ἕνα ζωτικὸν ἀνανεωτι-
 κὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.
 Ὅταν τὸ κάνετε νὰ εἰσδύσῃ εἰς
 τοὺς ἰστούς διὰ δονητικῆς κινήσεως,
 αἱ ρυτίδες χάνονται, οἱ διεσταλμέ-
 νοι πόροι, τὰ μαύρα στίγματα καὶ
 ἄλλαι ἀτέλειαι τοῦ προσώπου ἐξα-
 φανίζονται. Τὸ ζωτικὸν καὶ ἀνανε-
 ωτικὸν αὐτὸ στοιχεῖον, παραγόμε-
 νον ἀπὸ νέα ζῶα, περιέχεται μόνον
 ἐντὸς τῆς νέας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ.
 Τὰ καλλωπιστικὰ καὶ τονωτικὰ τῆς
 ἀποτελέσματα δίδουν εἰς τὴν ἐπι-
 δερμίδα λάμψιν ὑγείας καὶ νεότη-
 τος, προερχομένην ἀπὸ τοῖς ὑπο-
 δοχείοις ἰστούς καὶ ἡ ὁποία ἐπὶ τῇ
 ζεῖ τὸ ἀσχημότερο πρόσωπο μετὰ ὑπέ-

ροχον ὠραιότητα.

Μεταχειριζομένη τὴν κρέμα ΤΟ-
 ΚΑΛΟΝ, τριπλὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα,
 χρώματος ρόζ, τὸ ἴπτον προτοῦ
 κοιμηθῆτε. Τέλει καὶ ἀνανεώνει
 τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον.
 Μεταχειριζομένη τὴν Κρέμα ΤΟΚΑ-
 ΛΟΝ τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώ-
 ματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρά) τὸ πρωῒ.
 Εἶναι λευκαντικὴ καὶ σμηκτικὴ, δρο-
 σίζει τὸ πρόσωπό σας γιὰ ὅλη τὴν
 ἡμέρα καὶ κάνει τὴν πούδρα νὰ κρα-
 τᾷ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ
 κατάσταση τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ
 τοῦ χρώματός σας θὰ μὲντε ἐκπλη-
 κτος καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν
 ἐκπλήρωσιν τῶν προσδοκίῶν σας.
 Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-
 ΚΟΣ, Πρεξίτελους 42, Ἀθήναι.

PULMOPHILOS

Ἀριθμὸς ἐγκρίσεως Ὑπουργείου Υγιεινῆς 130986 · 16 · 11 · 1934

Εἰδικὸν διὰ νοσήματα
 ΒΡΟΓΧΩΝ & ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

Ἰσχυρὸν θεραπευτικὸν Ἄριστον
 ἀναμεταλλωτικόν, ἀποχρεμπτι-
 κόν. Κατασταλτικὸν τοῦ βηχός.
 Ὑπερτονωτικόν. Ἐναντιοῖται τὴν
 ὁρεξίν. Καταρρίπτει τὸν πυρετόν.
 Ἄριστον ἀποτεινάνητικόν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία Ἀντιπρ. Τζούρος ΚΑΡΡΑΣ
 Πλατεῖα Ὑπερσούρων ἀριθ 9, Ἀθήναι Τηλεφ. 23·605

ΠΟΥΛΜΟΦΙΛΟΣ

**ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
 ΙΑΤΡΟΥ**

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος»
 δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀ-
 πευθνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μετὰ τὴν
 σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρὸν», οἰανδή-
 ποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστα-
 τος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς
 ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀνα-
 γνῶσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρην δι'
 ἐπιστολῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἱατρὸν,
 δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν διὰ συ-
 στημένης ἐπιστολῆς, ἐσωκλείοντες καὶ
 δρ. 50. Εἰς τὸ ἱατρεῖον του, Ἀγίου Δη-
 μητρίου 14 πλησίον Ψυρῆς, δέχεται καθ'
 ἑκάστην ἡλὴν Κυριακῆς 5—7 μ. μ.

Ἄννα Καρενίνα. Γιὰ νὰ ἀλλάγητε
 τῆς αὐτῆς τῆς καταστάσεως ποὺ πραγματι-
 εῖ εἶναι ἀνιάρθρην εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκολουθῆ-
 τε ὠριμένην θεραπεία.

Ἰον). Θὰ ἀποφύγετε τὰ κρέατα ὅσο καὶ
 οἰνόπνευματώδη ποτὰ. 2ον). Θὰ προτιμᾷ-
 τὰ χόρτα καὶ τὸ ψάρι, λίγα ὀσπρία,
 ῥοῦτα ὅσα θέλετε. 3ον). Μιὰ φορὰ τὴν ἑ-
 δομάδα θὰ παίρνετε 20 γραμμάρια ἀγγλικὸ
 λάτι. Ἐπειτα θὰ θράσετε μέσα σ' ἕνα δο-
 εῖ μὴ ὁκὰ νερό στὸ ὅποιο θὰ ρίξετε ἑκα-
 τὶ δράμα πίτουρο. Ἀφοῦ θράσουν αὐτὰ
 ἀλὰ τότε θὰ ἀδειάσετε τὸ ὅλο ὅπως εἶναι
 στὸ σ' ἕνα ἄλλο πλατὺ δοχεῖο καὶ θὰ κάνε-
 τε ἐδρὸλουν. Μετὰ τὸ λουτρὸ αὐτὸ θὰ βά-
 τε ἀπὸ τὴν κάτωθι ἀλοιφή.

Pommade adrénostyptique
 Midy Tabl. No. 1

Πρέπει ὅμως νάχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ
 ζήτημα τοῦ στομάχου παίζει τὸν σπουδαιό-
 τερον ρόλο στὴ προκειμένη περίπτωσιν.

Κάρελ Μάρξ Πειραιεύς. Πρέπει
 νάχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ κατάστασις αὐ-
 τῇ θὰ χειροτερεύῃ μετὰ τὸν καιρὸ ἐφ' ὅσον ἐ-
 ξακολουθεῖ νὰ αὐξάνῃ τὸ βάρος τοῦ σώματός
 σας. Στὴν περίπτωσή σας δὲν ὀφείλει καθό-
 λου τὸ πάχος, γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ
 φροντίσετε νὰ ἀδυνατίσετε λίγο, ὅχι βέ-
 βαια ἐφαρμόζοντας τελείαν νηστείαν ἀλλὰ
 ἀποφεύγοντας τὰ λιπαρά, τὰ ἀμυλώδη κα-
 θὼς καὶ τὰ πολλὰ ὑγρά. Ἐπίσης καλὸν εἶ-
 ναι νὰ κάμετε καὶ λίγη σωματικὴ γυμναστι-
 κή, ἰδίως τὸ πρωῒ. Τώρα δὲ γιὰ λίγο χρο-
 νικὸ διδάσκημα καλὸν εἶναι νὰ παίρνετε ἕνα
 κομπριμέ Ὑποχιδίνης Σπίγγελ ἕνα τέταρτο
 πρὸ. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο τὸ ζήτημα εἶναι λί-

γο δύσκολο ἵσως τὸν ὀφελήσῃ ἂν πᾶς
 Progynon Schering tabl. τῶν 1000 μον-
 δων σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν ποὺ ἀναγρ-
 φεῖ τὸ φάρμακον.

Λάμ. Δυστυχῶς μοῦ εἶναι τελείως ἀδύ-
 νατο νὰ χαρακτηρίσω τὴν πάθησιν μετὰ ὅ-
 λίγα ποὺ μοῦ γράφετε. Ἀλλ' ὅσοι τὸ ζήτη-
 μα αὐτὸ χρειάζεται μᾶλλον ἀντικειμενικὴν ἐ-
 ξέτασιν γιὰ νὰ μὴ ἐξέσῃ κανεὶς νὰ κάμῃ ἀ-
 σφαλὴ διάγνωσιν. Γι' αὐτὸ ἡ μόνη συμ-
 βουλή ποὺ σᾶς δίνω εἶναι νὰ καταφύγετε πρὸς
 ἱατρὸν ποὺ ἀφοῦ σὲ ἐξετάσῃ θὰ σᾶς δώσῃ
 τὴν κατάλληλον θεραπεία.

Ὁρμ. Κηφισσιάν. Πολλὲς φο-
 ρὲς αἰτία τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι πά-
 θησις τῆς μήτης. Ἐφ' ὅσον ὅμως, ὅπως ὁ-
 υλολογεῖτε καὶ μόνη σας ὅταν ἐπισκοπᾶτε στὴν
 ἑλλάδα δὲν εἶχτε αὐτὲς τις ἐνοχλήσεις ἵ-
 σως ὀφείλεται ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία στὴν ἐ-
 πίδραση τοῦ ὑγροῦ κλίματος στὸ ὅποιον



10000 ἄτομα εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐδοκί-
 μασαν καὶ συνιστοῦν τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το καὶ σεις. Εἶναι ἐξαιρετὸ. Δια-
 λύει τὰ λίπη, φρεσκάει τὸν ὁργανισμόν καὶ
 σᾶς χαρίζει δυνάμεις γιὰ τὴν ζωὴν σας.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

Κυρίες μου

Εἶδατε τὴν νέαν μας
PERMANANT;

Ποτὲ καμιά ἀπὸ ὅσες ἔχε-
 τε καμμεῖ εἰς τὴν αὐτὴν δὲν θὰ
 εἶχε τὴν ἐπιτυχίαν ποὺ ἔχουν
 αὐτὲς ποὺ κάμμετε ὀλίγη
 ἐπιμελομένη μετὰ τὴν ἐνδοκί-
 ασίαν, δὲν θὰ πωλεῖσθε καὶ
 δεῖτε αἱ ἴδιαι ὅτι ἡ μαλλιά
 σας εἶναι

PERMANANT

Θὰ εἶναι ποτὶ ὠραιόλερα
 ἀπὸ τὰ τυδικὰ

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΝ 37 ΣΤΟΑ Δ' ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

Πωλοῦνται
 εἰς τὰ
 Φαρμακεία
 Ἀντιπρ. Τζούρος
 ΚΑΡΡΑΣ
 Ἀθήναι

ζητε. Γι' αυτό καλόν είναι να μεταχειρίζε-
στε λίγη θαλασσινή μαντολά μία έως δύο φο-
ρές την ημέραν ή να βάψετε πάνω στο μαν-
τήλι σας λίγη κολώνια ή λίγο οινόπνευμα
και να κάνετε εισπνοές από την μύτη. Φαν-
τάζομαι ότι αν τα κάμετε όλα αυτά
θα υποχωρήσουν τα φαινόμενα που σή-
μερα σας έκνευρίζουν.

Ανήλικον. Δεν μπορώ να σάς κάμω
τίποτε από εδώ. Για να γίνη θεραπεία είναι
ανάγκη να πάτε σε γιατρό και μάλιστα της
ειδικότητος αυτής, αν όμως δεν σάς είνε αυτό
δυνατόν κάμετε μόνος σας όσα σάς συμβου-
λεύω και που είναι πράγματα απαραίτητα
για να μὴν ἔχετε τίποτε επιπλοκάς, όποτε
θάνατι ή δευτέρα πλάνη χειρών της. πρώ-
της: 1ον θα αποφεύγετε τὰ οίονοπνευματώδη
ποτά, τὰ καρυκεύματα και τις πεζοπορίες.
2) θα πάτε στο φαρμακείο και θα ζητήσετε
να σάς δώσουν ένα δέσιμο ειδικό τὸ όποϊον
θα φορέσετε. 3ον) θα πάρετε τὰ φάρμακα
που σάς γράφω παρακάτω και μιὰ σύριγγα
την όποϊαν θα γεμίζετε με τὸ ὕγρὸ και ὕφου
προηγούμενως οὐρήσετε θα την εφαρμόζετε
σιγά σιγά θα κενώνετε τὸ περιεχόμενον της
μέχρις ότου τελειώση θα πιέσετε ἔπειτα ἐπὶ
5 λεπτά τὸ στόμιο ὥστε να μὴ χυθῇ ἔξω τὸ
φάρμακο. Αυτό θα γίνεται τὸ ὀλιγώτερο δύο
φορές την ημέρα. Ἀπό δὲ τὸ ἄλλο φάρμακο
θα παίρνετε κάθε μέρα 3 κουφέτα και όταν
τελειώσουν θα τὰ ἐπαναλάβετε τρεῖς ἢ τέσ-
σερις φορές μέχρις ότου παύσουν ὅλα τὰ
συμπτώματα. Ἡ σύριγγα λέγεται Νάισσερ.
Τὰ φάρμακα είναι:

- 1 Νεότροπιν Schéring Boite No 1
- 2 Albargin 0,40 cent.
Eau distillée 400 gr.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

ΡΙΖΙΚΗ, ανώδυνος και άνευ ούδε-
μιάς θλάθης τοῦ δέρματος ἀφαι-
ρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλα-
σιῶν με τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικοῦ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρκοδ
Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ



Ἡ νέα ἐπιστήμη ἀπέδειξεν δι' ἐκα-
τομμύρια μικρῶν μορίων ἐπικαλύ-
πτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων
και προκαλοῦν τὸ κίτρινισμα αὐτῶν,
τὸ όποϊον καμία συνήθης ὀδοντό-
κρεμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ. Δι'
αὐτὸ «συνιστῶμεν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας». Με τὸ πρώτο
βούρτσισμα τὰ δόντια σας γίνονται
ἀπιστεῦτως λευκά και σιελινά τὰ δὲ
οὐλα σας ἐξυγιαίνονται τελείως.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ
ὑφείλονται εἰς δύο παράγοντας:
Πρώτον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τὰ καλλίτερα ἀναγνωρισμένα
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

παρὰ τῆς ἐπιστήμης συστατικά του
καθαρίσματος και σιελβώματος.

Δεύτερον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν χοη-
σιμοποιεῖ παρά συστατικά πρώτης
ποιότητος μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν
τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αὐτὴ τὴ
νέα μέθοδο ἡ όποία καθιστᾷ τόσο
γρήγορα γυαλιστερά τὰ θαμπὰ και
ἀποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

Κάμε ὅπως ἐγώ:

Πόρε, εἰς περιπτώσιν ρευματισμοῦ, ἀρθρίτιδος και ὀστεοαλγίας,
τὸ γνήσιον και μυριάκις δοκιμασμένον

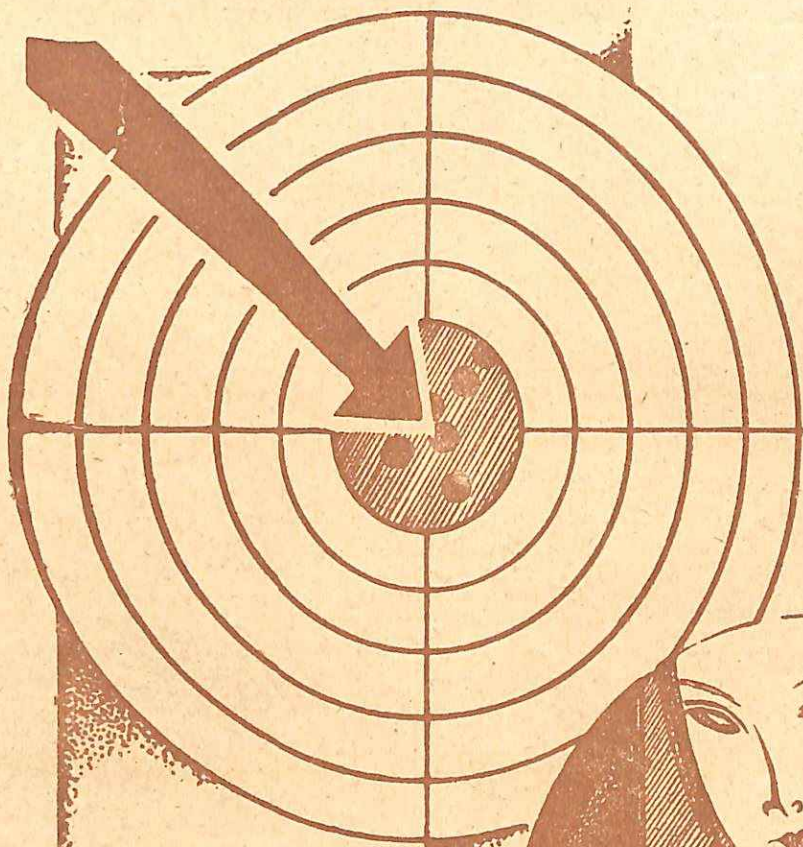
ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ >ΛΕΟΝΤΟΣ<

Ἐνεργεῖ ταχέως και ἀσφαλῶς!

Καταπραύνει ἀμέσως τοὺς πόνους, προκαλεῖ ἰσχυ-
ρὰν θερμανσιν και ἔντονον κυκλοφορίαν αἵματος
εἰς τὰ πάσχοντα μέρη καί, κατὰ συνέ-
πειαν, φυσικὴν διάλυσιν και ἀπομά-
κρυνσιν τῶν ὑποῦλων δηλητηριωδῶν
οὐσιῶν ἐκ τοῦ σώματος.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία





Μία
μοναδική
έπιτυχία
είναι,
ἡ ἐπὶ ἐντελῶς
νέων βάσεων
κατασκευὴ

τῆς πούδρας

